

Khéo Dụ Nữ Tổng Giám Đốc

Contents

Khéo Dụ Nữ Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22: Kết Thúc	53

Khéo Dụ Nữ Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Dính vào ‘yêu’ thì liền tới ‘hành khúc hôn nhân’... Cái gì? Không đồng ý?!Không sao! Hấn còn ‘đòn s

1. Chương 1: Mở Đầu

Nằm mơ...

“Khôngggggg...”

Tiếng kêu thê lương đến chói tai vang lên như muốn xe toạc bầu trời... đến nỗi khiến ọi người tuy đang ở đại sảnh sân bay ồn ào nhưng vẫn phải ngo nhìn qua.

Tại sao có thể như vậy?

Cô không muốn như thế, cho tới tận bây giờ... thật lòng cô không muốn như thế... mà cả “vở kịch” này lại là do cô làm ‘đạo diễn’.

Vì sao cô không cách nào làm ngơ? Vì sao cô không cách nào đối mặt với tình cảm của mình? Cô biết rõ, chỉ cần cô vươn tay ra là có thể giữ chặt hắn... chỉ cần cô gọi tên hắn, hắn sẽ có mặt ngay bên cạnh cô. Thế nhưng tại sao... tại sao tay cô đã không duỗi nổi mà ngay cả tiếng gọi cô cũng không phát ra được?

Vì sao cái ‘tiết mục’ phải trở mắt nhìn người xa cách tận chân trời này lại diễn ra trước mắt cô?

Cái tình tiết cũ rích nhảm chán này sao lại tàn nhẫn xảy ra với cô như thế? Cô chỉ là không nói lên lời mà thôi, cần gì phải đối xử với cô như thế chứ?

Tuy là cô chưa từng nói ra, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không thích hắn. Chỉ cần có thể cùng hắn sống dưới bầu trời này là cô đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Vì sao ngay cả hạnh phúc nhỏ nhoi này mà ông trời cũng keo kiệt với cô như thế chứ?

Đứa con trai cô chưa từng hòa nhã - cô không phải không thích thằng bé, cô chỉ là chột dạ. Cô chưa từng tự tay dẫn dắt thằng bé nhìn đến thế giới này... thế nên cô hồ thẹn, không dám cho con biết thân phận thật của cô.

Hãy cho cô một cơ hội nữa, để cô có thể làm lại từ đầu. Hãy cho cô một cơ hội bù đắp, đừng để cô phải ôm hận cả đời... Cô không cần công việc này, trả người cô yêu và con trai lại cho cô!

“Trả bọn họ lại cho tôi, cái gì tôi cũng không cần nữa...”

“Thật vậy sao?”

Lan Hâm Ân khó khăn ngẩng đầu, nhưng chỉ thấy cả sân bay là một biển lửa, bên tai cô chỉ ngập đầy tiếng vù vù và tiếng bước chân lẫn lộn.

Không có người nào bên cạnh nhưng sao cô lại nghe được một giọng nói rất rõ ràng như thế?

“Em thật sự muốn làm lại từ đầu sao?”

“Là ai?” - Cô thì thào hỏi.

Có phải cô bị điên rồi không? Vì sao bên cạnh không có ai nhưng cô lại nghe thấy có người đang nói với mình?

Điên rồi cũng tốt, để cô quên mọi chuyện đi... nói không chừng có thể tốt hơn...

“Bây giờ em muốn quên hết mọi chuyện... hay là bắt đầu lại từ đầu?”

Lan Hâm Ân không còn hy vọng, cô giương đôi mắt ngập đầy nước nhìn xa xăm. Trái tim cô đập vô hồn, nước mắt cứ thế... lặng lẽ chạy dọc theo gò má.

“Nếu có thể... tôi muốn mọi thứ quay lại, tôi muốn thay đổi kết thúc này...”

“Bởi vì em hi vọng người đó còn sống?”

“...Ừ...”

“Vậy em yêu người đó?”

“Chỉ tiếc tôi còn chưa kịp nói cho anh ấy biết...” - Đối với cô bây giờ, việc này mới chính là việc khiến cô hối hận nhất cả đời.

Chủ nhân của giọng nói này là thần cũng được, là ma cũng được... hoặc là ảo giác của cô cũng không sao cả, chỉ cần có thể khiến cô quay lại đủ để thay đổi giờ khai trương chi nhánh mới, cô có thể trả giá hết thấy.

“Vậy thì sẽ như ý nguyện của em!”

* * *

“Vậy thì sẽ như ý nguyện của em!”

Lan Hâm Ân phút chốc mở to hai mắt, nghi hoặc nhìn chăm chăm trần nhà hết mức quen thuộc, chậm rãi chuyển động con ngươi, nhìn căn phòng bài trí quen thuộc của cô.

Cô có chút ngớ ngẩn ngồi dậy, vẫn không nhận được nhìn khắp bốn phía, cảm giác có chút gì đó không hợp.

Cuối cùng là xảy ra vấn đề chỗ nào nhỉ? Trong khoảng thời gian ngắn cô vẫn nghĩ không thể rõ ràng lắm, cảm thấy vừa rồi như có người trò chuyện bên tai cô vậy, cảm giác giống như có một giấc mộng rất quan trọng...

Giấc mộng quan trọng???

Thật không rõ sao cô lại hình dung bằng từ ngữ kì quái như thế? Nhưng cảm giác quỷ dị này lại rất chân thực.

Nhưng rốt cuộc là cô nằm mơ thấy cái gì?

Cô nhớ rằng nó rất quan trọng...

Lan Hâm Ân ngồi yên trên giường suy nghĩ nhưng lại phát hiện, bản thân không cách nào nhớ nổi mọi chuyện trong mơ. Nói cũng đúng, vài người khi tỉnh dậy sẽ quên hết chuyện trong mơ mà thôi. Bây giờ muốn cô tìm lại những cảnh trong mơ đối với cô mà nói là chuyện khó khăn không tưởng, với lại cũng chẳng có manh mối nào để cô liên tưởng.

Tít tít tít...

Theo quán tính, cô với tay “đập” cái đồng hồ báo thức trên đầu giường, xác định được giờ giấc liền nhanh chóng rời giường... Quấn gò đến giấc mơ, đi làm mới là chuyện quan trọng nhất, việc nhớ lại chuyện cô mơ thấy cái gì, thôi thì... để khi tan sở rồi tính sau vậy.

2. Chương 2

Manchester - nước Anh

Một màn xuân sắc kiều diễm đang bao trùm lấy cả căn phòng ngủ mang đậm phong cách Châu Âu cổ điển. Ánh nắng ấm áp rực rỡ xuyên qua cửa sổ, ‘ôm ấp’ lấy tấm thảm màu tím trên nền nhà.

Trên chiếc giường bốn trụ có hai thân thể đang nằm ngủ ngon, không phát hiện một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang xuất hiện ở khe cửa.

“Ba à!” - Đứa bé lên tiếng gọi, mày nhảnh tít lại.

Sao lại vậy? Tại sao ba lần nào cũng không giữ chữ tín như thế?

“Baaaaa” - Cậu bé kéo dài giọng ra nhưng vẫn không thấy người trên giường phản ứng, cậu bực bội đập cánh cửa khắc đầy hoa văn nặng nề ra, cảm tức giận mạnh từng bước chân đi đến giường, cả người bốc hỏa.

“Ba!”

Quá đáng ghét, ba đã đáp ứng cậu, sao cứ lặp lại cái chiêu cũ rích này chứ? Cho rằng cậu tuổi nhỏ dễ ăn hiếp nên không tôn trọng cậu sao? Lời hứa hẹn của ba chỉ để lừa gạt trẻ con thôi sao?

“Hả?”

Người trên giường lên tiếng, kéo cái chăn màu hồng trùm lên đầu, mặc kệ người ‘bạn tình’ bên cạnh vì hành động này của mình mà lộ hết cảnh xuân ra ngoài.

“Ba à!” – Cậu sắp điên rồi – “Ba Ba lại gạt con!”

Ba nói sẽ không bao giờ làm loạn với mấy cô này nữa, nhưng ai biết cậu vừa từ ký túc xá trở về, lại thấy ngay một màn này.

“Tiểu Phần?” – Hấn kéo chăn xuống, lông mày dài rậm, giương đôi con ngươi màu hổ phách nhìn cậu bé – “Sao con lại ở đây?”

Hấn nằm mơ sao? Thế nào mà vừa mở mắt đã thấy ngay đứa con trai mà mình nhớ nhung da diết vậy?

“Trường-cho-nghi-à!” - Chung Ly Phần nghiêng răng nghiêng lợi trả lời từng chữ, căm tức nhìn người cha ngu ngốc không biết tuân thủ hứa hẹn, không hiểu được khế ước rốt cuộc là dùng để trói buộc cái gì. – “Ba không đến đón con coi như thôi đi lại còn để con thấy cái cảnh này, lẽ nào ba một chút cũng không lo sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đến sự trưởng thành của con hả?”

Có người ba như thế này, bảo cậu làm thế nào cho phải đây?

“Sao có thể chứ? Để con tiếp xúc nhiều, về sau một khi gặp mới thông thạo, mới không mất thể diện trước con gái.” - Chung Ly Minh Khiết vươn tay kéo con trai vào lòng, hôn lên mặt cậu bé. – “Con trai yêu quý, con còn chưa hôn chào ba buổi sáng đâu!”

Chung Ly Phần liếm hạ lông mi dài, mày hất lên, lộ ra biểu tình không hợp với tuổi. – “Ba yêu quý, bởi vì bây giờ là buổi trưa cho nên con không thể hôn chào buổi sáng ba được rồi.”

Cậu bé một tay đẩy khuôn mặt ba ra, tay kia thì đưa lên lau mặt.

“Buổi trưa?” - Cũng đúng, hấn còn nhớ buổi sáng mới bắt đầu ngủ mà.

“Con không có hứng thú cùng ba học kỹ thuật ‘săn gái’, nhưng con nói cho ba biết, nếu từ đầu ba cũng không có ý định tuân thủ ước định, vậy ba cũng đừng tùy tiện đáp ứng con”. - Chung Ly Phần đẩy hấn ra, đang muốn bỏ xuống giường, lại bị kéo vào trong ngực, tức giận giùng giàng.

“Con trai, ba nhớ con mà, nhưng con lại không có ở bên cạnh ba, ba phải ngủ một mình nên rất cô đơn” - Chung Ly Minh Khiết ôm con trai vừa cười vừa hôn, nhìn cậu bé giãy dụa làm cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hấn không nhịn được càng ôm chặt cậu bé hơn.

Con trai hấn thật đáng yêu, lớn lên cực kỳ giống với mẹ nó, trên khuôn mặt không tìm được một chút gien bên nội nào Nếu không chạm được vào mẹ nó thì hôn con trai cũng giống thế, miễn là làm hấn đỡ thèm là được rồi.

“Đừng có hôn con” - Chung Ly Phần giùng giàng nhưng chỉ tốn công vô ích. – “Thay vì hôn con chẳng bằng ba đi hôn cô ấy đi!” - Cậu bé chỉ chỉ người phụ nữ bên cạnh hấn.

“Ba thích con hơn mà!” - Cô gái bên cạnh hấn? Ừ, tên gì ấy nhỉ? – “Tiểu Phần khi tức giận thật giống mẹ nha, thật khiến ba khó mà cầm lòng nổi.”

“Ba!” – Làm ơn đi, cậu thà quay lại kí túc xá còn hơn về nhà. Cậu thà để ba cùng cái cô ‘chưa từng gặp’ kia ‘vui vẻ’ còn hơn để ba lúc cao hứng cứ ôm cậu hôn hít mãi. Thật mất thể diện!

“Ừ?” - Chung Ly Minh Khiết cười đến rất vui vẻ, quên luôn bên cạnh mình còn một người phụ nữ.

“Bây giờ em mới biết anh có sở thích ‘luyện đồng’ đấy Minh Khiết” – Cô gái bên cạnh vươn tay kéo chăn lên che kín mình không còn khe hở.

Chung Ly Minh Khiết chợt trở lại dáng vẻ cột nhũ như thường, vút con trai qua một bên lôi kéo cô gái vào lòng.

“Em thật sự cho rằng anh là một người thích ‘luyện đồng’ sao?” Hấn khẽ nhếch khoé môi, cười hết sức duyên rũ nhưng vẫn là không nhớ nổi cô gái bên cạnh này là ai.

Ai nha! Tên không phải là trọng điểm, hai người ở chung một chỗ ‘vui vẻ’ là được rồi.

Em không cho rằng anh là thế, nhưng anh khiến em cảm giác hình như là - Cô gái tóc vàng ở trong ngực hấn cười khanh khách.

Em định dùng mật khẩu với anh hả? Vậy em hẳn phải biết tác phong làm việc của anh chứ nhỉ? - Chung Ly Minh Khiết thấp giọng khàn khàn mê hoặc. - Dù sao chúng ta cũng không quá hiểu biết lẫn nhau.

Nói cũng đúng! - Cô gái cười nhẹ.

Hai người đắm chìm trong kích tình, hoàn toàn quên bên cạnh còn có một đứa bé chưa được mười tám tuổi đang quan sát.

Ba, con rất tức giận. - Chung Ly Phần nắm chặt nắm tay nhỏ, hét lên nhưng lại không nghe ba đáp lại.

Xem ra là do cậu nói quá nhỏ rồi, nhưng mà bằng cái giọng này của cậu, làm sao hơn được cái thứ âm thanh ‘dâm thanh lãng ngữ’ của cô gái kia!

Cuối cùng cậu đã hiểu vì sao vừa sinh ra đã không có mẹ.

Ba của cậu là một người tốt, cũng tuyệt đối là một người ba tốt. Nhưng vấn đề là nằm ở thái độ sống của ba, cùng với tính chất công việc. Nếu cậu là mẹ, cậu cũng không muốn sống cùng người đàn ông như thế. Việc trốn khỏi nhà là chuyện đương nhiên, nhưng thân thân cậu là con trai ba thì đành chịu vậy, muốn trốn khỏi nhà cũng không phải bổn sự của cậu.

Ai! Cũng không trách được ba, tuổi trẻ nhà giàu, đẹp trai ngồi ngồi, bên cạnh tự nhiên có không ít cô dì có chủ ý với ba, cũng khó trách ba không cảm lòng được.

Nhưng nếu như là cậu, cậu tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, tuyệt đối không dấn vào vết xe đổ của ba. Cậu không thể làm mình trở nên thối nát như thế, thậm chí ngay cả kỳ nghỉ của con trai cũng không nhớ tới đón con mình về nhà.

“Minh Khiết, gọi tên em”

Chung Ly Phần tức giận giương mắt, không thể tin được cô gái trẻ tuổi này lại không đếm xỉa tới sự hiện diện của hấn. Song cũng còn tốt, cậu biết rõ ba chỉ vui chơi mà thôi, cái cô này tuyệt sẽ không trở thành mẹ cậu; cho nên vì ba, cậu cũng chỉ đành ‘nhắm một con mắt, mỗ một con mắt’ mà thôi.

Thở dài một hơi, cậu cam chịu số phận nhẹ nhàng đi ra ngoài, đang định đóng cửa lại trốn đi, lại nghe được

“Lisa, anh yêu em!”

Ai! Ba lại dùng lời ngon tiếng ngọt lừa người chết mà không đền mạng nữa.

Quên đi, quên đi, cậu vẫn nên mau đi thôi, khoảng cách tới mười tám tuổi còn lâu lắm.

“Ai là Lisa?” - Cô gái tóc vàng đột nhiên đẩy hấn ra.

Chung Ly Minh Khiết sửng sốt, lại cười mỉ hoặc chúng sinh - “Jodie?”

“Ai là Jodie?” - Cô gái sắp tức giận, một đôi mắt xanh biếc gần như bốc hỏa.

“Sandra? Kristen? Brenda? Melody? Jill? Lina?” - Nhìn cô gái bắt đầu xuống giường mặc quần áo, Chung Ly Minh Khiết không thể làm gì khác hơn là hỏi - “Em rốt cuộc là ai?”

Hấn không hỏi thì thôi, vừa hỏi lại càng kích thích lửa giận của cô gái.

“Anh là tên khốn kiếp!” - Một chiếc giày gót cao ba tấc cứ thế phi thẳng vào khuôn mặt tuần mỹ của hấn. Sau đó cô gái xinh đẹp cứ thế nhặt giày của mình rồi đi thẳng ra khỏi căn phòng lộng lẫy ấy mà không một lần nhìn lại.

Chung Ly Phần vẫn núp sau cánh cửa cũng chỉ có thể nặng nề thở dài. Khó trách mỗi lần cậu hỏi tên mẹ, ba đều không nói, thì ra ba đã quên Quên đi, đợi thêm nữa mình sẽ phát điên, thừa dịp được nghỉ này tới Đài Loan tìm chị tiểu Phạm thôi.

Không phải cậu vô tình không đi thăm vết thương của ba, mà chuyện này cũng không phải lần đầu trình diễn, đã thành thói quen rồi, dù sao ba căn bản không quan tâm. Ba có thể không quan tâm bất kỳ ai, do đó mẹ mới không muốn ba.

Đột nhiên, cậu cảm thấy mình thật đáng thương. Mẹ không cần, ba cũng không thương cậu không thể làm gì khác là bỏ nhà ra ngoài.

* * *

Phòng làm việc tổng giám đốc tập đoàn Bắc Hằng - Đài Loan

“Đến bao giờ em mới chịu đi ăn cơm với anh đây?”

Người con trai thâm tình hỏi, đôi mắt nhìn thẳng vào cô gái duy nhất trong phòng làm việc này, nào ngờ đáp lại hắn chỉ là tiếng bàn phím vang dội của máy tính.

“Hâm Ân cái bộ dạng lợi dụng người khác xong vứt qua một bên có phải rất quá đáng không vậy?” - Thượng Hành Thư cúi người xuống, quả thật là để mặt ngang cặp mắt không rời khỏi màn hình ‘computer’ của cô gái, bức bách cô dời mắt sang hắn. – “Hâm Ân?”

Lan Hâm Ân hất mày, tươi cười rạng rỡ nghiêng mắt nhìn hắn - “Rốt cuộc là ai lợi dụng ai? Hành Thư anh nói vậy khiến tôi rất buồn đấy.”

“Làm trò! Em muốn anh giúp em giới thiệu, cũng không phải muốn anh vì em bỏ chút sức lực sao, không nói cảm ơn anh thì thôi, sau khi chuyện thành công còn không để ý anh. Hâm Ân, qua cầu rút ván không phải quá nhanh rồi chứ?” - Thượng Hành Thư cười đến rất tà khí, tay ôm lấy cằm cô gái.

Cô gái không dấu hiệu đẩy ghế dịch lại sau, tránh cử chỉ trêu ghẹo của hắn nhưng không ngăn lại hành động của hắn. – “Tôi gần đây thật sự là rất bận, tôi nghĩ anh phải hiểu rõ chứ.”

Đàn ông đều như thế, muốn hắn giúp một chuyện sẽ phải có phần thưởng.

Nếu cô đối với mỗi người đều như thế, thử hỏi làm sao cô ứng phó được chứ?!

3. Chương 3

“Bận đến mức ngay cả ăn một bữa cơm cũng không được sao? Anh không tin ngay cả thời gian ấy cũng không có.” – Hắn tuyệt đối không tin rằng cô bận rộn đến thế. Dĩ nhiên hắn cũng biết cô đang tìm cách cự tuyệt hắn... Không sao cả, dù sao hắn cũng đã quen với sự cự tuyệt của cô.

“Nếu anh không ngại cùng tôi ăn cơm hộp trong văn phòng, vậy tôi kêu thư ký giúp tôi sắp xếp.” - Lan Hâm Ân giang tay, khuôn mặt dễ thương lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

“Hai người cùng ở đây ăn cơm hộp?” - Thật không có không khí! Dù sao nói đi nói lại, cô vẫn là không nể mặt. – “Chúng ta quen biết đã lâu, em tội gì cứ phờng anh như phờng trộm thế chứ? Anh lại không thể làm liều với em! Đương nhiên, nói anh không có hứng thú với em là gạt người, nhưng em không gạt đầu, anh sao có thể cả gan làm loạn? Anh cũng không phải loại đàn ông không tôn trọng phụ nữ.”

Ai! Xem ra giá trị con người của hắn đã sụp đổ, do đó gần đây mới hàng đêm ngủ một mình như thế.

“Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, tôi sao lại sợ anh, như thế nào phờng bị anh chứ?” - Cô cười ưu nhã mà bí hiểm – “Chỉ là tôi thật sự rất bận, nếu không tôi cũng muốn tìm thời gian cùng anh ra ngoài đây chứ.”

“Phải không?” - Sao không dứt khoát làm màn đồng học gặp lại nhau đi? Nói dối mà không có bản thảo, nếu hần tin hần sẽ đổi họ của mình sang họ của cô.

Cô gái này lại cười như em bé, cô chuyên dùng khuôn mặt này gạt người, thoát nhìn giống như là rất dễ gần, nói chuyện cũng cực kỳ thân thiết. Trên thực tế, cô luôn dùng khuôn mặt tươi cười giữ khoảng cách với người khác, dùng khuôn mặt tươi cười tách rời sự quan tâm của mọi người...

“Có muốn cùng ăn không?” - Giờ lại đổi ngược lại là cô hỏi hần.

Thượng Hành Thư hất mày, nếu không lại phát hỏa với cô. Dù sao cô gái này chỉ sợ cả đời đều như thế, cho dù hần mỗi lần đều cố gắng thay đổi cô.

“Quên đi. Trừ thuận tiện ra, anh cũng còn có lựa chọn nào tốt hơn, chỉ là em đừng tưởng rằng anh sẽ dễ yên thế, nhân tình này trước hết gửi chỗ em, anh đi.” - Vẫy vẫy tay, Thượng Hành Thư tiêu sái ra ngoài, lại nghe thấy cô khẽ gọi hần, hần chợt ngoảnh lại. - “Em thay đổi chủ ý rồi?”

“Không! Tôi muốn nói cho anh biết, bây giờ tôi chỉ có duy nhất một thư ký. Tôi không muốn mất cô ấy, khi đó sẽ khiến tôi gặp khó khăn khi làm việc. Thế nên xin anh đừng vào lúc tôi đang bận rộn, khiến cô ấy phải tránh đi.”

Thượng Hành Thư đảo cặp mắt trắng dã - “Được rồi!” - Thật là cú.

Nhìn hần đi không quá hoa lệ ra khỏi phòng, Lan Hâm Ân lại để mắt tới một phần bản kế hoạch phải xử lý trên tay.

Từ lúc cô nhậm chức tại tập đoàn Bắc Hằng đến nay luôn lấy nhà máy công nghiệp điện làm chủ, nhưng gần đây muốn nhà máy điện kết hợp công nghệ cao nghiên cứu phát triển tình thế mới.

Đây là một phần kế hoạch mới tương đối trọng yếu, cô muốn nhanh chóng ra một loạt sản phẩm, tuyệt đối không để cho bất kỳ công ty nào giành được tiên cơ.

Nhưng nếu thành công, đây đúng là cảm giác thành tựu lớn nhất từ lúc được nhậm chức tổng giám đốc tới nay.

Ring ring ring.

Cô ngược mắt lên, liếc điện thoại, thật bất ngờ khi không có thông báo lại nhận được cuộc gọi.

Người làm chuyện như thế này chỉ có một, là hần sao? Tính toán thời gian còn chưa tới mới phải.

“A lô?” - Cô nhú mày nhận điện, thoải mái tựa vào ghế dựa.

“Hâm Ân, gần đây có khỏe không?”

Bên tai truyền đến giọng nói trầm khàn, phảng phất như một tia sét đánh vào lòng cô, nổ tung làm cả người cô tê dại - “Còn chưa tới lúc mà anh đã gọi điện tới sao?”

Cô không biết phải nói chuyện như thế nào với người đàn ông này.

Cô có thể luôn suôn sẻ trên thương trường, nhưng cũng không biết tại sao duy chỉ lúc đối diện với hần, cô lại không tìm được đề tài gì để nói chuyện. Thậm chí ngay cả câu hỏi han cơ bản nhất, cô cũng không có.

“Ha ha ha... Em vẫn như cũ, vĩnh viễn không trả lời vấn đề của anh, lại càng không hỏi tình hình anh.” - Chung Ly Minh Khiết tự cười bản thân, nói không thêm để ý đúng là gạt người, nhưng để ý thì sao? Trừ cười khổ ra hần có thể làm gì đây? - “Anh có việc làm phiền em.”

“Chuyện gì?” - Cô cau mi - “Lịch hẹn tổng giám đốc hằng năm còn chưa tới cơ mà.”

“Hâm Ân...” - Hần cười khổ một tiếng - “Chẳng lẽ giữa chúng ta trừ chuyện này ra thì không còn gì để nói nữa sao?”

“Không có.”

Bện đầu dây kia, Chung Ly Minh Khiết mệt mỏi trượt mình xuống ghế salon trắng, nở một nụ cười tự giễu. ‘Ngư Lang – Chức Nữ’ người ta mỗi năm gặp nhau một lần vào đêm Thất Tịch, đều muốn tỏ rõ nỗi khổ

tương tư. Mà hần và cô mỗi lần gặp nhau tại Bắc Hàn lại còn phải do thư ký mời tổng giám đốc. Thật nực cười!

Là hần mời cô đảm nhiệm vị trí này vì lợi ích của cô, cô không thể đối xử tốt với hần được chút sao?

Hay là cô ngay cả việc giả vờ như thế cũng không muốn làm?

“Quên đi, anh chỉ muốn em giúp anh liên lạc với tiểu Phạm, nhờ em giúp anh nói với nó...”

“Cô ấy không có ở Đài Loan.” Cô dừng một chút, lại nói - “Cô ấy đi tìm anh, thế nào, cô ấy còn chưa tới sao?”

Quái, lúc này hần không ở Manchester thì ở đâu?

Chung Ly Minh Khiết hất mi, trong lòng không nhịn được rửa thầm, vì để giải quyết cái cô gái Lina hay là Linda kia, hần đã tới Brussels. Nhưng nếu tiểu Phạm lại tới Manchester tìm hần, nhất định sẽ phí công... Không đúng, thế tiểu Phần đâu?

“Hâm Ân, em giúp anh chú ý xem, nếu có một đứa bé tới tập đoàn Bắc Hằng tìm anh, trước mang nó về chỗ em, mấy ngày nữa anh sẽ tới đón nó.”

Đáng chết! Hần lại không biết con trai mình đi nơi nào.

Thần nhóc này thật là, hần nghĩ rằng cậu chỉ là trong cơn tức giận nên trở về trường, không ngờ rằng hần đến trường lại không tìm được người. Hần lật tung cả Manchester lên vẫn không tìm được cậu. Theo suy đoán của hần, Tiểu Phần trừ đi tìm Chung Ly Phạm – tiểu công chúa nhà Chung Ly, thì không còn chỗ nào để đi. Nhưng xúi quẩy thế nào, Tiểu Phạm lại đến tìm hần... Haizzz, thật là đau đầu.

Hần cũng không muốn trở về Đài Loan, hần không muốn tạm biệt Hâm Ân. Thế nhưng, hần càng không muốn để Tiểu Phần biết mẹ cậu là người nhẫn tâm như thế.

Từ lúc Tiểu Phần sinh ra, Hâm Ân cũng chỉ gặp mặt đúng một lần mà thôi, cô căn bản không muốn thừa nhận sự tồn tại của Tiểu Phần, nhưng nếu để Tiểu Phần biết rõ mẹ cậu là người như vậy, thật là quá tàn nhẫn với cậu rồi. Hần không muốn cậu chịu bất cứ thương tổn gì.

“Anh đang nói cái gì? Nói điể chính đi.” - Không giải thích gì đã nói một tràng, hần rốt cuộc là đang nói cái gì?

“Anh nói...” - Hần đang muốn nói, nhưng lại phát hiện cô gái không biết khi nào thì đến bên cạnh hần, cùng hần giành điện thoại.

“Em đừng đùa, em... Linda? Lina.... Em rốt cuộc tên là gì vậy hả?”

“Anh đi chết đi!” Cô gái nổi giận hét lên một tiếng.

“Này....”

Cô gái này rất là khó ưa, muốn mắng cô nàng cũng không biết cô gái ấy tên gì. Đi thì coi như xong, dù sao hần cũng phải về Đài Loan.

Đúng rồi, điện thoại vẫn chưa cúp.

“Hâm Ân?”

“Anh bề bộn nhiều việc vậy sao?” - Lan Hâm Ân lạnh lùng nói.

Cô thật muốn bịt lỗ tai lại, nhưng hần cũng rất giỏi, chuyện đột nhiên tới như thế khiến cô không kịp cúp máy.

“Không phải, chuyện không phải như em nghĩ...”

Chung Ly Minh Khiết cau mày, không nhịn được than khóc cho số phận bản thân quả thực bi thảm tới cực điểm.

Cô ấy đã không tín nhiệm hần, lúc này lại thêm chuyện này, vậy bao cố gắng trước kia của hần đều là uổng phí sao?

“Tạm biệt!” - Còn có cái gì mà nói chứ? Nhiều lời cũng là vô dụng, dù sao mặc kệ hấn làm gì đều không liên can đến cô.

Lan Hâm Ân hất mi, khuôn mặt rất tức giận, chớp mắt cúp điện thoại, sau đó lại thông qua máy phụ gọi vào bấm một dãy số - “Anh, mặc kệ ai gọi điện tới cứ nói chị không có ở đây.” Dứt lời, cô lập tức cúp máy.

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, phân tích số lượng phía trên, tiến độ báo cáo, nhưng rốt cuộc, cô cũng không có tâm tự để nghiên cứu.

Tên khốn kiếp! Vẫn chưa tới thời điểm, sao đột nhiên lại gọi tới một cú điện thoại không sao giải thích được, còn làm cô nghe được thanh âm không muốn nghe.

Mà Chung Ly Minh Khiết ở Brussels mặc kệ có gọi bao nhiêu cuộc điện thoại vẫn chỉ nhận được một câu nói - “Cô ấy không có ở đây.”

Cô trốn tránh quá nhanh rồi đó?

Ai! Không hiểu nổi cô gái phong tình này. Hấn cũng không tin cô vĩnh viễn không cảm giác được tình cảm của hấn với cô, nhưng cô lại quyết tâm làm như không thấy, mặc dù hấn dùng mọi phương thức trối buộc cô, thậm chí muốn cô sinh cho hấn một đứa con để đổi lại chức vị tổng giám đốc vĩnh viên, cô mảy cũng không nhú lại đã liền đáp ứng.

Vậy mà, đứa bé được sinh ra, khế ước được thành lập, nhưng giữa hấn và cô lại như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không đụng nhau.

Hấn rốt cuộc phải làm thế nào mới giữ được người phụ nữ này?

4. Chương 4

Tập đoàn Bắc Hằng

“Em trai, em ở đây làm gì vậy?”

Chung Ly Phần ở trong một đại sảnh to lớn thoáng đãng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có chút ngạo mạn, hai mắt tỉ mỉ nhìn bài trí trong sảnh, gờ tay nhắc chân chuyên chú như một thanh tra, căn bản không nghe thấy cô thư ký đang nhỏ giọng hỏi cậu.

“Em trai?” - Cô thư ký dứt khoát tới cạnh bên cậu khẽ gọi.

Chung Ly Phần thản nhiên ngược mắt lên - “Xin hỏi có chuyện gì sao?”

Rõ là quá thất lễ, cô ấy phải gọi cậu là tiên sinh chứ, thế nào lại gọi cậu là ‘em trai’? Cậu không còn nhỏ nữa, đã tám tuổi rồi. *thua “bác” này luôn =..=*

Hôm nào đó cậu phải nói với ba một tiếng, muốn ba phải coi trọng lễ nghi cơ bản của thư ký một chút.

“Xin hỏi, em đến đây có chuyện gì không? Là theo bố mẹ tới hay là tự tới vậy?” - Cô thư ký vẫn tươi cười rạng rỡ hỏi.

“Tôi tới tìm người.” - Cậu nho nhã lễ độ nói.

Ừ, cô thư ký trước mắt này không tồi, cười rất tươi, đáng tiếc là trang điểm gì mà nhiều quá, không hợp với khẩu vị của cậu, điều này hiển nhiên là sở thích của ba rồi. Thật là, ba còn tưởng rằng cậu cái gì cũng không biết, kỳ thực cậu biết rõ ba hàng năm đều tới đây một lần.

Diện mạo của nhân viên nữ ở đây không tồi, cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao ba lại mỗi năm đến đây một lần, mà mỗi lần về đây lại ở đúng một tuần liền. Thỉnh thoảng đổi ‘khẩu vị’ một chút, cứ xem như là đang ‘giao lưu’ thứ này thứ kia đi.

Thật không biết ba cứ tính toán suy sục tinh thần này bao lâu nữa.

“Em tìm ai vậy?” - Nhìn quần áo và cách ăn nói của cậu bé, cô phỏng đoán cậu bé có thể là con của một vị có thẩm quyền nào đó trong công ty.

“Tôi muốn tìm tổng giám đốc đại diện.” - Bây giờ còn chưa tới giờ tan tầm, người chắc hẳn vẫn còn trong công ty nhỉ?

Cậu thật đáng thương, xa xôi ngàn dặm đến tìm chị tiểu Phạm, lại không tìm thấy chị ấy, khi đó cậu cho rằng có thể đi nương nhờ chị ấy, cho nên trên người cũng không mang cái gì theo, thế nên hiện tại có chút như là gặp rủi ro. Do đó cậu đến tìm tổng giám đốc đại diện công ty ba. giúp cậu sắp xếp một chút, hẳn là không thành vấn đề phải không?

“Ah?”

“Có thể phiền chị chạy nhanh vào thông báo cho tôi được không?” - Chung Ly Phần nhíu mày.

Có vấn đề gì sao? Ngần vịn lần đừng nói cho hẳn, tổng giám đốc đại diện không có ở đây, bằng không hẳn cũng không biết phải đi nhờ vả ai nữa.

“Cái này...” - Cô thư ký cười đến mức thực xấu hổ.

Tổng giám đốc đại diện còn chưa lấy chồng, cô ấy hẳn không có con lớn như vậy mới đúng.

“Tổng giám đốc đại diện không có ở đây thật sao?”

“Có.” - Cô suy nghĩ một chút, có chút do dự hỏi - “Có thể cho chị biết tên của em không? Để chị vào thông báo cho em.”

“Tôi tên là Chung Ly Phần, cha tôi là Chung Ly Minh Khiết, có muốn xem hộ chiếu của tôi không?” - Hẳn nặng nề mà thở dài một hơi, căn bản không giống như là một đứa bé tám tuổi - “Có thể phiền cô nhanh chút được không?”

“Em chờ chút.” - Cô ấy vội vàng chạy về bàn làm việc.

Cậu bé họ Chung Ly? Nếu cô nhớ không lầm, tổng giám đốc thật sự hình như cũng họ Chung Ly, với lại dường như gọi là Chung Ly Minh Khiết. Cô nào dám trì hoãn nữa?

* * *

“Em là Chung Ly Phần?” - Lan Hâm Ân hást mày, hạnh mâu quan sát đứa bé trai trước mặt.

Cậu bé chính là đứa bé mà Chung Ly Minh Khiết vừa nói với cô sao? Hẳn làm bố mà rốt cuộc suy nghĩ thế nào vậy? Làm sao mà sau khi con mình bay qua hơn nửa vòng trái đất về Đài Loan mới phát hiện nó đã mất tích rồi hả?

Làm con của hẳn thật đúng là bi ai.

Chỉ là đứa bé này, có phải là đứa bé năm đó cô hoài thai mười tháng sinh ra không?

Cô không biết, bởi vì cô căn bản là không gặp đứa bé từng bị cô lấy ra làm giao dịch, cho nên cô cũng không biết mặt mũi của nó như thế nào.

Cậu bé nếu là con cô, Chung Ly Minh Khiết hẳn là không cần thiết giấu cô mới phải.

Chung Ly Phần chớp chớp đôi mắt to tròn, chậm rãi cười làm say lòng người - “Tiểu thư, cô có bằng lòng cùng tôi kết giao không?”

“Hả?” - Lan Hâm Ân bất ngờ trừng lớn mắt.

Cô có phải nghe lầm rồi không hả? Bé tí thế mà lại muốn cùng cô kết giao? Cô chưa bao giờ biết sức quyến rũ bản thân lại lớn đến thế, lực sát thương mạnh như thế, ngay cả một thằng nhóc chưa đầy mười tuổi cũng muốn quỳ dưới váy cô.

Khá lắm, khá lắm, cô thật sự là không nhịn được muốn khen mình hai câu.

Nhưng mà, người nhà Chung Ly Phần hình như có cùng một tật xấu, ngay cả phương thức tỏ tình cũng y chang, mà thằng bé này tám phần chính là kỷ lục mới của nhà Chung Ly. Song, cũng không khó lý giải, dù sao bố nó là một quý tộc Châu Âu phóng túng, di truyền trực hệ, cô tin tưởng tuyệt đối sẽ không kém.

Có điều là, cô thật sự phải mang thằng nhóc này về nhà sao?

Cô không thích trẻ con, cho tới giờ vẫn không thích, ngay cả con mình mang thai mười tháng cô cũng không có gặp mặt một lần...

“Xin cô chờ tôi mười năm, tôi tin tôi nhất định sẽ trưởng thành, trở thành một người đàn ông để cô dựa vào.” - Chiều cao không phải khoảng cách, tuổi cũng không là vấn đề, chỉ cần cho hắn mười năm, Chung Ly Phần tin bản thân nhất định sẽ thành công.

Lan Hâm Ân nhú mày - “Ngại quá, vậy mười năm sau em trở lại nhé.”

Giấc mộng của một đứa bé hồn nhiên lại bị cô tàn nhẫn ngay mặt đâm thủng, nhưng mà cô khó mà hứa hẹn được, huống hồ thân phận của thằng bé... Hừ! Sớm biết rằng Chung Ly Minh Khiết bừa bãi, nhưng cô không nghĩ tới hắn ở bên ngoài lại có con riêng, đã có con riêng, năm đó hắn cần gì muốn cô sinh cho hắn một đứa con nối dõi tông đường, làm hắn có thể trói buộc bằng hôn nhân, trên đời này còn có loại đàn ông này, không đồng ý vì một thân cây mà buông tha cả rừng rậm, đầu tiên là theo mong muốn của anh cả có con, sau này có thể tránh được bọn họ bức hôn mà sống khoái hoạt.

Ai! Cô năm đó làm sao có thể chà đạp bản thân như vậy chứ?

Hiện tại ngẫm lại, khi đó tám phần là vì tức giận, cho nên mới không đếm xỉa đến, nếu đời người có thể làm lại lần nữa, cô tuyệt đối sẽ không cùng hắn có bất cứ dây mơ rễ má gì.... Ô? Lời này rất quen, hình như nghe qua ở đâu đó rồi, giống như mình từng nói, nhưng mở lại không nghĩ ra mình nói lúc nào.

“Vậy thì, cô bằng lòng chờ tôi mười năm thật sao?” - Chung Ly Phần vẫn chuyên chú vào cái đề tài này.

Cô ấy có một khuôn mặt thật đáng yêu, nụ cười thản nhiên xao động trên gương mặt, mắt cong cong tiếu ý, ngay cả miệng cũng vậy, cậu thích cảm giác này, so với mấy cô bên cạnh ba tốt hơn nhiều.

Không biết mắt ba có bị sao không mà lại mặc kệ chị gái xinh đẹp này... Không đúng, ba từ trước đến nay toàn chiếm đoạt, chỉ cần ba vừa mắt thì sẽ không thoát được khỏi ma chướng của ba, chị gái trước mắt này nói không chừng đã...

“Xin hỏi cô có biết ba tôi không?” - Cậu cẩn thận hỏi.

“Tất nhiên.” - Đúng rồi, đây đúng là một vấn đề mà một đứa bé tám tuổi hỏi, thật ngốc. - “Cha em là tổng giám đốc chân chính của Bắc Hằng, mà chị là tổng giám đốc đại diện anh ta mời, đương nhiên là chị nhất định biết anh ta.” - Hơn nữa rất quen thuộc.

“Cô với ba tôi có phải...” - Hắn nuốt nuốt nước miếng, do dự có nên hỏi.

“Hử?” - Cô nhú mày.

“Ách, ý tôi là, tôi phải xưng hô cô như thế nào?” - Việc này rất xấu mặt, hắn không dám hỏi.

Lan Hâm Ân nghĩ, thật nỗ lực để nở nụ cười - “Em có thể gọi chị là dì Lan, cũng có thể gọi chị là chị Lan, tùy em.”

Trời mới biết rốt cuộc thì hắn muốn gọi thế nào? Tùy tiện thôi, dù sao hắn cũng không ở đây lâu.

“Vậy em gọi chị là chị Lan nha, em đã có rất nhiều dì rồi.” - Với lại hắn cũng giống ba, không thể nhớ được tên mấy cô đấy, bởi vì cùng một mặt hàng rất phong phú nên không kịp chuẩn bị.

“Được.” - Cô căn bản không nghe kỹ hắn nói gì, thản nhiên dặn hắn một câu - “Em ngồi kia đi, chị phải làm việc, em đừng làm phiền chị.”

Nếu làm phiền cô sẽ bỏ hắn ở tầng 50.

5. Chương 5

“Nhưng em đói.” - Trước mặt mỹ nữ nói những lời này đúng là thất lễ, nhưng trên người hắn không mang nhiều tiền theo, cho nên trước đó không mua gì ăn. Không có biện pháp, ai bảo hắn là trẻ con chứ?

“Em đói?” - Ngụ ý là muốn cô dẫn hắn đi ăn sao? Một câu: ‘Không thể!’ - “Chị bảo chị thư ký giúp em gọi cơm hộp được không?”

Trẻ con chính là dạng này, vừa hư vừa gọi ầm ĩ, cô chỉ cần nghe được tiếng hét như quỷ kêu của trẻ con liền dẫn đến chứng quá khích; hắn tốt nhất là ngoan một chút, cô cũng không hy vọng bản thân nhất thời không kiềm chế được mà phá hỏng hình tượng tao nhã.

“Cơm hộp ăn ngon không ạ?”

“Cũng không tệ lắm.” - Được ăn thì cười, đúng là trẻ con.

“Được, vậy em chờ chị.” - Theo lời, cậu ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa phòng khách. Giương đôi mắt em bé tròn xoe nhìn chăm chăm vào mặt bàn thủy tinh.

Lan Hâm Ân có chút ngoài ý muốn thấy hắn lanh lợi như thế, gật gật đầu, gọi điện thoại phân phó một tiếng xong lập tức vùi đầu vào làm việc, cùng bản kế hoạch quan trọng kia “chém giết” một hồi.

Sau một lúc lâu thấy thư ký đi vào, cô mới giật mình nhớ ra có một đứa bé chờ ăn cơm trong phòng cô.

Cô đứng dậy đã thấy đứa bé sớm ngủ thiếp đi trên sofa.

“Tổng giám đốc, chị muốn gọi cậu bé dậy không?”

Lan Hâm Ân thở dài một hơi, lắc đầu - “Không cần, đợi lát nữa tôi dẫn cậu bé về nhà.” - Để thư ký đi trước, cô bắt đầu tắt máy tính, ngồi trên sofa liếc khuôn mặt ngây thơ lúc ngủ của hắn, đáy lòng bỗng trào dâng một tình thương của mẹ.

Cô là phụ nữ, lại không thích trẻ con, hoặc là bởi vì bố cậu mà không thích cậu, chung quy vẫn còn chút mẫu tính, bảo cô nếu đánh thức khuôn mặt đáng yêu đang ngủ này sẽ cảm thấy đau lòng. Oan có đầu nợ có chủ, cô không thể phát tiết sự tức giận trên người đứa bé.

“Chung Ly Minh Khiết rốt cuộc đang làm cái gì mà mặc kệ con mình không quản? Bên cạnh còn có bạn gái ‘vui vẻ’, làm con trai hắn đúng là xui xẻo.” - Lan Hâm Ân hơi cúi nhìn Chung Ly Phần - “Đứa bé còn nhỏ thế làm sao từ bên Anh bay về Đài Loan? Minh cũng quên là thời gian chênh lệch lớn.”

Phì! Không liên quan đến cô, cô hà tất phải nghĩ nhiều?

Nếu muốn hỏi mấy vấn đề này, chẳng bằng trước hết nghĩ phải thế nào mới mang đứa bé này về nhà.

Cô phải ôm hắn thật sao? Cô ấy chưa từng ôm trẻ con nha, phải ôm thế nào đây? Ôm ngang hay là ôm thẳng?

Cô nghĩ nghĩ, thử các tư thế, cuối cùng quyết định bế ngang hắn. Cô lấy sức, không ngờ đứa bé không à cũng rất nặng, với lại trên người hắn lại tỏa ra hương thơm, không giống như những đứa bé bình thường khác trên người lúc nào cũng đầy mùi mồ hôi bẩn.

Có thể nhìn ra hắn được giáo dục không tồi, rất ngoan cũng không ầm ĩ, chỉ là Chung Ly Minh Khiết rốt cuộc làm bố thế nào? Hắn sao có thể để một đứa bé tự mình đến nơi đất khách quê người?

Người đàn ông này!

* * *

“Đã lâu không gặp, Hâm Ân.”

Không cần ngược mắt, Lan Hâm Ân cả người khó chịu.

“Anh cuối cùng cũng tới, tôi không biết từ Manchester đến Đài Bắc cần tới tận ba ngày đấy.” - Cô cũng không ngược lên, hai tay vẫn bận rộn gõ bàn phím, không dám nhìn hắn, cũng không muốn nhìn hắn, đương

nhân cũng bởi cô thật sự bề bộn nhiều việc. Dù sao cô không giống hần, chỉ cần ở Manchester, sẽ có một đám người lao tâm lao lực vì hần kiếm đủ tài phú chi tiêu cả đời.

“Anh không nghĩ tới chúng ta đã tám tháng không gặp, ngay cả một câu hỏi thăm cũng lạnh nhạt như thế.”
- Chung Ly Minh Khiết cười câu hồn, không để ý lắm ngồi xuống ghế sofa - “Chuyện anh nhờ em giúp đã có tin tức chưa?”

Cô từ trước đến nay là như thế, vẫn luôn là như thế, từ lâu hần cũng đã quen.

“Con trai anh ở nhà tôi.” - Cô lạnh nhạt nói, sau khi gửi tài liệu liền ngồi trước mặt hần - “Anh đã muốn tôi giúp anh tìm cậu bé, vì sao anh không ở Manchester chờ tôi trả lời lại? Đừng nói với tôi sau khi anh gọi điện cho tôi thì lập tức xuất phát về Đài Loan, tôi không tin anh ba ngày mới bay tới được Đài Loan, bởi vì Châu Âu cũng không có bạo động lớn gì. Đương nhiên, tôi cũng không tin anh ra ngoài để tìm con trai, cho nên không có ở Manchester, hơn nữa tôi cũng không tin anh có vụ việc gì phải vội vàng, bởi vì trước đó tôi đã liên hệ với A Dã, anh cần bản không có làm ăn gì hết.”

Cô không muốn nghe lời nói dối, lại càng không muốn đâm thủng lời nói dối của hần, cho nên trước khi hần bắt đầu bịa chuyện thì cô khiến hần không thể nói dối được nữa; chuyện này hai người đều biết rõ, bịa chuyện cũng không có ý nghĩa gì.

“Em đang chất vấn anh sao?”

“Không phải, tôi chỉ thay đứa bé cảm thấy tội nghiệp quá mà thôi.” - Đây là lời thật lòng của cô - “Nếu có thể thì nên lưu tâm tới đứa bé một chút thì tốt hơn.”

Không thích thì không thích, cô vẫn cho rằng đứa bé là ông chủ tương lai, nếu một đứa bé được dạy dỗ tốt mà khiến cho xã hội hỗn loạn, lãng phí tài nguyên nghiêm trọng, cô tin rằng bậc cha mẹ cần phải có trách nhiệm tương đối lớn.

“Anh cũng cho là như vậy.” - Chung Ly Minh Khiết gật gù đầu, tương đương với chấp nhận.

Nhưng, hần càng muốn đem câu này trả lại cho cô.

Trên đời này, đại khái cũng chỉ có cô mới ngốc đến mức không phát hiện ra Tiểu Phần là con của cô và hần, bởi vì ấy vĩnh viễn sẽ không tin tám lòng chân thật của hần.

“Vậy tôi đưa anh chìa khóa nhà, anh có thể dẫn cậu bé đi.” - Cô trở lại bàn làm việc, lấy trong ngăn kéo ra một cái chìa khóa.

“Chẳng nhẽ anh không thể quay về kiểm tra vài ngày được sao?” - Hần cười khổ.

Hần vừa mới xuống máy bay, thẳng một đường tới đây, tạm thời bỏ qua con trai mình một bên, chỉ vì muốn giải nổi tương tư, cô có cần bày ra bộ mặt lạnh lẽo như vậy không?

Chẳng nhẽ cô vẫn hận hần? Đã mười năm rồi, con trai cũng sinh giúp hần, cô còn muốn hận hần tới khi nào? Tuy con trai không phải cô cam tâm tình nguyện sinh ra, nhưng ít ra hần là cũng đủ để cho ân oán giữa cô và hần khi xưa nên tiêu tán đi mới đúng.

Đừng đến bây giờ mới nói cho hần, việc kia chỉ là ý tưởng một mình hần tình nguyện.

“Có thể.” - Cô dừng một chút, có chút ngoài ý muốn - “Vậy anh định ở lại vài ngày?”

“Nói sau đi.” - Đừng có vội vã đuổi hần đi thế chứ.

Cô vĩnh viễn sẽ không tin tưởng hần muốn gặp cô cỡ nào, lại sẽ hãi gặp cô cỡ nào, sợ khuôn mặt tươi cười của cô là nguyên nhân hần xao động nổi lên hận ý.

Chưa từng có một người phụ nữ đối đãi với hần như cô, mà hần lại không có tức giận quay đầu bỏ đi! Cô là người duy nhất khiến hần cảm thấy tự ti, cũng khiến hần sinh ra hoài nghi với bản thân, hoài nghi cách làm trước kia của mình có phải đã sai rồi không... Cô làm cho hần lần đầu tiên nếm phải cảm giác thất bại.

“Tôi an bài khách sạn cho anh được chứ.” - Mấy năm trước khi hần quyết định tới bên Anh định cư đã bán toàn bộ bất động sản ở đây, lúc hần trở về bình thường đều là cô sắp xếp khách sạn nghỉ ngơi.

“Không cần, anh muốn ở chỗ của em.” - Hấn quyết định rồi.

Đương nhiên không phải phóng tay một lần, bởi vì chín năm trước hấn phóng tay mà không có tác dụng, hấn chỉ muốn tranh thủ thêm chút thời gian ở chung với cô. Không bằng tận lực muốn cô cảm nhận được tình yêu của hấn, rất hi vọng cô nhìn hấn một lần, cho dù chỉ một giây.

Hấn chỉ muốn như vậy, đơn giản như vậy.

6. Chương 6

“Minh Khiết, tôi giới thiệu với cậu, đây là bạn gái tôi, Lan Hâm Ân.” - Lâm Quảng Dĩnh kéo cánh tay người anh em kiêm bạn tốt ngồi trước mặt Lan Hâm Ân. - “Hâm Ân, đây chính là gã xấu xa anh nói với em, Chung Ly Minh Khiết. Em đừng nhìn tên này tây trang trắng thơm, kỳ thực cậu ta là một tên mặt người dạ thú, chuyên môn cướp đoạt bạn gái người khác... Ha ha, đùa thôi, đùa thôi!”

Lâm Quảng Dĩnh rốt cuộc nói gì, Lan Hâm Ân thật sự không có nghe được, chỉ nhìn vào người con trai trước mặt.

Chung Ly Minh Khiết, hấn có một khuôn mặt tuần tú có thể mị hoặc chúng sinh, đôi mắt thâm trầm, trên môi luôn treo nụ cười bất cần đời. Cô có thể dễ dàng từ những động tác gờ tay nhấc chân của hấn mà nhìn ra sự kiêu ngạo, hơn nữa hấn mang theo hơi thở quý tộc cổ Châu Âu, nó là một nguyên nhân khiến cho các cô gái dễ mất tới hấn.

Hấn vẫn luôn nhìn cô, dùng ánh mắt cổ quái nhìn cô, cô muốn chuyển mắt đi nhưng rồi lại không thể.

“Cậu nghĩ rằng tôi cần cướp bạn gái người khác sao?” - Chung Ly Minh Khiết cười hết sức khinh cuồng, ánh mắt tà mị vẫn nhìn cô, nhìn như không có ý định rời đi.

“Nói cũng đúng, dựa vào gia tài với khuôn mặt của cậu, phụ nữ muốn tới gần cậu còn phải xếp hàng, như thế nào phải đi cướp đoạt?”

“Không nói việc ấy nữa, cô gái xinh đẹp này cậu kiếm được ở đâu thế?” Chung Ly Minh Khiết vẫn không có di chuyển tầm mắt.

“Cô ấy là thanh mai trúc mã của tôi.” - Lâm Quảng Dĩnh cười có chút xấu hổ.

“Xem như làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật.” - Chung Ly Minh Khiết gật gật đầu, có chút nghiêng ngả cô gái trước mắt này sao cứ trùng hấn. Cô ấy không phải rất đẹp, nhưng cô ấy có một đôi thủy mâu tràn ngập khiêu khích lại ngạo mạn, kết hợp với khuôn mặt trông cực kỳ dễ thương, khiến người ta đoán không ra tuổi của cô. - “Quảng Dĩnh, em gái này năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Cô gái này rất đặc biệt, cư nhiên dưới cái nhìn chăm chú của hấn không chút khó xử làm hấn có chút bất ngờ.

“Kém tôi sáu tuổi.”

“Cậu có sở thích luyện đồng hồ?” - Chung Ly Minh Khiết kinh ngạc nói.

Cô gái này chỉ là một học sinh trung học, khó trách ông già như hấn cảm thấy cô gái này rất giống một em bé, thì ra không phải là ảo giác của hấn.

“Tuổi tác không phải vấn đề.”

* * *

Xác thực tuổi tác không phải vấn đề.

Trải qua mười năm, cô ấy vẫn như trước kia, nhìn cô thuần thực lái xe, dọc theo đường đi không nói một câu, đáy lòng Chung Ly Minh Khiết có chút bi ai.

Hắn đã lâu không thấy nụ cười của cô, hình như là từ sau sự kiện đó.

Cô ấy không nhất thiết không thêm chú ý đến sự tồn tại của hắn, nhưng mà sẽ không khuất phục hắn, sẽ không cưng chiều hắn, chỉ thông minh chờ hắn ấy này, chờ hắn không chịu được sự hành hạ của ấy này mà bắt đầu đền bù cô.

Nhưng, cô ấy đâu có hiểu tâm tư của hắn?

“Ồ đằng kia.” - Lan Hâm Ân dẫn hắn lên lầu.

Vạn phần không tình nguyện dẫn Chung Ly Minh Khiết về căn nhà ở nội thành của cô, dẫn hắn lên phòng khách lầu hai, nhìn Chung Ly Phần đang ngủ, cô liền sững sờ đứng góc phòng.

Cô thực bất đắc dĩ!

Không muốn gặp hắn, hắn càng xuất hiện trước mặt cô, hắn không như trước đề xuất ra yêu cầu, nhưng lần này, không biết có phải liên quan tới một đứa bé hay không, hắn cứng rắn hơn nhiều, không chút nhượng bộ. Bỗng nhiên có cảm giác như là gặp lại được hắn của mười năm trước.

“Nó đang ngủ.” - Chung Ly Minh Khiết rón ra rón rén tới giường, nhìn khuôn mặt đáng yêu lúc ngủ của con, không nhịn được có chút cảm thán bản thân tựa hồ đã rất lâu chưa thấy khuôn mặt lúc ngủ của con trai.

“Có lẽ là chị Ngô sau khi sắp xếp ổn thỏa cho nó liền để nó lên giường đi ngủ!” - Cô nói xong muốn ra ngoài, lại quay lại nói - “Chị Ngô là quản gia nhà tôi, bởi tôi thật sự không có thời gian chỉnh lý, cũng không thích ăn bên ngoài, cho nên tìm một người giúp việc, vừa khéo con trai anh tới thăm, có chị Ngô ở đây, tôi cũng không đến mức luống cuống. Anh không cần lo tôi sẽ ngược đãi con trai anh, tôi dù không thích cũng sẽ không làm thế.”

“Anh sẽ lo lắng em ngược đãi nó sao?” - Hắn cười khẽ, cùng cô ra ngoài đi dạo.

Đừng có trừ lúc tan ca thì luôn dùng giọng điệu báo cáo thương vụ nói chuyện với hắn được không? Việc đấy của cô sẽ chỉ làm hắn cảm thấy rất khó chịu.

“Anh không ở cùng cậu bé hả?” - Đây là kiểu bố gì vậy a?

“Nó đã ngủ rồi, anh không muốn đánh thức nó, anh muốn tâm sự với em.” - Xuống cầu thang, hắn nhìn cô, cũng nhìn căn phòng khách được trang hoàng tràn ngập hơi thở nghệ sĩ.

“Anh với tôi?” - Ngồi ở trên sofa, Lan Hâm Ân có chút ngớ ra, nhưng không có lâu lắm, cô lập tức lại hỏi - “Anh có mang bao không?”

Cô tưởng rằng hắn không có hứng thú với cô, nào ngờ. . . .

“Bao?” - Hắn ngậm miếng thuốc, tay đang bật lửa sưởi, lông mày rậm khép lại.

Lan Hâm Ân lập tức hiểu ra bản thân đã hiểu nhầm, lập tức nói sang chuyện khác - “Anh tính ở đây bao lâu? Tôi có một phần kế hoạch sắp đưa ra thị trường phải làm gấp, có lẽ không có thời gian chiêu đãi hai người.”

Trời ạ, cô còn tưởng rằng... Rõ là mắt mặt quá đi.

Lỗ tai nóng lên, cô cố gắng giữ trấn tĩnh, tuyệt đối không để hắn nhìn ra suy nghĩ trật đường ray của cô.

Chung Ly Minh Khiết gật gật đầu, đột nhiên minh bạch lời cô vừa nói.

Cô ấy tám phần nghĩ hắn muốn cùng cô lên giường đấy hả? A, hắn thật đúng là không cười nổi; hắn không biết thì ra trong lòng cô, hắn chỉ là một tồn tại như vậy thôi. Hắn chỉ là muốn tìm cô nói chuyện phiếm, lại bị cô coi đó là thuật ngữ cầu hoan.

“Cơ thể em không phải không khỏe sao? Một thời gian trước anh có muốn A Dã tới đây giúp em, muốn em nghỉ ngơi vài ngày, thế nào mà hiện tại lại đưa tới một kế hoạch nào khác rồi?” - Nếu cô không muốn hắn phát hiện, hắn tự nhiên cũng sẽ không nhấn tâm vạch trần cô, chỉ là cô ấy có cần thiết ngược đãi bản thân như thế không?

“Tôi hiện tại không sao rồi.” - Ho nhẹ hai tiếng, Lan Hâm Ân cố gắng để mình thoát nhìn tự nhiên - “Nhờ có A Dã hỗ trợ, tôi nghỉ ngơi chừng một tuần, cơ thể đã khỏe như trâu rồi.”

“Khỏe như trâu?” - Có con trâu nào gầy như cô không?

“Dù sao tôi bây giờ khỏe lắm, làm việc không thành vấn đề.” - Cô có chút không quá quen nói chuyện đơn thuần giữa hai người, bởi vì trước kia cũng chưa từng có.

Hắn dường như chỉ coi cô như là đồ chơi, lúc hắn cần thì sẽ tới gặp cô, giữa bọn họ vẫn luôn là ngôn ngữ yêu cầu, chỉ cần dùng hành động để lấy lợi nhuận thực chất. Chính là hồ động đơn thuần như thế, chung quy vẫn tốt hơn việc muốn cô tán gẫu với hắn.

Huống hồ giữa bọn họ cũng chưa từng có hình thức ở chung này.

“Công việc này của chúng ta tất nhiên cần giành trước, nhưng mà không có thân thể khỏe mạnh, đoạt được tiên cơ cũng là dư thừa.” - Hắn không biết đã tận tình khuyên nhủ cô bao nhiêu lần, nhưng phí công vẫn là phí công.

“Dù cho có người thân thể khỏe mạnh cũng không sản xuất được.” - Lời nói ngầm của cô hắn nhất định có thể hiểu được.

Nhưng thế thì sao? Hắn ôm chặt tâm tính chuộc tội với cô, mặc kệ cô chằm chọc khiêu khích như thế nào, hắn vẫn hoàn toàn khoan nhượng; mà cô cũng không phải ăn hết hắn, chỉ là theo thói quen tự nhiên.

“Đó là bởi vì anh có một tổng giám đốc đại lý với năng lực làm việc xuất sắc, anh mới có thể nhẹ nhàng như vậy.” - Hắn đã hiểu lời cô, cũng không phản bác, bởi vì cô ấy nói là sự thật; ngay cả công ty này cũng không phải hắn sáng lập, hắn chẳng qua là một thiên chi kiêu tử thôi.

“Ung dung quá khiến anh nhàn rồi sinh con sao?” - Cô tận lực xóa đi ghen tuông trong lời nói.

Năm đó, cô vì hắn sinh một đứa con, là vì cô đã không đếm xỉa đến, coi như là lấy đứa bé để lấy lợi ích, dù sao cô cũng không thích trẻ con, thế nhưng gặp đứa bé này, rất dễ nhận thấy, năm đó hắn nói dối lừa cô.

Hắn nói, hắn không muốn kết hôn, nhưng anh cả lại buộc hắn kết hôn để nối dõi tông đường, cho nên hắn muốn một đứa con làm lý do cự tuyệt làm đám cưới.

Nếu chỉ là vì cự tuyệt kết hôn, một đứa đủ rồi, hắn sinh nhiều thế để làm gì?

Tuy cô hiện tại chỉ gặp được một, ai biết đến cùng hắn còn có bao nhiêu cái một đó?

“Anh không rảnh đến mức đó, chỉ một Tiểu Phần thôi cũng khiến anh thấy đủ phiền rồi.” - Chung Ly Minh Khiết lưỡi biếng thổi một vòng khói, lại phát hiện thủy mâu sáng trong của cô đang nhìn thẳng hắn. - “Tiểu Phần là con của anh với em, em điểm này hắn phải nhìn ra được chứ?”

Có thể dừng nghĩ hắn tội tệ thế được không?

Hắn không phủ nhận cho dù không có cô ở bên cạnh hắn, phụ nữ bên cạnh hắn vẫn không ngừng như trước, nhưng không có nghĩa là hắn muốn người phụ nữ khác sinh con cho hắn.

7. Chương 7

“Đứa bé đó?” - Lan Hâm Ân bỗng chốc đứng lên.

“Em không phát hiện ra nó rất giống em sao?” - Hắn thực sự là không còn lời nào hỏi trời xanh a! - “Thằng bé một chút cũng không giống anh, ngay cả tính cách cũng thế.”

“Nhưng. . . .” - Làm sao có thể?

“Lúc trước là em nói em không muốn gặp con, em không cần biết tên nó, em không muốn biết bất cứ chuyện gì của nó, anh mới cái gì cũng chưa nói. Nhưng em lúc này cũng không thể nghĩ anh ở bên ngoài hoang đường sinh một đồng con chứ?” - Hắn lại không có ý định muốn một tổ bóng chày hoặc một đội bóng đá.

“Thật sự là nó sao?”

Thấy hấn gật gật đầu, Lan Hâm Ân vô lực ngồi xuống ghế.

Gạt người! Chẳng lẽ phim bộ đều quá khuếch trương, nói cái gì mẩu tử liên tâm, cho dù chia lìa, hai mươi năm, chỉ cần gặp mặt một lần, là có thể biết đối phương có cùng quan hệ huyết thống. . . . Vậy suy cho cùng là cô vô tình cho nên mới không nhận ra, hay là kịch để lấy nước mắt khiến con người hiểu hơn triết lý cuộc sống?

* * *

“Trong lòng có cảm giác gì sao?”

Lặng im một hồi lâu, Chung Ly Minh Khiết dụ điều thuốc, mí mắt có chút nặng trĩu.

Vừa xuống máy bay đã chạy tới văn phòng của cô, đến bây giờ đã hơn bảy tiếng rồi, cũng hấn cảm thấy mệt mỏi.

“Không. . . .” - Chỉ là cảm thấy lòng thật đau. - “Anh không nói cho nó biết quan hệ giữa tôi và nó chứ?”

Đau lòng là vì cô lại có thể không có cách nào thương yêu cậu, quả thực không thể tin một đứa bé mới sinh mà giờ đã lớn như vậy, cô thậm chí không hề cho cậu uống một giọt sữa mẹ, không có tắm cho cậu, đây đều là chuyện mà một người mẹ nên làm, cô lại chưa từng làm được.

Thời gian trôi qua thật nhanh khiến cô không thể tin được đứa bé bởi bản thân buông thả mà sinh ra đã đứng trước mặt cùng cô đối thoại.

“Chuyện em dặn dò anh, anh khi nào mà không làm thỏa đáng đây?” - Hấn cười trầm thấp.

Khi nào thì Chung Ly Minh Khiết hấn lại cung phụng một cô gái như thế? Là áy náy, là day dứt, là bất đắc dĩ, là đa tình?

Có lẽ ngay từ đầu hấn chỉ là muốn cướp đoạt, có lẽ hấn chỉ là không quen nhìn bộ dáng đặc ý có được cô trên đời còn cầu gì hơn của Lâm Quảng Dĩnh, có lẽ hấn chỉ là ghen ghét thứ Lâm Quảng Dĩnh chiếm được mà hấn không chiếm được, có lẽ đây là tâm tính hô phong hoán vũ đã quen từ khi sinh ra của hấn, thế nhưng việc hấn làm với cô đã tạo thành tổn thương, nói nhiều đi nữa đều là lấy cớ, đều là ngụy biện.

Thương tổn đúng mười đủ mười, cô quả thật chia tay Lâm Quảng Dĩnh, hấn cũng hoàn toàn làm tan rã dáng tươi cười kiêu hãnh của Lâm Quảng Dĩnh, nhưng hấn lại cũng không vui vẻ gì.

Bởi vì, cô không vui vẻ.

“Vậy thì mãi mãi đừng để nó biết.” - Lan Hâm Ân không hy vọng bởi lỗi lầm của cô mà tạo thành ảnh hưởng xấu với một đứa bé. - “Anh đã tìm được nó, vẫn nên sớm dẫn nó về Manchester đi.”

Cô không muốn gặp lại Chung Ly Phần, quá mức thân thiết với cậu sẽ chỉ làm cô áy náy.

“Thật vất vả mới về Đài Loan một chuyến, em hà tất vội vã đuổi anh đi như thế?” - Lúc nào thì muốn gặp được cô thì phải có sự cho phép của cô vậy hả? Hấn thật sự là uất ức không ngẩng đầu lên được. - “Dù sao anh sẽ không tới công ty thị sát, mọi chuyện đều tùy em, em vui vẻ là được.”

Nếu thực phải cắt đứt đoạn tình này, hấn tuyệt đối sẽ không để bản thân thống khổ như thế.

Có lẽ đây chính là báo ứng của hấn. Một người không hiểu được tình yêu lại không muốn nhìn gia đình người ta ân ái, thật sự chia rẽ bọn họ. Lại nói, nếu không hiểu tình yêu, cả đời cũng sẽ không hiểu được tình yêu, cần gì khiến hấn yêu cô? Đây không phải báo ứng thì là gì?

“Nói dối, anh nhờ A Dã tới công ty thị sát, anh đừng tưởng tôi không biết.” - Cô bắt quá làm bộ không biết mà thôi. Dù sao đây là sự nghiệp của Chung Ly gia bọn họ, để người nhà Chung Ly đến thị sát trên phạm vi lớn bên trong tập đoàn coi như là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cô không có ý kiến, chỉ không thích cái giọng khi nói chuyện của hấn.

“Đó là thị sát mỗi năm một lần, là quy định anh cả định ra, cũng không phải chỉ có Bắc Hằng mới như vậy.” - Chung Ly Minh Khiết mở hộp thuốc lá, tao nhã cầm một điều thuốc chơi đùa trên tay.

“Tôi chỉ biết bên cạnh tôi đầy cơ sở ngầm của anh, có chút gió thổi cỏ lay nhất định không thoát khỏi mắt anh.” - Mấy thanh niên phụ trách gia nghiệp nhà Chung Ly lúc rảnh rỗi lại tới chỗ cô, không phải giám thị cô thì là gì?

Cô bị cảm lạnh, Chung Ly Đã biết chuyện này, thậm chí mạnh mẽ đuổi cô về nhà, một mình giúp cô xử lý các hạng hội nghị. Trên đời này còn có chuyện trùng hợp như vậy sao? Đó là bởi vì trong công ty tất cả đều là cơ sở ngầm của hắn.

“Trừ việc muốn A Đã giúp em ra thì những việc khác anh không biết.” - Hắn thở dài, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Ài! Sao lại có cô gái không biết quan tâm như cô chứ? Chẳng nhẽ cô không thấy hắn rất mệt sao? Có phải nên để hắn nghỉ ngơi đã rồi mới nói chuyện được không?

Hắn ban đầu là muốn cùng cô tán gẫu chuyện gia đình, nhưng cô nói chuyện mà không hiểu lòng hắn khiến hắn càng nghe càng khó chịu.

Lan Hâm Ân nhướn mi, chợt minh bạch. - “Anh không phải đang trốn bọn họ chứ? Tôi nghe A Đã nói, anh lên đem họ chuyển sang A Sở, anh sợ A Sở tìm anh gây phiền toái nên mới trốn bọn họ?”

Hắn căn bản là không cần phải làm thương nghiệp, bởi chỉ dựa vào tài sản của hắn, lại có cô giúp hắn quản lý tập đoàn Bắc Hằng, kỳ thực hắn có thể tiêu diêu tự tại hơn nữa, hắn căn bản không cần... Không đúng, có lẽ đây chỉ là một trong những bùa phép để hắn tiếp cận phụ nữ.

Nhưng mà cô thừa nhận hắn quả thực rất thích hợp với làm thương nghiệp, bởi vì muốn hắn một tên ăn chơi trác táng làm chủ Bắc Hằng, chỉ sợ Bắc Hằng trong thời gian ngắn sẽ như sao chổi rơi xuống. Song, nói hắn lợi dụng công việc để săn gái tựa hồ cũng không phải chuyện không có khả năng.

Hắn là một quý tộc bị chiều hư, rồi lại tịch mịch đáng thương, muốn hắn sống độc lập, sợ là sẽ bức điên hắn. Cho nên hắn mới tìm một đồng phụ nữ, mà cô chẳng qua là một đóa hoa trong vạt đóa hoa mà thôi, một cô gái hắn giành được tới tay lập tức vứt đi như cái giày rách.

“Anh có gì mà phải trốn tránh?” - Hắn mỉm cười.

Tuy rằng tuổi hắn với bọn họ ngang ngang nhau, nhưng bối phận hắn lại lớn hơn, nhìn thấy hắn còn phải gọi một tiếng chú nhỏ đấy, hắn sao phải sợ bọn họ?

“Nói cũng đúng, ai dám làm trái lão út Chung Ly gia chứ?” - Cô cười lạnh.

Hắn và cha Chung Ly Đã - Chung Ly Cơ hơn kém nhau hai mươi tuổi, xem như anh em cùng cha khác mẹ, từ nhỏ đã được yêu thương gấp bội, sự hoang đường của hắn cô cũng không có bất ngờ.

“Anh cũng không phải được trời ưu ái, muốn gió được gió, cũng sẽ có lúc không được như ý muốn.” - Hắn đây là đang cười nhạo mình. Trước kia hắn cũng cho rằng chỉ cần là hắn muốn, không có gì không chiếm được, nhưng gặp gỡ cô, hắn đột nhiên phát hiện ông trời vẫn có chút công bằng.

Hắn có được mọi thứ mà đàn ông trên đời này mơ tưởng, thế nhưng trái tim hắn lại không có được chỗ dựa, bởi vì yêu cô khiến hắn ném được cái gì là cô đơn, cái gì là thống khổ.

Không ai khi còn sống có thể được như ý, hoàn mỹ vô khuyết. Người Không có tiền sẽ muốn có tiền, không có địa vị sẽ muốn có địa vị, mà không có người yêu sẽ khát khao được yêu. Bình thường không chiếm được đều là thiếu hụt trong nội tâm. Có lẽ đây chính là thói hư tật xấu của loài người, lại không chỉ thật sự thất vọng?

Tâm ý của hắn, cô biết, thế nhưng cô cũng không đáp lại. Hắn phải đợi, nháy mắt mười năm đằng đằng đã trôi qua, tình thế vẫn bất lợi với hắn như trước. Hắn đùa giỡn hết thủ đoạn, cô vẫn thờ ơ, đến cùng còn có biện pháp gì có thể khiến cô cam tâm tình nguyện tiếp nhận hắn?

Ài! Ngay cả người tôn trọng văn minh khoa học như hắn cũng cần phải đi xem bói.

8. Chương 8

“Anh đừng có tiếp cận tôi, bằng không tôi sẽ giết anh!”

Chung Ly Minh Khiết mắt nhìn thẳng Lan Hâm Ân, không hiểu phản ứng của cô sao lại lớn như vậy. Tuy nói hấn ép buộc cô, nhưng sau đó cũng không cần bày ra vẻ mặt chán ghét cực điểm này với hấn chứ?

Cô cho rằng hấn là ai đây? Hấn chính là Chung Ly Minh Khiết mà!

“Em nói đi, em có yêu cầu gì?” - Đến đây đi, hấn sẽ thỏa mãn cô.

“Trừ ký giấy kết hôn, anh gì cũng có thể đáp ứng em.”

Phụ nữ thôi, sau khi sự việc xảy ra không phải đều muốn yêu cầu bồi thường thứ gì đó sao?

Hấn rất rõ vì cái màng mỏng kia của phụ nữ phải trả giá, trong lòng hấn sớm đã có một cái giá, chỉ đang đắn đo phải chi trả thể nào thôi.

“Anh nói cái gì?” - Lan Hâm Ân trừng lớn mắt, không thể tin được những lời từ miệng hấn nói ra.

Hoá ra sự ôn nhu của hấn đều là giả, hoá ra nụ cười của hấn cũng là giả, hấn lúc này mới là thật, miệng đầy lời nói tổn thương người khác mới là thật, mà sự tưởng tượng của cô thật ngu xuẩn, đây là báo ứng của cô.

Cô có thể đẩy hấn ra nhưng lại không làm vậy. Cô không biết mình rốt cuộc có thích Lâm Quảng Dĩnh hay không, cùng anh ta kết giao chỉ bởi vì cha mẹ đôi bên đều đồng ý, cho nên cô mới ‘thuận lý thành chương’ liền gật gật đầu, song gặp phải ác ma trước mặt, cô cũng không dám phủ nhận bản thân không động tâm với hấn.

Cũng bởi vì một chút động tâm như thế khiến lý trí của cô tan rã, khiến cô trở thành đồ chơi cho hấn. Đây chính là mục đích hấn tiếp cận cô.

“Nói mau, anh không có tính nhấn nại.”

Chung Ly Minh Khiết đứng dậy mặc quần áo, lười biếng châm một điếu thuốc, quay lại liếc cô, nhưng chợt thấy bên trong thủy mâu cô chứa đầy nước mắt, không có rơi xuống, chỉ là quật cường lưu lại đáy mắt ngạo mạn của cô. Hấn chấn động, điếu thuốc rơi xuống lúc nào cũng không hay.

“Cho tôi một con dao.” - Lan Hâm Ân run rẩy nói.

“Một con dao?”

Lan Hâm Ân chậm rãi ngược mắt nhìn, nước mắt cuối cùng rơi xuống, cực kỳ phẫn nộ nói - “Tôi muốn giết anh.” - Cô không thể tin được bản thân mất đi tôn nghiêm, tự mình làm mình nhếch nhác như thế.

Cô liều mạng không mặc áo lao tới lôi kéo hấn - “Anh cho rằng anh là ai, anh dựa vào cái gì đối với tôi như vậy? Anh cho là anh là ‘thiên chi kiêu tử’ thì anh có thể làm nhục người khác như vậy sao?”

Nói cô muốn giết hấn, chẳng bằng nói là muốn hủy diệt chứng cứ khiến cô gần như sụp đổ.

Cô không thể tha thứ cho bản thân lại có thể thảm hại ra nông nổi này, lại càng không dám tin sắc mặt người đàn ông trước mặt này có thể thay đổi nhanh như vậy, cô hận bản thân mình ngu xuẩn, hận bản thân mình bước nhầm, đến nỗi mất đi cái quý giá nhất đời người, hận bản thân lại động tâm với hấn.

“Hâm Ân, em bình tĩnh lại đi.”

“Tôi không tha thứ cho anh, tuyệt đối không tha thứ cho anh!” - Cô vừa khóc vừa hô.

* * *

Cô nói được thì làm được, mười năm, cô quả thật còn chưa tha thứ cho hấn.

Chung Ly Minh Khiết tận dụng hết khả năng bù đắp lại cho cô, chậm rãi thả động cô, tuy nói cô không hoàn toàn tha thứ cho hấn, nhưng ít ra hấn có thể nói chuyện bình thường với cô, mà hận ý trong mắt cô cũng không còn rõ rệt nữa.

Đích thị đáng được ăn mừng, hấn đem công tác phải gánh vác như mong muốn của cô tất cả đều để lại phía sau cô, cô cũng rất khá, làm rất tốt công việc, hoàn toàn không làm cho Bắc Hằng đóng cửa, càng không có dấu vết thâm hụt công quỹ. Lấy chức vị tổng giám đốc đại diện mà nói, cô thật xứng đáng khiến hấn phải gờ ngón tay cái lên để mà khích lệ cô.

Lúc trước hấn cho rằng cô sẽ thâm hụt tất cả tài sản của hấn, hiện giờ mới thấy, là hấn suy nghĩ nhiều quá. Cô công bằng chính trực lại ghét ác như cừu có oán hận hấn thế nào cũng sẽ không làm ra việc này, hơn nữa cô cũng biết bản thân nếu thật sự làm, ngược lại là hợp ý hấn, cho nên cô sẽ không làm như vậy.

Hấn rất thích ý hiến tặng toàn bộ, chỉ cầu cô có thể đừng tiếp tục hận hấn nữa, nhưng cô từ trước đến nay luôn không theo ý hấn.

Cái cách cô lựa chọn, giống như một thứ vũ khí hóa học tàn hại thần trí của hấn, tàn khốc lại không uống công phu, chỉ cần cô phớt lờ hấn, hấn liền giống như đóa hoa xấu mặt vĩnh viễn khô héo trong sa mạc.

Hấn nghĩ cô hấn là biết tâm tư của hấn, chỉ là nhẫn tâm nhìn như không thấy, mà hấn giống như một cô dâu nhỏ đáng thương, đợi cô ngoái đầu lại thì tươi cười, làm dịu nội tâm hoang liêu của hấn.

“Ba, rốt cuộc ba đang nhìn cái gì thế? Nhìn đến sưng sờ luôn vậy?” - Chung Ly Phần nhìn theo tầm mắt của ba, phát hiện mắt ba đang khóa chặt Lan Hâm Ân đang vừa vội vàng gõ bàn phím vừa sao chép gì đó bên cạnh. - “Ba, ba không phải muốn cùng chị Lan chứ?” - Hấn là người đầu tiên không đồng ý.

Tuy hấn cố tình ở đây đợi ba, nhưng về phương diện khác cũng là bởi vì hấn rất thích chị Lan, bằng không hấn làm sao ngoan ngoãn chờ ở chỗ này? Hấn đang định cùng chị Lan bồi dưỡng tình cảm, nếu lại xuất hiện thêm người bố này làm đối thủ cạnh tranh vậy cơ hội thắng của hấn sẽ rất thấp.

“Con đang nói cái gì?” - Hấn càng lúc càng không hiểu được đứa con trai này nữa rồi.

“Con không cho phép ba cướp chị Lan với con, con muốn chị ấy.” - Chung Ly Phần nâng cao quai hàm, tuyên bố như thật, tuyệt không giống như đang nói đùa.

Chung Ly Minh Khiết sưng sốt, sau khi trở lại bình thường liền hỏi - “Con có biết hai người kém nhau rất nhiều tuổi không?”

Con trai bảo bối của hấn cuối cùng đang nghĩ cái gì? Nó mới tám tuổi thôi mà! Một đứa bé tám tuổi đã muốn kết giao với bạn gái? Huống chi đó còn là mẹ nó nha!

Hấn có phải không nên đưa con vào trường nội trú không đây?

“Con ngoan, ba khuyên con nên buông tha đi, hai người thật sự kém nhau rất nhiều tuổi đó.”

Không thể tưởng được ánh mắt con trai hấn lại có thể tốt giống như hấn, đáng tiếc là con hấn không có quyền tham gia thi đấu, cho dù nhẫn tâm, hấn cũng phải trước khi con hăm sâu vào khiến con dừng cương trước bờ vực.

Con trai, đừng trách ba ngoan độc, thật sự là con chọn nhầm đối tượng rồi.

“Ba, chị Lan hấn không phải kiểu mẫu ba thích, với lại ba căn bản không phải người chịu trách nhiệm, nếu ba vượn ‘ma trảo’ với chị ấy, con cả đời đều không tha thứ cho ba.” - Chung Ly Phần nói ra những lời quyết tuyệt, không chút thương lượng.

“Nghiêm trọng như vậy?” - Chung Ly Minh Khiết cho tới hôm nay mới biết rõ, hóa ra con trai không thích hấn.

Cũng đúng, nếu thật sự thích người bố như hấn thì làm sao có thể trốn nhà đi? Ban đầu còn tưởng rằng cho dù Hâm Ân cản đường hấn, cũng không nhất định có thể khuyên nhủ hấn, ai biết nhóc con này lại có chủ ý với cô. Có thể đây là mẫu tử liên tâm đi! Bằng không nhóc con này sao vừa gặp Hâm Ân lại không có lộ vẻ chán chường như với hấn chứ? Trong số các bạn gái của hấn, Hâm Ân là người đầu tiên mà hấn không thể nhìn bằng nửa con mắt.

Có lẽ thực sự là ràng buộc khó hiểu của mẫu tử cũng nói không chừng, bằng không theo cá tính ghét trẻ con của Hâm Ân sao chịu được Tiểu Phần chứ?

Nhưng hiển nhiên sau khi biết thân phận Tiểu Phần, biểu hiện của cô ấy lại không phải lạnh nhạt như thường.

Con trai có lẽ cảm nhận được sự lạnh nhạt của cô nên cho rằng đó là do sự xuất hiện của hắn. Ai! Lúc trước khi quyết định muốn có đứa bé này, hắn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sự tình lại diễn biến như thế này.

Nhưng mà vào thời điểm đó, cái khát vọng muốn cô thuần phục khiến hắn dùng hết ba tắc lưỡi khuyên bảo cô, căn bản không quản tới tương lai sau này.

Bởi vì hắn cho rằng nếu ngay lập tức nắm chắc thì tương lai có vẻ rất dư thừa.

“Dù sao ba không thể làm vậy với chị ấy, bằng không con đoạn tuyệt tình cha con với ba.” - Chung Ly Phần nghĩ nghĩ, nghĩ đến ba là người không có nguyên tắc, ai biết ba có phải dù không hợp khẩu vị cũng cắn nuốt chị ấy luôn hay không? Vẫn nên đề phòng cho tốt thì hơn.

9. Chương 9

“Chờ khi con lớn lên thì bọn ba đã già rồi, lúc đó ba không tin con còn có thể yêu thích cô ấy.” - Chung Ly Minh Khiết cười lưỡi biếng, căn bản không để uy hiếp của con trai vào mắt.

Con trai cuối cùng cũng có chỗ giống hắn, tuổi còn nhỏ đã biết đe dọa người khác.

“Sẽ không, ít nhất con biết con sẽ không.” - Chung Ly Phần nói như chém đinh chặt sắt - “Ba yên tâm, con không phải ba, con biết có trách nhiệm với người mình thích, nếu con thật sự thích một cô gái, con sẽ trực tiếp lấy cô ấy, sẽ không bí ối giống ba chỉ muốn chơi đùa người ta.”

Chung Ly Minh Khiết hất mi, cảm thấy rất thú vị. - “Ba ngược lại muốn xem quyết tâm này của con có thể duy trì bao lâu đây.” - Hắn không nghĩ tới con trai lại khiêu khích hắn.

Có lẽ từ đầu hắn tiếp cận Hâm Ân là chơi đùa, nhưng cho dù không xuất phát từ điều đó, hai người cũng khó có thể không nảy sinh cảm tình. Hắn đã có nhưng cô lại lạnh lùng, chỉ đợi hắn dành cho địa vị tiền tài quyền thế để bù đắp.

Hắn cũng muốn cưới cô, hắn cũng cho rằng chỉ cần cô sinh con cho hắn có lẽ sẽ vì đứa bé mà thay đổi, thế nhưng suy tính của hắn lại sai rồi.

Cô ngay cả gậy đầu cũng không thì hắn có thể thế nào?

Giữ lại thì không xong mà vứt đi cũng không được, thôi thì đành gác lại vậy! Chờ một năm, ai biết được lỡ vào một ngày của một năm nào đó, cô đột nhiên ‘tâm huyết dâng trào’ mà đáp ứng nguyện ý của hắn... Ha ha ha... hắn không nhận được, tự cười giấu cái hi vọng hảo huyền của mình.

“Con có thể duy trì cả đời.”

“Hừ, cả đời của con dài bao nhiêu?” - Chỉ là mao đầu tiểu tử thôi, lông còn chưa mọc đủ đã muốn bàn đến tình yêu? Mười năm sau quay lại nhé! - “Con cho rằng cô ấy sẽ chờ con sao?”

“Ba...” - Chung Ly Phần còn chưa có ngốc đến mức mà không nghe ra sự khinh thường trong giọng ba mình, không nhận được oa oa kêu to - “Ba khi dễ con, ba căn bản không tin con, con mặc kệ, ba khi dễ con, khi dễ con...”

Chung Ly Minh Khiết thấy thế, một tay kéo con trai vào lòng, không quên kiểm chặt tay chân lắc lư của cậu bé, mà một tay cũng vội vàng bịt cái miệng nhỏ không ngừng hét lên.

* * *

Xong rồi!

Chung Ly Minh Khiết ngược mắt lên, quả nhiên thấy khuôn mặt rét lạnh đáng yêu của Lan Hâm Ân cạnh cửa, thủy mâu bắn ra sát khí khiếp người.

Hắn ha ha cười. - “Hâm Ân, sao vậy?”

Cô ấy nhất định là tức giận, tuyệt đối là tức giận!

“Đại thiếu gia, anh có biết tôi rất bận không hả?” - Cô cơ hồ có thể nghe được mạch máu đang chảy, truyền đến âm thanh chói tai - “Anh muốn tôi không đi làm, tôi cũng nghe theo anh, nhưng quan trọng là trên đầu tôi còn một bản kế hoạch, tôi rất vội hoàn thành nó, cho nên tôi đã nói không có thời gian chiêu đãi anh. Nếu anh muốn ở lại thì anh im lặng chút cho tôi.”

Cô bận tới mảy mòi, hắn ngược lại cùng con trai nói đùa, hắn căn bản là tìm cô làm phiền, hắn căn bản chính là một đại phiền toái, hơn nữa bên cạnh còn có một tiểu phiền toái. Nhưng dù thấy tiểu phiền toái âm ỉ cô cũng không mắng hắn, bởi vì đáy lòng cô có rất nhiều áy náy.

Dù sao trẻ con âm ỉ cũng chẳng sao cả, mà hắn âm ỉ tại ba hắn không tốt, cho nên.... Toàn bộ đều là lỗi của Chung Ly Minh Khiết.

“Anh biết rồi!” - Ài! Thực đã bị thằng nhóc này hại chết. - “Muốn anh giúp em không?”

“Nếu anh thật muốn giúp tôi, sao không để tôi tới công ty? Anh không muốn tiết lộ hành tung thì cũng đừng ra ngoài. Nhưng anh không nên buộc tôi ở đây, tôi không rảnh được như anh, được không?” - Lan Hâm Ân mệt mỏi đi ra phòng khách rót một ly trà. - “Anh đã lâu không về Đài Loan sao không ra ngoài đi dạo, còn hơn ngày nào cũng ru rú trong nhà anh không thấy phiền sao?”

Trên thực tế thì cô cảm thấy rất phiền, không hiểu sao hắn không nhanh đi đi.

Cô chưa từng ở chung với hắn như thế, cũng chưa từng cùng nhau sinh hoạt dưới một mái nhà, hắn thỉnh linh can thiệp vào sẽ chỉ khiến cô cảm thấy phiền muộn khó nói lên lời, huống hồ còn có đứa nhỏ Chung Ly Phần ở đây. Cô thật sự không thể tin được cậu bé là con mình, tám năm trôi qua, một đứa bé đã trưởng thành, thành một tiểu đại nhân làm cô khó tiếp nhận.

Đáng giận, muốn cô đối mặt Chung Ly Phần giống như muốn cô đối mặt với quyết định sai lầm của mình năm đó, nếu có một ngày cậu bé biết cô là mẹ cậu bé, cậu bé sẽ dùng ánh mắt gì nhìn cô?

Cô cho tới bây giờ không nghĩ tới vấn đề mặt thiết này, cô chưa bao giờ muốn tổn thương một đứa bé.

“Liên tục đợi ở đây đúng là rất phiền, nhưng em cũng không có thời gian theo anh ra ngoài đi dạo, cho nên anh chỉ có ở chỗ này thôi.” - Hắn nói rất uất ức.

Lan Hâm Ân phun ra cả ngụm nước, tiếp theo lại nghe được tiếng ho khụ khụ của cô.

Chung Ly Minh Khiết để Chung Ly Phần qua một bên, sau đó tiến tới vỗ nhẹ lưng cô.

“Sao vậy, ngay cả uống nước cũng bị sặc?” - Rõ là rất không cẩn thận.

Lan Hâm Ân mở to mắt, nhìn hắn như là đang thấy quỷ.

Hắn thế nào mà giờ lại ôn nhu với cô như vậy? Ở trong trí nhớ của cô, sau khi hắn cưỡng bức cô, hắn chưa từng ôn nhu với cô như thế, hầu như dồn hết tất cả để lấy lòng cô. Nhưng từ lúc cô sinh con cho hắn, sau khi ký thư mời làm tổng giám đốc đại diện, hắn một năm chỉ về một lần, rất ít có thời gian ở cùng cô, bình thường đều sau khi cô hoàn hồn thì mới phát hiện hắn đã về Anh quốc rồi.

Nhưng hắn lúc này lại có hành động ôn nhu, lời nói thì dịu dàng như thế... Thật làm cho cô ‘thụ sủng nhược kinh’.

“Làm sao vậy?” - Hắn vỗ mạnh quá sao?

Không đến mức thế chứ, lực đạo hắn vỗ cô giống như trước kia khi dỗ tiểu Phần đi ngủ thôi mà, cô ấy phải cảm thấy rất thoải mái mới đúng.

“Ba, tay ba lớn như thế, lực đạo lớn vậy, chị Lan sẽ đau đó!” - Chung Ly Phần há có thể tình địch giành được? Trượt xuống ghế, hắn cũng nỗ lực ân cần. - “Chị, em vỗ cho, chị cúi xuống đi.”

Hu hu, hần cao không đủ! Nhưng không sao, một ngày nào đó hần sẽ cao.

Lan Hâm Ân khẽ mấp máy môi, cười có chút cứng ngắc, muốn cự tuyệt hần nhưng lại sợ tổn thương tới hần, dứt khoát ngồi xổm xuống để hần vỗ, chỉ là cảm thấy có chút quái.

Đó là một cảm giác không cách nào hình dung, muốn cười rồi lại muốn khóc.

“Tiểu Phần, con sao có thể gọi cô ấy là chị? Con phải nên gọi cô ấy là cô mới đúng.” - Nói thật, ăn dấm chua của con trai mình thật sự là chuyện ngu ngốc nhất trên đời, nhưng hần thật sự không phải đang ghen, hần chỉ muốn chỉnh sửa xưng hô của con trai thôi.

“Chị ấy trẻ hơn nhiều so với mấy cô bên cạnh ba, đương nhiên phải gọi là chị rồi.” - Chung Ly Phần cười ác ý.

Ha ha, lúc này muốn lấy lòng cũng vô dụng, bởi vì hần tuyệt đối sẽ không để tình địch là người bố này có cơ hội tiếp cận chị Lan.

“Cô?” - Lan Hâm Ân nhướn mi, có phần minh bạch.

“Đúng vậy, bên cạnh ba có rất nhiều cô, ngày trước khi em còn chưa vào trường nội trú, ngày nào cũng có thể thấy mấy cô khác nhau ngủ với ba, hơn nữa....”

Hần ác ý chưa nói xong đã bị Chung Ly Minh Khiết bịt miệng.

Thằng nhóc thú vị này! Nó sao càng muốn phá rối thế?

Hần thật vất vả mới có thể cùng Hâm Ân nói chuyện bình thường, thằng nhóc này.... Trên đời này mà có đứa con nào ngăn chặn cha mẹ ‘gương vỡ lại lành’ sao trời?

“Ừm, hừ!” - Lan Hâm Ân ậm ừ hai tiếng, đột nhiên rất muốn cười to.

Nhưng nụ cười của cô không muốn để hần thấy, vì thế cô liền xoay người vào phòng ngủ, phịch một tiếng đóng cửa lại, kìm lại những đồng ngôn đồng ngữ của Chung Ly Phần ngoài cửa.

“Tiểu Phần!” - Hần đúng là “yêu” thấu xương con trai a, không thể ngờ nó lại muốn phá hoại chuyện của hần.

“Ai bảo ba không tin con.”

Chung Ly Minh Khiết đảo cặp mắt trắng dã, thật sự là không còn lời nào để nói.

Vốn tưởng rằng trong lúc vô ý con trai tới đây, có lẽ là an bài của trời cao, song chiếu theo tình hình trước mắt, quả thực là có an bài, an bài hần và cô triệt để biệt ly.

10. Chương 10

“Em đã chia tay với Quảng Dĩnh thì sau này ở cùng anh đi! Chỉ cần là thứ em thích anh đều có thể cho em.” - Chủ nhân của giọng nói một bộ lưỡi biếng, cử chỉ liêu lĩnh, thần sắc căng ngạo, thái độ nhìn đời bằng nửa con mắt như vương giả không ai bì nổi.

Vậy mà đôi mắt hần lúc nào cũng cẩn thận đến cô gái.

“Hừ! Thật xa hoa.”

Cô ấy tức giận?

“Anh không có ý gì, anh chỉ là muốn chiều em.” - Chỉ là không hy vọng lại thấy cô dùng ánh mắt này nhìn hần, hần không thích loại cảm giác đó.

“Chiều tôi? A! Phương thức đại thiếu gia chiều người khác cũng không giống với người bình thường.” - Lan Hâm Ân cúi đầu cười, coi như là có chút tự giễu.

“Hâm ân, em đừng nghi ngờ anh có được không, em biết anh không phải có ý đó.” - Hân có chút buồn bực, dừng lại hồi lâu, có chút khó khăn mở miệng nói - “Anh biết là anh sai rồi, nhưng mà anh lại khó kìm lòng nổi...”

* * *

Khó kìm lòng nổi?

Hân cho là hân còn trẻ, quanh năm suốt tháng cũng khó kìm lòng nổi? Cũng không phải là một cậu bé mới lớn vạn năm phát xuân!

Lan Hâm Ân oán hận quăng gối, cố gắng hít sâu, để mình có thể tỉnh táo lại, đừng vì người đàn ông kia mà đau khổ nữa.

Cô không muốn thừa nhận mình yêu người đàn ông tồi tệ đó!

Năm đó, hân là một ‘thiên chi kiều tử’, là một đại thiếu gia tiêu chuẩn ra đời đã được ngậm thìa vàng, hân không quen nhìn có người có thể đạt được sự vui sướng mà hân không thể lý giải, tên gốc Lâm Quảng Dĩnh kia không có chút tâm cơ giới thiệu hân với cô, thậm chí vô ý khoe khoang tình cảm hạnh phúc trước mặt hân. Đây chính là nguyên nhân chính hân cướp đoạt cô.

Mà cô không thể tha thứ cho bản thân lại thần phục dưới chân ác ma này, thậm chí mặc hân “ta cần ta cứ lấy”.

Chưa từng thừa nhận nhưng không có nghĩa cô không động lòng với hân; cô chỉ không hiểu vì sao khi đó thích Lâm Quảng dĩnh lại lần đầu tiên gặp mặt đã động lòng với hân?

Nhưng nếu tình yêu cũng chỉ là khảo nghiệm bản lĩnh đứng núi này trông núi nọ của mọi người, vậy cần gì yêu nhau?

Cô không cho rằng mình là một người đứng núi này trông núi nọ, nhưng sự thật lại chứng minh, cô đã phản bội Lâm Quảng dĩnh, cho dù Chung Ly Minh Khiết không cưỡng bách cô, cho dù lúc ấy cô không xảy ra quan hệ với Chung Ly Minh Khiết, cô biết lòng mình đã không còn trên người Lâm Quảng Dĩnh.

Cô đúng là có vấn đề, sau khi hân làm chuyện đó với cô, cô lại không tiếp tục hận hân, thậm chí hưởng thụ sự chuộc tội dịu dàng, sự cưng chiều để đền bù của hân. Cô cho là hân thật sự động lòng với cô, cô vui vẻ tự cho rằng mình đã hàng phục hân, có lẽ là đúng như Lâm Quảng Dĩnh đã nói, là cô đã tự cho là đúng, sai lầm nghĩ bản thân mình đã hàng phục được tên lãng tử ngàn năm này.

Cô sớm biết rằng lúc hân đưa ra yêu cầu sinh con cho hân một đứa con thì chẳng qua là một phần tham luyến thôi, có lẽ như Lâm Quảng Dĩnh đã nói, hân chỉ thích đồ của người khác, sau khi thứ đó không còn giá trị lợi dụng thì vứt đi.

Cô chẳng qua chỉ là một trong những món đồ chơi của hân, cô đúng là một cô gái gốc gác nghèo khi muốn đợi ở bên cạnh hân. Cô một chút cũng không khôn khéo, năm đó cô không nên đổi một đứa bé lấy quyền nắm giữ tập đoàn Bắc Hằng, cô không nên phạm vào sai lầm đáng sợ như vậy, nhưng cô chỉ là muốn mua cơ hội một năm được gặp hân một lần mà thôi.

Cô đúng là một người vừa ngu vừa gốc.

“Hâm ân, em đang giận anh à?”

Nghe được tiếng động sau lưng, cô không có xoay người lại, khuôn mặt đáng yêu cười nhạt.

“Tôi sao phải giận anh?” - Cô nên tức hân sao? Cô nên vì 3000 phụ nữ bên cạnh hân mà đau khổ sao? Có ngu nữa cũng phải có cực hạn của nó chứ! Cô mà đau khổ là lại u mê không tỉnh ngộ, đó là tự tìm đường chết rồi..

“Anh nghe tiếng em đập gì đó.” - Chung Ly Minh Khiết khóa cửa, dám không để cho Chung Ly Phần lại chen ngang vào hai người. - “Anh nghĩ em có lẽ đang giận anh, cho nên anh nghĩ, anh có chuyện quan trọng muốn nói rõ với em, tránh cho ngày sau...”

“Không cần, anh đi ra ngoài đi, tôi cần nghỉ ngơi, lát nữa còn rất nhiều việc phải làm.” - Đã sáu giờ rồi, đồng nghiệp trong công ty chắc hẳn cũng tan tầm hết rồi, lúc này cô chỉ cần xử lý chút chuyện vụn vặt rồi ngày mai đến công ty chủ trì hội nghị.

Cô lười quản hẳn, cô không nhất định phải nghe mệnh lệnh hẳn đưa ra, cho dù đem tiểu Phần đến uy hiếp thì cô vẫn thế.

“Anh không phải đã bảo em phải nghỉ ngơi rồi sao? Cán bộ cao cấp trong công ty cầm lương cao thì bọn họ phải giúp em san sẻ, mà không phải muốn lao tử (chết vì việc) tổng giám đốc đại diện em.”

Hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi cô làm vậy là vì cái gì.

Hắn cảm giác là mình đã bóp chết tuổi xuân của cô, Lan Hâm Ân trước mắt hắn, không phải Lan Hâm Ân hắn gặp lần đầu tiên, bởi vì hắn mà cô hoàn toàn thay đổi.

“Tôi không yên lòng để chuyện cơ mật giao cho người khác làm.” - Cô vẫn như cũ cười.

“Chẳng lẽ bên cạnh em không có một người nào đáng để em tin sao?” - Hắn nhíu mày nhướng mi.

Là hắn giao công ty cho cô, cán bộ trong công ty đâu có cái gì hằng năm đều có một bản báo cáo cho hắn xem, hắn không chấp nhận làm cô phải làm bản thân mệt mỏi như thế.

“Anh cho là có sao? Tôi chỉ tin tưởng bản thân thôi.”

Trên thế giới này có người nào có thể để cho cô tin tưởng? Cá tính cô trời sanh cao ngạo, không thân cận với người nhà, lại duy chỉ động lòng với hắn, vậy mà hắn lại là người thương tổn cô sâu nhất.

Có lẽ là cô một bên tình nguyện để hắn thương tổn.

“Hâm ân....” - Trời ạ, rốt cuộc hắn phải làm thế nào với cô gái này đây?

Hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhẵn nhụi của cô lên, nhìn khuôn mặt đáng yêu mà tràn ngập vẻ hồ hững, trái tim hắn như bị đập một quyền, đau đến khó thở.

“Có chuyện gì sao?” - Cô nhướng mày, đè nén cảm giác rung động vào trong tâm khảm.

Cô cố gắng coi thường tình yêu nổi lên từ đáy lòng, cố gắng không nhìn tới đôi mắt thâm tình của hắn, cố gắng không để cho hắn nhìn ra suy nghĩ của mình. Nhưng mỗi lần hắn về nước, cô liền dao động; 364 ngày cũng cố tâm tình của bản thân lại để một ngày ngắn ngủi của hắn phá hỏng, cô mềm yếu đến nỗi ngay cả bản thân cũng không thể tin được.

Nhưng sẽ không, không còn nữa, cô quyết định phải duy trì tỉnh táo, cô quyết định đặt hết tâm lực vào sự nghiệp. Tình thân sẽ thay đổi, tình yêu sẽ thay đổi, chỉ có quyền thế nắm trong lòng bàn tay là không đổi, chỉ cần cô nắm giữ từng cơ hội, cô có thể còn tốt hơn hiện nay.

“Anh muốn hôn em.” - Còn phải trải qua sự cho phép của cô sao?

“Là mệnh lệnh sao?” - Giống như thường ngày, tình nhân duy nhất ở Đài Loan của hắn là cô, càng là giai lệ được thương yêu nhất trong hậu cung.

“Nếu như không phải thì sao?” - Hắn và cô chỉ là thành lập lợi ích dựa trên đôi bên cùng có lợi thôi sao?

Không đúng, giữa bọn họ có ràng buộc, Tiểu Phần là ràng buộc cả đời giữa hai người, đây là hắn cố ý làm ra, bởi vì hắn sớm chán ghét mối quan hệ dựa trên lợi ích giữa bọn họ.

“Thứ cho tôi không thể theo cùng.” - Lan Hâm Ân nhìn thẳng hắn, cũng đẩy tay hắn ra.

Trừ chỉ thị, cô tuyệt đối không tiếp nhận tình cảm quá mức nào khác, là phát tác dục vọng của hắn cũng tốt, là lòng tự trọng của đàn ông quấy phá cũng được, dù sao đừng hòng muốn cô gặt đầu.

Tuy nói mệnh không ra lệnh không có sự khác biệt, cô cũng không cần giao cơ thể cho hắn, nhưng trên hình thức, ở trong lòng đã có sự khác biệt.

“Hâm ân, em biết rõ anh...”

“Nếu như là áy náy, anh không cần phải nói, cũng đã là chuyện của mười năm trước, lấy ra lật lại cũng không có ý nghĩa gì, ai phải ai trái thì như thế nào? Quan trọng là hiện tại, là trước mắt.” - Cô thậm chí muốn nói cho hắn biết hãy quên hết chuyện kia đi! Tránh cho cô luôn lầm tưởng hắn có tình ý với cô.

“Không phải, anh không phải nói những cái đó, anh...”

Ring ring ring ring.

“Tôi nghe điện thoại.” - Lan Hâm Ân vội vàng nói.

Chung Ly Minh Khiết trừng mắt tức giận cái điện thoại trên tủ đầu giường, có xúc động muốn đập bể cái điện thoại đó, hắn mới không phải muốn nói với cô chuyện áy náy ray rứt, hắn chỉ là muốn nói cho cô biết, hắn thích cô.

Chỉ là một món chuyện đơn giản như vậy, vì sao lại trở nên phức tạp đến thế?

11. Chương 11

Hắn mệt mỏi nhìn chằm chằm cô đang khẽ nói điện thoại.

Cô hơi nhăn mày lại nói - “Anh chờ tôi, tôi lập tức tới đó.”

“Em phải đi đâu?” - Thấy cô cúp máy, Chung Ly Minh Khiết liên tục hỏi không ngừng.

Nói giỡn, hắn lời cũng còn chưa nói mà! Trời mới biết muốn hắn tỏ tình phải ngưng tụ biết bao dũng khí.

“Chuyện không liên quan đến anh, anh không có quyền quản thúc tôi nhiều như vậy.” - Lan Hâm Ân cau mi, cầm lấy túi xách liền muốn đi ra ngoài.

“Không nói thì không được ra ngoài, đây là mệnh lệnh.” - Nếu phải là ra lệnh cô mới nghe, hắn cũng đành phải ra lệnh cho cô.

Lan Hâm Ân ngược mắt trừng hắn, tức giận nói - “Là A Dã, là đứa cháu đáng yêu của anh tìm tôi.”

“A Dã?” - Cô ấy lúc nào thì tốt với hắn vậy?

“Tôi đi được chưa?” - Lan Hâm Ân đẩy hắn ra, ngay sau đó rời đi, tuyệt không quản hắn đang suy nghĩ cái gì.

* * *

Tập đoàn Nam Cửu

“Này, anh đúng là phiền toái!”

Lan Hâm Ân không biết làm sao đá Chung Ly Dã say khướt ở dưới ghế sofa, cô thật là không còn lời nào để nói

Hắn cũng thật giỏi, gọi cô tới đây để nhìn bộ dạng say khướt đáng xấu hổ của hắn. Nhưng mà cũng may, bộ dạng kia của hắn trừ Á Liên thấy ra thì không còn đồng nghiệp nào thấy nữa, coi như để lại chút thể diện, chỉ là, tâm sự của hắn vẫn phải tự mình giải, cô bó tay.

Sở trường cô không phải an ủi người khác, lại càng không có phương pháp tốt về mặt tình cảm, cô ngay cả chuyện của mình còn chưa giải quyết xong thì chỗ nào quản đến được hắn?

Ngồi ngẩn ra trên ghế, nghĩ ngợi lát nữa phải về nhà, cô mệt mỏi muốn động cũng không động nổi.

Huống hồ cạnh chân cô còn một tên say rượu.

Nên xử lý hắn như thế nào? Dứt khoát để hắn ngủ thẳng đến ngày mai luôn đi, thuận tiện để cho hắn yên tĩnh một chút, thất tình không có nghiêm trọng như vậy, sẽ đau, nhưng là sẽ quên.

Một ngày nào đó nhất định sẽ quên .

Cô rất nỗ lực muốn quên đi một chuyện, rất nỗ lực muốn suy nghĩ ình, tỷ như phải làm thế nào để tiêu tan sự cô quạnh của cô, để cô không có thời gian rảnh mà suy nghĩ lung tung. Chỉ là nhìn thấy hần như vậy, cô lại có chút đau lòng.

Vẫn là nên đánh thức hần dậy, coi như là thay mình tích chút ân đức.

“A Dã, vừa rồi Á Liên tới, cô ấy giống như hiểu lầm chúng ta, anh có mau dậy giải thích cho cô ấy không đây? Tôi tốt bụng nói cho anh biết, tránh cho anh oán trách tôi, cho nên.... A!”

“Á Liên....”

Tên khốn này, hần rốt cuộc là đang làm gì? Cư nhiên ôm cô chặt như vậy. Sớm biết hần vừa uống rượu thì sẽ cư xử tồi tệ, cô tuyệt đối sẽ không đến tìm hần! Thật là sắp đề chết cô rồi, cái tên đại thạch đầu (đá lớn) này!

“Buông tôi ra, Chung Ly Dã!” - Cô tức giận, cũng sắp bị mùi rượu hần thở ra làm cho bất tỉnh luôn rồi.

Trời ạ, ai tới cứu cô đi?

Đang suy nghĩ thì cô lại thấy trên người không còn sức ép nữa, ngược mắt lên thì thấy khuôn mặt tuấn tú đang tức giận của Chung Ly Minh Khiết.

“Đứng dậy” - Vươn tay ra, mặc kệ cô có đáp ứng hay không, hần vẫn kéo cô lên, cộng thêm đạp một cước vào Chung Ly Dã đang mê man. Hần nên phán đoán cái màn này như thế nào? Là A Dã ngủ mê man nên ngã vào lòng cô ấy, hay là cô ấy cố ý hấp dẫn A Dã?

Nhưng mặc kệ là cái nào, A Dã đều đáng chết.

Biết rõ cô ấy là người của hần, A Dã lại còn dám động vào cô! Mặc kệ là cố ý hay là vô ý, chuyện hôm nay phải ghi nợ vào người hần.

“Anh theo dõi tôi!” - Cô khẳng định nói ra.

Đánh chết cô cũng không tin hần ngẫu nhiên đến Nam Cửu, trên đời này sao có chuyện trùng hợp vậy? Nhưng hần cần gì giám thị cô, sợ đồ hần giành được bị người khác cướp đi sao?

“Anh chỉ lo lắng em lâu vậy còn chưa về, cho nên mới tới đón em.” - Chung Ly Minh Khiết đè nén tâm tình.

Hần không muốn nổi giận ở đây, bởi vì hần còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Hần không muốn là người chỉ dùng mệnh lệnh để áp bức cô, thậm chí bức bách cô khuất phục, hần chỉ muốn cô biết sự gò bó này xuất phát từ tình yêu của hần.

Đơn thuần như thế, đơn giản như vậy, không có bất kỳ tính toán gì khác.

“Không cần anh đón tôi, tự tôi có lái xe tới đây.” - Lan Hâm ân hất tay hần ra, đi trước rời khỏi phòng làm việc, đôi tay chuyển tới trước xoa bóp người, lại không có ở trong lòng bàn tay ấm áp của hần.

Tâm tình hần rốt cuộc thế nào vậy? Hần rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao muốn ở Đài Loan đợi lâu như vậy? Trước kia sau khi kí kết khế ước, hần liền không nói hai lời bỏ đi, thậm chí ngay cả lúc rời đi cũng không thông báo cho cô, hôm nay hần cần gì canh giữ bên cạnh cô?

Nhưng nếu muốn dùng thân thể trao đổi quyền thế, cô đã làm, hơn nữa tự nhận đã làm được tốt nhất, cô không ngờ đến mức đi ăn máng người khác, hần đại khái có thể không cần lo lắng cô làm chuyện gì khiến hần mất mặt, cô chưa đến mức chà đạp mình như thế.

Trong cuộc đời bán mình một lần đã đủ thảm rồi, cô chưa có mức ngờ đến mức lại làm thêm lần nữa.

“Hay lắm, dù sao anh ngồi taxi tới, vừa lúc em đưa anh về đi.” - Chung Ly Minh Khiết cười.

Hần đi lên trước, không để cho cô kháng cự cầm lấy tay cô, mọi thứ hết sức tự nhiên, mặc dù cảm thấy sự chống cự của cô, hần vẫn không buông tay.

Đánh cuộc đi! Hần thật muốn đặt cược một lần, cược một lần lớn nhất, thành hay bại phải xem lần này.

Dù sao cho dù là thua, hấn với cô vẫn sống như hiện này; nhưng nếu thắng, hấn có thể ngăn lại sự chờ đợi thống khổ không ngừng hành hạ.

Tính thế nào, cũng cảm thấy độ sức này là đáng giá.

“Anh....” - Không bỏ được tay hấn ra, cô chỉ có thể bắt đắc dĩ mặc hấn nắm, giãy dụa cũng lười, rồi lại đột nhiên nghĩ đến cái gì nói - “Đúng rồi, anh sao lại để Tiểu Phần ở nhà một mình? Hôm nay chị Ngô không có tới, để một mình thằng bé ở nhà, nếu không cẩn thận xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao đây?”

Hấn có phải không có óc không hả, chẳng lẽ hấn không biết rất nhiều tổn thương đều xảy ra ở nhà hay sao? Dưới sự nuôi nấng của hấn, Tiểu Phần còn có thể lớn như vậy, cơ hồ có thể coi như là kỳ tích.

“Hâm Ân, nó đã tám tuổi, không phải tám tháng.” - Hấn tin cho dù nhà bị hủy, Tiểu Phần một chút cũng sẽ không sao, căn bản không cần lo lắng cho nó, huống chi hấn cố ý để nó ở nhà.

“Nhưng....” - Cô thật không biết phải đối mặt với một đứa bé tám tuổi thế nào. - “Tại sao anh không về Anh đi? Nơi đó chắc hấn có rất nhiều chuyện đang đợi anh, tại sao không sớm trở về xử lý? Huống chi Tiểu Phần cũng tìm thấy rồi thì cũng nên về chứ?”

Sự áy náy của hấn với cô, có phải cũng giống như sự áy náy của cô với tiểu Phần không đây? Một cảm giác vừa thống khổ vừa bất lực.

“Còn sớm mà, anh muốn ở chơi thêm vài ngày, dù sao chuyện ở Anh cũng xử lý một phần rồi, không có chuyện gì lớn.” - Ai, cô ấy lúc nói chuyện nhất định phải làm tổn thương người khác sao?

“Vậy còn những cô gái kia?” - Hấn nói như thế, Lan Hâm Ân giả vờ ung dung chế nhạo hỏi.

Cô không để ý, thật sự không để ý, chỉ là hỏi một chút mà thôi.

“Ở đâu có phụ nữ? Cái kia chỉ là thành kiến của Tiểu Phần thôi, nó còn nhỏ, không hiểu chuyện mà thôi.” - Thằng nhóc nếu không phải con trai hấn, hấn tuyệt đối sẽ không chỉ phạt nó úp mặt vào tường sáu hồi thôi đâu.

Nếu cuộc độ sức này thua, trên đường về hấn sẽ nói cho con trai, cô gái mà nó thích đó là người mẹ nó vẫn luôn muốn gặp, để cho nó ném tư vị đau khổ này mà lớn lên.

Lan Hâm Ân không nói, gật đầu cười nhạt.

Cô nói rồi, cô chỉ hỏi mà thôi..

12. Chương 12

“Cứ theo như anh nói thì tôi có thể dùng thân thể để đổi một món lãi khách sù hả?” - Lan Hâm Ân mỉm cười.

Đây không chỉ là món lãi khách sù, mà còn là một cái giá trên trời khó mà ước đoán, cơ hồ là cả đời cô đều không kiếm được, tại sao không chấp nhận? Đây là may mắn từ trên trời rơi xuống, cô tại sao không chấp nhận?

Sinh một đứa bé, có thể đổi lấy bất kỳ yêu cầu gì. Trời ạ, cô phải đi đâu tìm mới có chuyện tốt như vậy?

Cô đúng là có ‘phúc ba đời’ nha!

“Em nhất định phải dùng những từ này để hình dung quan hệ giữa chúng ta sao?” - Hấn không thích giọng điệu gần như tự sa ngã của cô. - “Chẳng lẽ em không thể xem chúng ta như một đôi, bởi vì thích em, cho nên anh nguyện bỏ tất cả để lấy lòng em hay sao?”

“Thì ra đây là ‘thủ đoạn’ anh thích người khác, trước mạnh mẽ đoạt lấy rồi từ từ dùng lợi ích dụ hoặc.” - Cái tình tiết cũ rích này mà cô lại hăm sâu vào trong đó.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới phải dùng thân thể để đổi lấy tài phú mà cả đời mình không kiếm nổi, nhưng đã là vận may từ trên trời rơi xuống, cô lại không hảo hảo lợi dụng thì có phải là đáng tiếc hay không?

Cô có tài đức gì, phải hay không?

“Hâm Ân!”

Cô ấy cần gì dùng thái độ này với hắn? Hắn đã nghĩ hết biện pháp để đền bù, vì sao cô ấy không hiểu? Hoặc là cô ấy cảm thấy hắn ấy này, cảm thấy hắn từ từ bị cô ấy hấp dẫn, cho nên cố ý trêu cợt hắn?

Mặc dù như thế, hắn chỉ muốn sự ràng buộc này vĩnh viễn không bị cắt đứt.

“Anh nói thế nào thì tốt thế đấy, tôi không quan trọng.”

* * *

Cô rất lạnh nhạt, từ lần đầu hắn gặp cô ấy đến nay, cô luôn cho hắn cảm giác lạnh nhạt như sương tuyết, bất kể hắn tặng tôn nghiêm, tặng cả tập đoàn Bắc Hằng, cũng chưa từng thấy cô tặng cho hắn một nụ cười, cho dù là cười qua loa cũng keo kiệt. Cô sao phải lạnh nhạt với hắn như thế, mà lại cười hòa nhã khoan dung với cán bộ cao cấp trong phòng hội nghị vậy?

Thật là một nụ cười khó cầu, ngàn vàng khó mua.

“Bản kế hoạch này, tôi hi vọng có thể giao cho giám đốc Lô.” - Lan Hâm Ân cười nhạt, chân mày đầy mắt đều là ý cười.

“Tổng giám đốc, giám đốc Lô lần trước trì hoãn thời gian nghiêm trọng nên mới không cướp được tiên cơ, lần này nếu lại giao chuyện này cho anh ta...” - Tổng Kinh Lý thấy sự kiện lần trước, lại không dám thả tay để giám đốc phòng khai thác liên quan.

Lan Hâm Ân nhướn mi liếc giám đốc Lô không biện bạch cho bản thân, vẫn cười nhạt như cũ - “Lần trước là bởi vì trong công ty có người tiết lộ tài liệu cơ mật, bằng không công ty sẽ không bởi vì bù thêm hàng mà mất đi tiên cơ, thậm chí còn phải tạm thời sửa đổi bản thiết kế. Trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy, đây không phải là lỗi của giám đốc Lô, miễn cưỡng đổ chuyện này lên người anh ta thì thật không công bằng, hơn nữa cũng sẽ ảnh hưởng đến tinh thần đoàn đội của công ty, cho nên tôi thấy vẫn nên cho giám đốc Lô một cơ hội, hi vọng giám đốc các ngành đều vì kế hoạch mới này mà cố gắng.”

“Vâng” - Các cán bộ cấp cao đều cùng gật đầu.

“Vậy thì hội nghị hôm nay kết thúc tại đây.” - Thấy mọi người cũng không có ý kiến, Lan Hâm Ân tuyên bố tan họp, dẫn đầu ra khỏi phòng họp.

Chung Ly Minh Khiết thấy thế, liền cùng các cán bộ gật đầu ra hiệu, ngay sau đó đi theo sau cô trở về phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Anh chưa bao giờ biết em khi cười lại đáng yêu như vậy.” - Hắn nói xong có chút hậm hực hờn dỗi.

Nụ cười ấy hắn cầu mà không được, người khác lại đơn giản có được, có lẽ hắn cứ về công ty tùy tiện sắp xếp chức vụ gì đó ỉn, ít nhất lúc họp, hắn có thể nhìn thấy nụ cười của cô.

“Vậy sao?” - Cô nhướn mày cố gắng không thèm chú ý đến hắn.

Người đàn ông này rốt cuộc muốn làm cái gì? Hắn không phải nói không muốn để bất kỳ ai biết hành tung của mình sao? Đã vậy, hắn sao phải cùng cô đi làm, hơn nữa còn ngồi ở phía sau cô? Trong lúc họp, cô luôn cảm thấy có một ánh mắt nóng rực nhìn thẳng lưng mình, nóng đến mức khiến cô nói nhanh đến suýt nhâm lẫn.

Nếu không phải mấy năm này mình có chỗ đứng vững chắc, cô chắc sẽ bẽ mặt luôn.

“Không phải sao?”

Thấy cô không có xu hướng để ý tới hắn, hắn thật cũng không quan tâm, kéo ghế ngồi ở trước mặt cô, tay chống cằm đặt trên bàn nhìn cô bận rộn gõ máy tính.

Cô ấy thật sự rất vội! Bất kể là ở nhà hay là ở công ty, vội vàng đến mức cả thời gian để ý tới hần cũng không có, khiến hần cảm thấy rất tủi thân.

“Nếu anh thấy nhàm chán quá, tôi đề nghị anh có thể về nhà chơi cùng Tiểu Phần, hoặc là đi chơi đâu đó, tôi có thể bảo lái xe đưa anh đi.” - Dưới tình huống này cô phải làm việc thế nào? Cho dù muốn coi thường hần cũng rất khó khăn.

“Anh chỉ muốn đợi ở đây.” - Chung Ly Minh Khiết cười thật câu hồn.

Như vậy hần có thể luôn nhìn thấy cô, nhìn thấy từng đường nét biểu hiện trên khuôn mặt cô, nhìn thấy cô không chút kiêng kỵ hiện ra từng nét ‘phong tình’ trước mặt hần, chuyện này còn tốt hơn loà về nhà trông mắt to mắt nhỏ với con trai.

“Nhưng anh sẽ quấy nhiễu tôi làm việc.” - Cô cố gắng để bình tâm tĩnh khí.

“Tại sao?” - Hần chống cằm cười đến thật ngây thơ.

Lan Hâm Ân lạnh lùng trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười đáng giận của hần, đem hết toàn lực mới có thể bắt buộc bản thân không động thủ xé nát khuôn mặt kia.

“Tôi đã nói rồi, công ty trước mắt đi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, tôi phải sắp xếp rất nhiều hạng mục, tôi thật sự không có cách nào chiêu đãi anh, thay vì như thế, anh sao không dứt khoát trở về Anh luôn đi?” - Cô muốn bảo hần cút xa một chút, đừng để cô nhìn thấy hần nữa. - “Dù sao anh ở Anh cũng vui vẻ mà, không phải sao?”

Ở Anh còn một đồng phụ nữ tự động đưa tới cửa chờ hần yêu chiều, một quý tộc như hần sao không dứt khoát trở về hưởng lạc đi?

Muốn giám thị cô cũng không cần vất vả vậy chứ?

“Ai nói? Sự nghiệp của anh ở đây, quê hương anh ở đây, ở nơi đất khách quê người sao có thể vui vẻ?” - Hần chỉ muốn ở đây đợi, bởi vì ở đây có cô.

“Anh nghĩ vậy thật sao?” Lan Hâm Ân hừ cười, tình bơ giễu cợt. - “Nhưng tôi nhớ Tiểu Phần nói anh có rất nhiều cô.... Mà nhiều hơn nữa cũng không sao cả, chỉ cần anh nhớ chọn một người đối xử tốt với Tiểu Phần là được.”

“Anh nói rồi anh không kết hôn, có nhiều phụ nữ hơn cũng vô dụng, đó chỉ là để điều hòa cuộc sống mà thôi.” - Chung Ly Minh Khiết thật không tin cô một chút cũng không cảm thấy tình yêu của hần, cô ấy vẫn luôn coi thường nỗ lực của hần, thậm chí coi sự nỗ lực của hần trở thành sự bù đắp.

“Cuộc sống dù sao vẫn cần điều chỉnh, muốn anh giống em nỗ lực làm việc như thế, anh nghĩ cả đời anh đều không làm được.”

Đối với cô ấy, hần quả thật cảm thấy áy náy, nhưng không có người nào vì một chuyện mà đền bù mười năm.

Nếu không phải có tình cảm làm lá chắn, hần chắc sẽ ném cô ra sau đầu, cho dù ngày sau vẫn có cơ hội gặp mặt, hần cũng sẽ đặc biệt chăm sóc cô.

“Đó là bởi vì anh gặp may mắn, anh căn bản không phải lo lắng về vật chất, dĩ nhiên anh không quá nóng vội với công việc, bởi vì anh căn bản cái gì cũng không thiếu.” - Sắc mặt của cô nhất định khó coi, giọng điệu tám phần cũng không tốt, nhưng ngọn lửa bất diệt trong lòng ngược lại cháy mạnh khiến cô giận đến nghiến răng, rất muốn cắn một cái lên người hần.

“Ai nói anh cái gì cũng không thiếu?” - Hừ, trên đời này có người may mắn thế sao? Hoặc là nói trên đời này có loại người vô dục vô niệm ấy sao? Có tài muốn quyền, có quyền muốn thế, có thế muốn tên, cô luôn chạy nước rút về mặt sự nghiệp, còn không phải là vì thỏa mãn hi vọng của bản thân.

Thật không biết khi nào cô ấy mới dừng lại trò chơi nhàm chán này?

“Vậy anh thiếu cái gì?” - Phát đạt đến như vậy, những lời này của hần nếu để những người sống lang thang trên đường nghe được, tám phần sẽ bị đánh chết.

Lại nói, hắn đúng là loại người muốn gió được gió, muốn mưa có mưa, cô thật không biết hắn còn thiếu gì.
“Thiếu một người phụ nữ anh yêu.” - Đôi mắt hắn sâu thẳm, không hề chớp mắt nhìn cô.

Không có cô, hắn có thể sống, hắn có thể chán chường vượt qua một ngày; nhưng có cô, sinh mệnh của hắn sẽ hoàn chỉnh hơn, ít nhất lúc đêm khuya hắn sẽ không cảm thấy cô độc.

Lan Hâm ân sủng sốt, nụ cười lạnh trên môi đông cứng lại không nói nên lời.

* * *

13. Chương 13

Sau một hồi lâu, Lan Hâm ân mới phô trương thanh thế mà cười hỏi - “Anh không muốn kết hôn, muốn một người phụ nữ anh yêu làm cái gì? Anh không cảm thấy rất thừa thãi sao?” - Cô không muốn hỏi hắn cô gái kia là ai, mà nếu hắn nói vậy chứng tỏ trong lòng hắn đã có nhân tuyển.

Cô đối với ý nghĩ một bên tình nguyện của bản thân cảm thấy đáng xấu hổ, cô lại coi sự tỏ tình trước kia của hắn là thật; nhưng hắn không có sai, không có một người đàn ông nào lại chịu bị một cô gái không thêm để ý đến tận mười năm, thậm chí chỉ là lợi dụng tiền tài quyền thế của hắn để mưu lợi.

Nếu như là cô, cô cũng sẽ phai nhạt đoạn tình cảm này. Huống chi cô gái mà nghe được lời tỏ tình của hắn, nói không chừng không phải một mình cô.

Mà lời tỏ tình ngầm của hắn, dường như từ hai năm trước đã không còn rồi....Thì ra hắn đã tìm được cô gái hắn thật lòng yêu thương.

“Anh... bởi vì cô ấy không chịu lấy anh, anh mới không kết hôn.” - Chung Ly Minh Khiết nhìn thẳng cô, chợt cảm thấy nụ cười của cô có chút cứng nhắc, không nhận được nói - “Nhưng là cô gái kia lại chán ghét anh, cô ấy thà muốn làm việc cũng không cần anh, giá trị bản thân anh so ra còn kém quyền thế trên người, cho nên anh cũng không gặp may đến thế, anh cũng không có được thứ anh cần chính cần. Hâm Ân, anh nghèo đến không có gì cả.”

Dường như nói còn chưa rõ ràng, nhưng tình huống bây giờ thích hợp sao? Hắn không biết. Lãng tử tình trường như hắn, không gì không đánh được, bách chiến bách thắng, thế nhưng chỉ vênh vênh dừng lại ở lúc chiếm đoạt thôi.

“Vậy sao? Ông trời đúng là vẫn còn công bằng.” - Cô cười khan, tay đang gõ phím mà cũng không hiểu mình gõ gì, trong đầu chỉ có thanh âm ông ông, búng nổ khiến đầu cô tê dại.

“Được rồi, tôi phải làm việc, anh đừng ở đây thì tốt hơn, dù sao tôi cũng đang bán mạng kiếm tiền vì anh, ảnh hưởng tới công tác của tôi, người lỗ lã là anh.”

Trước kia, cô chán ghét sự tỏ tình của hắn, cho là lời tỏ tình của hắn là một sự chuộc tội, cô không cần tình yêu đối trả đó, nhưng cô cũng không ghét hắn, nhưng nếu thật ghét hắn, cô sẽ không đợi ở Bắc Hằng, sẽ không nhớ hắn.

Chỉ là cô không có dũng khí nói cho hắn biết, cô không thể tha thứ ỉn, sao cô có thể trong một tháng quên Lâm Quảng Dĩnh mà yêu hắn, lại không dám tin tưởng mình không có chút áy náy nào với Lâm Quảng Dĩnh.

Chẳng lẽ là bởi vì cô chưa bao giờ yêu Lâm Quảng dĩnh, hoặc cô căn bản là một cô gái ái mộ hư vinh, ‘thủy tính dương hoa’ (lãng lợ)?

Vì vậy cô hăm sâu vùng lầy, tiến lùi đều khó, cô không muốn đáp lại Chung Ly Minh Khiết, cũng không muốn nhìn thẳng mà phê phán mình, muốn cứ hao tổn như vậy, hao tổn một đời cũng được.

“Không sao, lỗ lãi thế nào anh cũng không quen tâm.” - Hắn quan tâm đôi tay kia của cô có thể dừng lại, có thể khi hắn nói chuyện nhìn hắn, đừng không đếm xỉa tới sự tồn tại của hắn. - “Em thật sự thích công việc này sao?”

Thích đến trình độ đó sao?

Lan Hâm ân sủng sớt, ngược mắt lên nhìn hân. – “Nếu như không thích, hiện tại tôi ở đây để làm gì? Năm đó cần gì nói ra điều kiện này? Chỉ cần xem nghiệp tích của tôi, anh hẳn thấy được sự mưu tính của tôi trong công việc.”

Cô nói dối, cô cũng chỉ cho là ở đây, ít nhất một năm có thể thấy hân một lần, ít nhất quan hệ của hai người cũng không đơn thuần như thế.

“Em cần gì liều mạng vì công việc này như vậy?” - Phần công tác này tương đối mệt mỏi, trước khi giao cho cô, hân cũng đã đọc một chút. – “Em rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ em không muốn ổn định lại sao?”

“Vậy phải xem định nghĩa ‘ổn định’ của mỗi người như thế nào chứ? Tôi cảm thấy bây giờ đã là ổn định rồi.” - Cô cúi xuống không nhìn vào cặp mắt mị hoặc kia của hân. – “Công việc ổn định lại tương đối có không gian phát triển, lại có thể khiến tôi cho ra những thiết kế mới lại, tôi cảm thấy được tương đối thú vị, không có gì không tốt cả, huống chi tôi thấy tình huống trước mắt của công ty, vẫn chưa phải lúc gìn giữ cái đã có, vẫn còn có thể phát triển hơn nữa.”

“Vậy em cho rằng phải làm đến mức nào đây?” - Một người phụ nữ có trái tim vì sự nghiệp cũng không có gì không tốt, nhưng hân không hiểu cô có động cơ gì. – “Em chưa từng suy nghĩ cho bản thân mình sao?”

Chẳng lẽ cô ấy không muốn tìm một chỗ dựa? Là cô ấy quá cường thế hay là quá mềm yếu đây?

“Tôi đương nhiên có suy nghĩ cho bản thân, hơn nữa trước khi nghĩ cho bản thân sẽ nghĩ cho công ty.” - Có người ngốc cũng sẽ làm như vậy!

Chỉ là hân hỏi cái này làm gì? Cùng cô tán gẫu chuyện thường rất hay sao? Hân cũng không thiếu đối tượng mà.

“Vậy em tính an bài cuộc sống sau này của mình thế nào?” - Mười năm này, hân nhìn thấy cô hết việc lại việc, hân tựa hồ chưa từng thấy cô ấy đối xử tử tế với bản thân.

Phụ nữ bên cạnh hân, không có người nào ngốc đến mức muốn dùng một đứa bé đổi lấy quyền chấp chương tập đoàn Bắc Hằng, không có người nào phí sức làm chuyện chẳng có kết quả này, huống chi cô hoàn toàn thanh liêm không thiếu công ty nửa xu, thậm chí còn khiến công ty mở rộng ra hơn nữa.

Ý nghĩ của cô vẫn khiến hân nghĩ không ra.

Nếu là hận hân, cô cần gì phải làm như vậy, nếu là thương hân, cô càng không cần làm vậy, cô rốt cuộc ôm ý nghĩ gì với hân?

Là một gã không để ý tới sự tự nguyện của cô mà chiếm đoạt, còn là một gã cô phải nhờ tới cùng cực?

“Tương lai trước tiên tôi sẽ đặt hết trong công việc, ít nhất phải khiến Bắc Hằng có thể ngồi cùng ba tập đoàn xuyên quốc gia khác của Chung Ly gia.” - Bây giờ là lúc báo cáo sao? Nếu như hân muốn nghe, cô cũng không để ý nói cho hân biết kế hoạch của cô, dù sao hân mới là ông chủ chính thức mà.

“Sau đó thì sao?” - Hân hỏi khê.

“Đại khái sẽ đem sản phẩm của Bắc Hằng tiêu thụ ở khắp nơi trên thế giới, mở rộng mạng lưới trên khắp các quốc gia, nếu có thể giảm bớt tiền vốn, địa vị công ty sẽ được nâng lên.”

“Sau đó nữa?”

“Hả?” - Cô không hiểu.

Kế hoạch ấy là chuyện sau này, cô bây giờ nói chỉ là một bản kế hoạch, hỏi nhiều như vậy cô thật không chống đỡ được.

“Nếu có một ngày em đã nắm giữ được nhịp đập kinh tế, lấy được tiên cơ về các loại điện tử khoa học kỹ thuật, thậm chí bản thân không còn cần đến danh lợi quyền thế nữa. Sau đó thì sao? Em muốn làm gì?” - Hân nhướng mi, đôi mắt thâm thúy mà đa tình không còn hung hăng ngang ngược nữa, ở trước mặt cô, hân cũng chỉ là một người đàn ông khát khao được yêu.

“Tôi.” - Cô không biết.

Cô chưa từng nghĩ tới tương lai xa xôi như vậy, cô cũng chỉ là ngày này đến ngày khác, rất tự nhiên chờ đợi thời gian trôi qua, đưa những thành quả công tác tới trước mặt hân.

Cô không nghĩ tới có một ngày công việc đều đi vào quỹ đạo thì cô muốn làm gì?

“Em muốn tương lai như thế nào?” - Cứ như vậy đem toàn bộ tuổi xuân để trên công việc sao? Cuộc sống như thế có phải quá buồn tẻ rồi không hả? - “Cả cuộc đời chỉ trôi qua vậy thôi?”

Lan Hâm ân cúi đầu không nói, bất chợt nghe được điện thoại truyền đến giọng của thư ký - “Tổng giám đốc, đồng sự bên xí nghiệp Trường Lưu tới thăm.”

“Cho anh ta vào đi.” - Cô thản nhiên nói, tâm tình giờ phút này chẳng những bị ném xuống đáy cốc, thậm chí còn có chút đau xót.

“Em phải trả lời anh trước rồi cho anh ta vào chứ.” - Chung Ly Minh Khiết không vui liếc cô.

“Đây là công việc, không có chuyện gì quan trọng hơn, hơn nữa vấn đề anh hỏi tôi chỉ là giả thiết, tôi không nhất thiết phải trả lời.” - Nghe được tiếng gõ cửa, cô lên tiếng - “Mời vào.”

Cửa mở ra, một già một trẻ đi vào, cô tận lực xem nhẹ Chung Ly Minh Khiết bên cạnh, lại bỗng thấy được người đàn ông đi sau đồng sự trưởng xí nghiệp Trường Lưu.

“Quảng Dĩnh?” - Chung Ly Minh Khiết sớm thấy trước cô thì thào .

Đã mười năm hân không gặp cậu ta, còn tưởng cậu ta đã biến mất khỏi thế giới này rồi chứ.

14. Chương 14

Mạch suy nghĩ của Lan Hâm Ân quay lại mười năm trước——

“Tôi không muốn gặp lại cô, cả đời này cũng không muốn gặp lại cô!”

Lâm Quảng Dĩnh hét to, tay đâm liên tục vào tủ quần áo phía sau Lan Hâm Ân, cả tủ quần áo đều xuất hiện dấu vết bị đập phá.

“Em xin lỗi.” - Lan Hâm Ân gắng gượng nhắc vai, sự buồn phiền nhấp nhô trong đáy mắt.

Cô không muốn làm tổn thương hân, cũng không nghĩ tới mình đã làm như vậy. Cô đã từng cho rằng cả đời sẽ sống bình bình đạm đạm với hân, nào ngờ cô lại gặp phải ác ma kia.

Cô chỉ là muốn nói rõ với hân trước khi tổn thương hân, nhưng lại không như mong muốn, cô không thể làm gì khác hơn là trước khi vết thương mở rộng liền vội vàng ngăn chặn.

“Đừng nói xin lỗi với tôi, rút ra khỏi phòng tôi ngay, tôi không muốn gặp lại cô! Cả đời này, tôi cũng không muốn nhìn thấy mặt cô nữa!” - Lâm Quảng Dĩnh hét lên, đôi mắt đỏ hồng nhìn cô, nhếch nhác mà cuồng nộ.

Lan Hâm Ân không nói gì nữa, chỉ là lẳng lặng nhìn hân, không rơi giọt lệ nào, lạnh nhạt đẩy cánh cửa nặng nề ra ngoài.

* * *

Cô cho rằng cô và Lâm Quảng Dĩnh sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Lan Hâm Ân liếm hạ lông mi dài, che đi vết tích vừa trầm tư trong mắt.

“Chị Lan, chị đang nghĩ gì vậy?” - Chung Ly Phần ngược khuôn mặt tươi cười như thiên sứ lên, thân thể không tính là quá nhỏ bỏ nhào vào trong người Lan Hâm Ân, thoáng chốc đụng vào ngực cô, đau đến khiến cô nhe răng trợn mắt.

“Tiểu Phần!” - Đứa bé này học được thói hư tật xấu này ở đâu vậy?

Lan Hâm Ân đứng lên muốn đẩy cậu bé ra, lại sợ làm cậu bé đa sầu đa cảm, cho là cô không thích nó, vì vậy nên thôi, vậy mà vừa ngược mắt lên liền phát hiện Chung Ly Minh Khiết ngồi một bên trên ghế salon tròn, một đôi mắt ma mị mờ nhìn cô khiến cô rùng mình.

Đúng rồi, hết giờ làm rồi.

Vừa thấy được Lâm Quảng Dĩnh, suy nghĩ vốn đã nhiều loạn của cô càng làm cô trở nên hốt hoảng cả buổi chiều, không những không làm được chuyện gì, ngay cả lúc đã hết giờ làm cô cũng không chú ý.

Thật không nghĩ tới, hai người có một ngày lại vì công việc mà gặp mặt; hần từ đầu đến cuối không nhìn cô một cái, không có bất kỳ kinh ngạc hay giật mình, giống như căn bản không biết cô. Khi bàn công việc thì hần cũng chỉ chăm chú cẩn thận trao đổi ý kiến cùng cô, không có vẻ dư thừa hay nhìn chăm chăm phiến toái gì cả.

Cô không cảm thấy khổ sở, chỉ là khó chịu.

Tuy cô với hần không phải tình yêu nam nữ, nhưng hần lại như một người anh trai của cô, dù nói thế nào bọn họ cũng cùng lớn lên nên tình nghĩa vẫn tồn tại, hần coi thường khiến cô cảm thấy hết sức khó chịu.

Cô không thích loại cảm giác này.

“Còn đang nghĩ tới anh ta sao?” - Chung Ly Minh Khiết sâu kín mở miệng.

Ánh mắt của cô quả thực là mê ly, tối tăm ảm đạm không có ánh sáng, giống như chìm sâu vào trong suy nghĩ nào đấy, hơn nữa đã sớm quên đi sự hiện hữu của hần.

Cô ấy vẫn có tình cảm với Lâm Quảng Dĩnh sao?

Hần biết trong tám năm hần bỏ cô tới Anh quốc, cô ấy cũng không có gặp mặt Lâm Quảng Dĩnh, cho nên hần hết sức yên tâm với cô, cũng cho là một ngày nào đó cô ấy nhất định sẽ cảm mến hần, cho nên hần đợi. Hần có thể bất kể bất cứ giá nào chờ đợi cô ấy, nhưng cứ theo tình huống trước mắt, có lẽ là hần nghĩ quá lạc quan rồi.

“Nghĩ tới ai?” - Cô né tránh có điểm giấu đầu hở đuôi.

“Quảng Dĩnh.” - Hần không quanh co lòng vòng, có lẽ đây chính là nguyên nhân chính mà cô ấy không thể sinh ra cảm giác với hần.

“Có cái gì mà nghĩ?” - Lan Hâm Ân hừ lạnh một tiếng - “Chuyện cũng đã qua lâu như vậy, anh ấy dùng thái độ gì với tôi, tôi cũng không có lời nào để nói, dù sao cũng là do tôi gieo gió gặt bão.”

Cô lại vì tên khốn kiếp Chung Ly Minh Khiết này mà bỏ một người yêu cô, đây mới thực sự là chuyện làm cô cảm thấy khó chịu. Có người nói, chấp nhận một người mình không thương, lại vô cùng yêu mình, còn tốt hơn yêu một người không thương mình; làm như vậy có lẽ không cảm thấy tình yêu oanh oanh liệt liệt, nhưng ít ra có thể có được cuộc sống mà những cô gái bình thường mong muốn. Chỉ là, kết quả việc nghĩ sai thì hỏng hết của cô đã thay đổi, hoặc là nên nói cô không muốn lừa gạt mình, cũng không muốn lừa gạt Lâm Quảng Dĩnh.

Trái tim đã thay đổi là thay đổi, có tìm lý do nào đi nữa thì cũng chỉ là lấy cớ.

“Em đang trào phúng anh sao?” - Hần không nhịn được cười nhạt - “Là trách anh thay đổi vận mệnh của em ư?”

Năm đó hần chiếm đoạt cô là có ý, hơn nữa còn cả một kế hoạch được thiết kế hoàn mỹ, nhưng nếu có thể, hần hi vọng còn có thể tiếp tục tình tiến, tiến thêm một bước bắt cô ấy làm tù binh, mà không phải để bản thân thành tù nhân của cô ấy.

“Nhưng nếu tôi không đồng ý, anh thay đổi được sao?” - Thoải mái cuộn mình trên ghế sofa, cô nhẹ nhàng vuốt tóc Chung Ly Phần, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại. Vẫn phải có sự đồng ý của cô mới có thể thay đổi, phải không? Cô không chấp nhận uy hiếp, cũng không để ý tới cảm dỗ, thuần túy là do trái tim thôi.

“Chẳng lẽ em không có nghĩ tới, nếu như giữa chúng ta không phát sinh quan hệ, nói không chừng em sớm đã gả cho Quảng Dĩnh rồi... Có lẽ hai người không giàu, nhưng sẽ có một gia đình ấm áp, có thể sẽ có một

hai đứa con, có thể còn nuôi thú cưng...” - Nói xong, hắn chợt cảm thấy giọng điệu của mình ê ẩm, rồi lại tức giận bản thân mình vậy mà không có một chút thoải mái nào cả.

Vốn muốn giấu cợt cô ấy, nhưng càng tưởng tượng tới hình ảnh đó, hắn càng thiếu kiên nhẫn. Cũng đã tới tuổi này rồi, hắn như thế nào cho đến bây giờ vẫn không khống chế được tính khí của mình, vì sao trái tim hắn vẫn nóng nảy bất an như trước?

Không nên như vậy, hắn làm sao có thể tức giận như một đứa bé thế được chứ?

Trong mắt cô ấy không có hắn, đáy lòng cô ấy không có một khe hở chấp nhận hắn, vậy mà hắn còn không buông tha, giống như cố chấp, hắn chính là không muốn buông tha.

Hắn không chịu được khi ở thế bất lợi này, rồi lại mệt mỏi sự tra tấn này.

“Đừng nói chuyện này trước mặt trẻ con.” - Cô thốt nhiên cắt đứt lời hắn.

Lông mày cô hơi cau lại, càng lúc càng không hiểu hắn muốn làm gì, hoặc là muốn trào phúng cô cái gì, nhưng cô cũng không thích cái kiểu tranh cãi vô nghĩa người tới ta đi này.

“Hừm, giờ lại thành bà mẹ tốt bụng rồi sao?” - Hắn mỉm cười chế nhạo. Đáng giận, hắn tại sao lại dùng phương thức nói chuyện này, thậm chí còn cảm giác rung mình. Nhưng hắn lại không ngăn được lửa ghen thiêu đốt trong lòng.

“Bây giờ anh nhảm chán tới mức muốn cãi nhau với tôi sao?”

“Không, anh chỉ đang nghĩ, ngày mai mà gặp được Quảng Dĩnh, em nhất định rất mong đợi!” - Hắn quả thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, nhưng hắn lại giống như có hai mặt, lúc mà hắn cố yêu cầu mình không để ý tới cô thì ác ma trong lòng sẽ chiếm thượng phong, không ngừng kể ra bất mãn của hắn - “Dù sao anh ta là mối tình đầu của em, cũng khó quên là đương nhiên. Mối tình đầu ngọt ngào, ngay cả anh cũng cảm thấy...”

“Chung Ly Minh Khiết, anh tốt nhất nên ngậm miệng lại, tôi không muốn trước mặt đứa bé làm anh khó coi!” - Lan Hâm Ân tận lực hạ thấp giọng mình, chính là không muốn khiến Chung Ly Phần cảm thấy giữa hai người có cái gì không đúng.

Đừng tưởng rằng đứa bé nhỏ không hiểu gì, thật ra thì đứa bé cái gì cũng nhìn thấy, chỉ là không nói mà thôi. Chính cô lớn lên trong một gia đình không mỹ mãn, cũng đã sớm chịu đủ những cuộc cãi vã vô vị của bố mẹ, hôm nay cô sao có thể đem sự đau khổ mình từng chịu đè lên một đứa bé?

“Em muốn làm thế nào để anh khó coi?” - Chung Ly Minh Khiết không nhanh không chậm tới bên cạnh nhìn cô.

Hắn đối quá tốt với cô, vậy mà sự dịu dàng của hắn lại bị cô coi là ‘đương nhiên’. Cô hồn nhiên không biết, hắn đã sắp bị chuyện của cô bức điên rồi!

“Anh đừng có quá đáng.” - Đừng nên ép cô làm Chung Ly Phần có hồi ức không thoải mái.

Hắn hôm nay sao lạ vậy? Quá khứ không phải dịu dàng đến mức khiến cô nôn mửa sao? Thế nào lúc nào lại đối đầu với cô vậy?

Chung Ly Minh Khiết chậm rãi cúi gần cô, chợt giữ cầm cô lại, hôn lên đôi môi đang hé mở của cô, đầu lưỡi bừa bãi chui vào miệng cô khơi dậy lửa lòng của cô, mà một tay không an phận đã leo lên thân thể mê người của cô, nghiêm nhiên coi con trai không có tồn tại.

15. Chương 15

Hành động bất chợt này khiến Lan Hâm Ân đỏ bừng cả khuôn mặt phấn, nắm tay liên tục đánh vào người hắn, ngược lại bị hắn kiềm chế không thể di động.

Hắn rốt cuộc là đang suy nghĩ gì? Tiểu Phần còn ở trong lòng cô nha!

Chung Ly Minh Khiết kết thúc nụ hôn mất hồn, đôi mắt ma mị nhìn thẳng vào khuôn mặt phần còn đang ửng hồng của cô, ngón tay dài khẽ vuốt ve má phần cô, không đợi cô lên tiếng lại hôn lên môi cô.

Nụ hôn của hắn dần dần mãnh liệt, từng bước suông sã, giống như muốn khắc sâu vào linh hồn cô, hoặc như muốn nuốt cô vào trong người, hoàn toàn không để ý tới sự kháng cự vùng vẫy của cô, một mực chiếm đoạt, nhiệt tình phơi ra ham muốn chiếm hữu của hắn.

“Ba.”

Chung Ly Phần đáng thương bị hai người “ép”, buồn bức cơ hồ sắp không thể hít thở được nữa.

Ồ ô, hắn thật đáng thương, ngày ngày đợi ở nhà đã nhàm chán rồi, cho là chị Lan về sẽ chơi cùng hắn, không nghĩ tới chị ấy lại cãi nhau với ba, nhưng cũng không biết ba bị gì tự dừng lại tức giận.

Không phải ảo giác của hắn, kể từ sau khi hắn tỉnh lại ở nhà chị Lan gặp được ba, hắn cảm giác ba là lạ, quái lạ không nói được, nhất là bây giờ.

Xem kìa, ba lại kéo áo của chị Lan!

Hắn phải bảo vệ chị Lan, vấn đề là, hắn lại nằm ở giữa, thật sự là tiến lùi đều khó, hắn căn bản là tự thân khó bảo toàn, muốn hắn cứu chị ấy thế nào?

“Buông tôi ra.” - Lan Hâm Ân có khe hở liền nỉ non, then đỏ mặt đẩy hắn ra, ngược lại bị hắn ôm chặt hơn. - “Em lại muốn lặp lại chiêu cũ sao?”

Chung Ly Minh Khiết bỗng dừng dừng lại, bàn tay thăm dò vào trong áo cô dừng lại ở cái eo thon nhỏ.

“Anh không phải đã nói sẽ tôn trọng tôi sao?” - Lan Hâm Ân lập tức kéo áo xuống, không đợi hắn đáp lại, một cái tát nóng bỏng lập tức tới mặt hắn.

Cô then đỏ mặt chân tay luống cuống, không biết đối mặt với tình cảm mãnh liệt này của hắn như thế nào.

“Anh dừng tay, không phải đã đại biểu anh tôn trọng em sao?” - Chung Ly Minh Khiết thản nhiên mở miệng, cảm thấy trong miệng hơi tanh, lấy ngón tay dài khẽ vuốt qua môi, trên tay có máu, bỗng dừng khẽ cười.

“Như thế mà là tôn trọng sao? Anh rốt cuộc khi nào thì hiểu hả?” - Cô hét lên, mặc cho nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, con người cũng đỏ lên. - “Anh từ trước đều cố tình làm vậy như thế, chưa bao giờ đứng ở lập trường của người khác mà suy nghĩ. Chỉ cần là thứ anh muốn, cho dù không từ thủ đoạn nào cũng phải có được, mặc kệ anh có thích thứ đó hay không, mặc kệ thứ đó có tốt dùng để khoe khoang không, cũng không quan anh có quý trọng thứ đó không.”

Sự tồn tại của cô buồn cười như thế, cô vẫn không muốn thừa nhận, cô chỉ muốn tin tưởng sự dịu dàng hắn từng có, cô không muốn làm một món đồ chơi.

Chung Ly Minh Khiết hếch mày, tà khí nhếch môi cười. - “Như vậy, Lâm Quảng Đình sẽ quý trọng em sao? Cái tên đó sẽ hiểu được quý trọng em sao?”

Hắn rất muốn cố gắng ra vẻ thành thực và trầm ổn, đáng tiếc, gặp gỡ chuyện tình cảm này, có cố gắng nữa cũng vô dụng.

“Anh ——” - Cô cắn răng nghiệm lợi trợn trừng mắt mà nhìn hắn.

Hắn nhàm chán đến mức muốn vô cớ sinh sự sao? Chẳng lẽ hắn không thể thành thực một chút?

“Ba, ba không phải muốn khi dễ chị Lan chứ!” - Rốt cuộc tránh thoát Chung Ly Phần lại nhào vào ngực Lan Hâm Ân, quay đầu lại tức giận nhìn chằm chằm vào ba mình. - “Ba, ba đã có rất nhiều cô không nhớ tên rồi, sao lại còn đến trêu chọc chị Lan?”

“Con qua đây cho ba!” - Chung Ly Minh Khiết một tay kéo con trai lại, nào ngờ nó lại dính chặt vào người Lan Hâm Ân không thả ra. - “Chung Ly Phần!”

Ăn dặm khô của con trai, là một việc không thể ngu ngốc hơn được nữa, nhưng hấn lại không khổng chế được bản thân.

“Đừng mà, chị Lan cứu em...” - Chung Ly Phần hai tay ôm chặt cổ cô.

“Tiểu Phần!” - Lan Hâm Ân bị kéo đau, nhưng không biết có nên bỏ tay hấn ra không. – “Chung Ly Minh Khiết, anh rốt cuộc là đang làm gì? Tiểu Phần là con trai anh đó!”

“Thế nào, em đau lòng sao? Dù sao nó cũng là con trai em, em dù lạnh lùng thế nào, hung ác thế nào, cũng không thể hoàn toàn coi thường nó chứ? Dù nói thế nào nó cũng là đứa bé em mang thai mười tháng đau bụng gần 24 tiếng mới sinh ra, có phải không?” - Lời vừa ra khỏi miệng, hấn liền hối hận, nhưng hấn ngay sau đó lại nhận.

Đánh cuộc, hấn đã muốn đánh cuộc thì chơi lớn một chút, đặt cả con trai vào bàn cược. Nếu cô đồng ý gả cho hấn, hấn liền thắng, nhưng nếu cô ấy không muốn, vậy hấn cũng không về Đài Loan nữa, dứt khoát để thư mời tổng giám đốc quản lý mười năm, hai mươi năm, tốt nhất là không bao giờ gặp lại.

“Chung Ly Minh Khiết!” - Lan Hâm Ân bỗng chốc mở to mắt, không thể tin được hấn lại ngay trước mặt Chung Ly Phần nói ra chân tướng cô không cho phép hấn nói ra.

“Ba, ba không phải vì muốn ngăn cản con theo đuổi chị Lan, cho nên mới nói chị ấy là mẹ chứ? Chị ấy quá trẻ rồi, thoát nhìn còn trẻ hơn chị Tiểu Phiếm, chị ấy sao có thể là mẹ con? Ba đừng tùy tiện tìm lý do gạt con!” - Chung Ly Phần cười đến đôi môi sắp rút gân, tuy nhiên hấn thấy ba không trả lời, thậm chí ngay cả chị Lan cũng không có phản bác, chẳng lẽ. Đây là thật hay sao? - “Chị Lan, chị thật đúng là mẹ sao?”

Đừng á, hấn không muốn làm đứa trẻ đáng thương trong mấy bộ phim đau buồn đâu!

“Nếu em thật sự vô tình như vậy, anh cũng không còn lời nào để nói, chẳng qua là cảm thấy đáng thương cho Tiểu Phần.” - Chung Ly Minh Khiết không quên ở một bên kích thích cô. Hấn từng cho là con trai có lẽ là vật cản ghép lại hấn và Lan Hâm Ân, nhưng vật cản cũng có lúc lại là đá kê chân.

Lan Hâm Ân tức giận nhìn hấn. Cô không muốn đối mặt với tình huống này, mới không cho hấn nói gì với Tiểu Phần, nào ngờ hấn hèn hạ như thế, căn bản cũng không giữ chữ tín.

“Tiểu Phần.” - Cô khó thở, nhìn đôi mắt hơi ẩm ướt của hấn, trái tim có chút chua xót.

Tiểu Phần nhất định sẽ hận cô, hơn nữa sẽ rất hận nàng, nói không chừng hấn sẽ không bao giờ đi bên cạnh vui vẻ gọi tên cô nữa, thậm chí sẽ không coi cô tồn tại. Cô sao lại bức mình vào trong khốn cảnh này?

“Đừng gạt em nữa, sẽ không có chuyện trùng hợp như thế đâu!” - Hấn mặc kệ đấy!

Về sau hấn không thể theo đuổi chị ấy, còn phải gọi chị ấy là mẹ, hơn nữa hấn còn phải hỏi mẹ sao lại không cần hấn? Hấn mới không nên hỏi vấn đề rỗng tuếch này, nhưng. Trái tim hấn rất đau a!

“Mẹ xin lỗi, tiểu Phần, mẹ xin lỗi!” - Lan Hâm Ân run tay muốn ôm lấy hấn, lại thấy hấn nhấc chân chạy như điên lên lần hai. - “Tiểu Phần!”

Cô không muốn mọi chuyện thành ra như vậy, đều là do Chung Ly Minh Khiết đáng giận.

“Anh không phải đã đồng ý với tôi sẽ không nói cho con biết sao? Tại sao anh không giữ lời hứa? Anh thật quá đáng!”

Chung Ly Minh Khiết héch mảy, được ăn cả ngã về không nói - “Tiểu Phần khóc, đứa bé này từ trước đến giờ không khóc, nó cũng giống em, mặc kệ tính cách hay bề ngoài, nó không chỗ nào là không giống em, em là mẹ, có phải nên đi an ủi nó không đây? Em có phải nên đền bù một chút cho nó?”

Cô có thể không quan tâm sự hiện hữu của hấn, nhưng cô không có khả năng không để ý tới con trai chứ, cô không phải loại người có tâm địa sắt đá đó, nhưng nếu đúng vậy thì hấn thua cuộc.

“Tôi.” - Lan Hâm Ân sưng sốt.

“Tám năm này đều là một mình anh chăm sóc nó, bất kể là uống sữa hay là thay tã, thậm chí là dẫn nó đi học, đi ra ngoài du lịch, là mẹ nó, chẳng lẽ em không làm được chút chuyện cho nó sao? Thừa dịp bây

giờ còn sớm, em có thể gần gũi nó, bằng không chờ khi nó lớn hơn nữa dù em muốn gần gũi nó, nó cũng sẽ không để ý tới em.” - Hân cố ý nói nặng, chính là muốn cô dao động, cho dù làm cô ấy cảm thấy đau khổ, hân cũng phải bức bách cô ấy thêm nữa.

Lan Hâm Ân sững sờ ngược mắt lên nhìn cầu thang, nhưng không có dũng khí bước đi. Cô sợ sệt không dám nhúc nhích, những nghĩ tới đứa bé đáng yêu tiểu Phần khóc, cô thật sự không cách nào không để ý.

Chung Ly Minh Khiết nhìn cô từng bước lên lầu, môi mím chặt, đáy lòng vui vẻ cũng không dám phát ra tiếng.

Còn chưa biết thắng thua, nhưng nhìn trước mắt, giống như đã bắt đầu tốt lên rồi.

16. Chương 16

“Ôm đứa bé đi đi, tôi không muốn nhìn thấy nó.”

Phòng sanh còn chưa đẩy hân ra, Lan Hâm Ân mặc dù suy yếu nhưng vẫn quật cường hăm hừ, vẫn không nhìn y tá ôm đứa bé sơ sinh tới.

Không thể nhìn, tuyệt đối không thể nhìn, một khi nhìn, quyết tâm của cô nhất định sẽ dao động.

“Nhưng...” - Y tá có chút không thể lý giải.

“Tôi mệt rồi, tôi không muốn nhìn nó, tôi mệt quá rồi!”

Cô rốt cuộc là làm đúng hay sai? Cô không dám suy nghĩ vấn đề này, cũng không dám suy nghĩ nhiều, chỉ là chờ thời gian từng giây từng phút xét xử quyết định của cô rốt cuộc là đúng hay sai.

Đúng? Sai? Cô không biết, ít nhất bây giờ còn không biết.

Nhìn Chung Ly Phần vẫn kéo góc áo cô mà ngủ thiếp đi, chẳng biết tại sao, cô biết bản thân không muốn rời xa đứa bé này, môi cô rất tự nhiên nở nụ cười.

Đây là cảm giác hạnh phúc sao?

Cô không có cách nào xác định đây là cảm giác gì, nhưng ít nhất cô cũng không ghét nó, thậm chí còn cảm thấy thích, nhưng cô thật không biết mình thì ra là người có tính nhẫn nại như thế, lại có thể nói chuyện suốt đêm cùng một tiểu mao đầu.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, cô đoán giờ hân đã hơn 6h rồi, cô cũng chuẩn bị rời giường.

Ai! Hôm nay còn phải bàn bạc một vài chi tiết nhỏ trong hợp đồng với xí nghiệp Trường Lưu, cô không thể không đi, mà lại còn phải chạm mặt với Lâm Quảng Đình.

Làm sao mà mọi chuyện đều cùng lúc xảy ra vậy chứ?

Lâu lắm rồi không cảm thấy phiền như vậy.

Chung Ly Minh Khiết không những quai lạng quay lại, còn mang theo cả Chung Ly Phần.

Không đúng, là tiểu mao đầu này tự chạy tới, sau đó giờ thêm một Lâm Quảng Đình. Ông trời nhất định là cố ý chỉnh cô, ngại cô sung sướng quá lâu, cần phải tạo ra một đồng trắc trở để cô từ từ “nhảm nháp”.

Tôi luyện người cũng không đến mức như thế .

Cô không thích một đồng sự việc bất thành linh nhét hết vào đầu cô, sức đề kháng áp lực của cô cũng không có mạnh, nếu chuyện cứ xảy ra liên tục nữa, cô cũng không biết mình còn có thể chống cự bao lâu.

Tốt nhất Chung Ly Minh Khiết mau mang Chung Ly Phần về Anh quốc đi còn để cô được yên tĩnh, đừng quấy rầy cô nữa.

Nếu là như vậy, vấn đề tự nhiên có thể giải quyết, chỉ sợ là trời không chiều lòng người.

Có chút hối tiếc thở dài, cô chậm rãi đứng dậy, không muốn kinh động Chung Ly Phần đang ngủ say, lại phát giác hần cầm chặt góc áo cô không buông. Mặc đồ công sở cả đêm rất khó chịu đầy nha, tiểu mao đầu này đến giờ còn chưa buông cô sao?

“Thiệt là!” - Cô cười khê, đành phải cởi áo khoác, bước nhẹ chân vào phòng tắm, chuẩn bị rửa mặt rồi đi làm.

Nhanh chóng rửa mặt xong, trùm khăn tắm đi vào trong phòng ngủ, mở tủ lấy bộ đồ công sở mặc ngày hôm nay, quay lại thì đụng phải bức tường người khiến cô suýt ngã chống vó.

“Anh....” - Hần vào bằng cách nào vậy?

Thủy mâu cô mở rộng, lại phát hiện đôi mắt hần hết sức không an phận, không che giấu chút nào mà nhìn chăm chăm vào cô khiến cô có chút không tự nhiên.

“Có muốn ăn bữa sáng không?” - Giọng hần hơi khàn, mũi mâu vẫn không thay đổi dán vào phần da trắng lộ ra cả mảng lớn dưới cổ cô.

“Không cần, anh ra ngoài đi.” - Không thấy cô bây giờ muốn mặc quần áo sao?

“Em muốn mặc quần áo à?”

“Phải.” - Đây không phải là nói nhảm sao?

“À!” - Hần lẩm bẩm, hếch mày nhẹ nhàng gật đầu, nhưng không có ý định rời đi, ngược lại liếc bóng đáng dễ thương nằm trên giường. - “Vậy anh ôm tiểu Phần ra ngoài.”

Người bố này phải ở ngoài một mình nhịn cả đêm, con trai ngược lại rất tốt số, có mẹ yêu ở bên cạnh, hơn nữa còn là không chút tư tình hay ích lợi, hần thật xấu số a? Con trai cũng có thể là tình địch, cho nên hần sẽ không cho nó bất kỳ cơ hội quá mức nào ở gần cô ấy.

Ai! Nó vĩnh viễn cũng sẽ không đoán được cha con trở mặt thành thù lại là vì mẹ nó.

“Này!” - Thấy hần thật sự đi tới giường, cô không nhịn được kéo hần, - “Anh làm gì đấy? Tiểu Phần còn đang ngủ mà!”

Đây là bố kiểu gì thế hả? Biết rõ con trai đang ngủ, sao lại còn ôm nó ra ngoài?

“Bởi vì em phải thay quần áo, cho nên anh muốn bế nó ra ngoài.” - Chung Ly Minh Khiết nói rất có đạo lý, hơn nữa còn cười rất chi là vô tội.

“Tại sao?” - Đây là đạo lý gì vậy?

“Bởi vì anh sẽ không để người con trai nào khác ngoại trừ anh nhìn thấy cơ thể em, chỉ đơn giản như vậy thôi.” - Hần nghiêm nghị nói, một chút cũng không giống như nói đùa.

Hần biết hần làm như vậy là rất buồn cười, nhưng có lẽ tình yêu của hần đã đến mức độ điên cuồng cũng nói không chừng.

Mười năm chịu đựng, dù là một người đàn ông bình thường cũng sẽ vì tình mà điên cuồng, càng không nói đến hần là lãng tử đã tung hoành tình trường đã lâu, lại lần đầu mới nếm thử tư vị tình yêu.

“Anh. . . .” - Mặt cô có chút nóng, ngay cả tai cũng nóng theo. Cô thật bội phục hần có thể mặt không đỏ tím không đập nói ra những lời này. - “Đừng ồn nữa, anh ra ngoài đi, để tiểu Phần ngủ ở đây, anh đừng có đánh thức nó.”

Kể điên! Cô mới không thèm để ý tới hần.

“Vậy anh cũng không đi ra ngoài.” - Nghe cô nói thế, hần dứt khoát mò lên giường, tìm nhai một vị trí thoải mái với một góc độ tốt.

“Anh. . . .” - Rốt cuộc là uống lộn thuốc gì vậy? - “Đi ra ngoài mau.”

Hắn biết rõ cô phải đi làm cho nên mới cố ý quấy rối cô à? Hắn không muốn để cô gặp Lâm Quảng Dĩnh sao?

Hắn là kẻ điên mà, gặp Lâm Quảng Dĩnh thì có sao chứ?

“Em mà lớn tiếng nữa là tiểu Phần sẽ tỉnh đó.” - Hắn cười rất âm hiểm, đối với tư vị làm Thiên Tử lệnh chứ hầu rất yêu thích, bình thường chỉ có cô ấy dọa dẫm hắn, không nghĩ tới hắn bây giờ tìm được cơ hội phản công, không lợi dụng cho tốt chẳng phải là khất khe bản thân quá sao?

“Anh đi ra ngoài thì tôi sẽ không kêu.” - Muốn cùng cô cò kè mặc cả? Không có cửa đâu.

“Vậy anh mang cả tiểu Phần ra ngoài.” - Có thể thấy mỹ nữ đi tắm thay quần áo thì rất là thích mắt, nhưng nếu không được thì cũng không sao, hắn đợi được. Hắn trở mình, khẽ lay động Chung Ly Phần. - “Tiểu phần, không dậy là ba sẽ hôn con đó.”

“Này, anh làm cái gì đó?” - Lan Hâm Ân hơi tức bở nhào về phía trước, thật sự không thể để hắn đánh thức con trai, nào ngờ khăn tắm trên người bị kéo căng liền bị xé toang rơi xuống trước mắt Chung Ly Minh Khiết, không mất tiền lại được thưởng thức da thịt trắng nõn sau khi tắm khiến mắt hắn cứ đắm đắm vào đó.

“A -”

Lan Hâm Ân chặt vật cầm khăn tắm lên bọc lại người, khuôn mặt đỏ bừng không giấu đi đâu được, hoàn toàn không dám ngược mắt nhìn hắn. - “Anh nhìn thấy. . . .” - Giọng cô run run.

Hắn nhất định đã thấy hết rồi. Sau khi sinh Tiểu Phần, vóc dáng cô tuy không có thay đổi quá nhiều, nhưng cô tin mình nhất định kém mấy cô gái tóc vàng trẻ đẹp bên Anh quốc.

Cô sắp ba mươi tuổi, đã sớm không trẻ nữa rồi.

Cô biết không cần phải so đó với mấy cô gái tóc vàng phương Tây, nhưng cô không ngăn chặn được loại tâm tính này, không có cách nào không đi so sánh

Hắn nhìn thẳng, ậm ừ nói - “Rất rõ ràng.” - Hơn nữa còn không nháy mắt.

Làn da trắng nõn hơi hây hây đỏ, phần tròn trịa mềm mại lướt qua mặt hắn khiến hắn cảm giác như mình là một thằng nhóc mới lớn, suýt nữa không khống chế được dục vọng của bản thân.

“Đi ra ngoài!” - Nghe hắn ngậy ngốc trả lời, cô không khỏi có chút thẹn quá thành giận.

“Em nói nhỏ đi một chút, bằng không thật sẽ đem đánh thức Tiểu Phần đó!”

“Anh không phải muốn ôm nó ra sao? Vậy đánh thức nó thì có thể nào?” - Cô tức giận.

“Đó là. . . .” - Nói giỡn sao! Nhưng hắn nào biết cô dễ thẹn quá hóa giận như vậy?

“Ba?”

Chung Ly Minh Khiết vừa quay đầu lại, quả thật thấy con trai xoa xoa đôi mắt tròn tròn ngồi dậy, một bộ tỉnh táo, vội vàng dùng tay che mắt hắn lại, không nói lời nào ôm hắn chạy khỏi hiện trường gây án.

Lan Hâm Ân nghe được tiếng đóng cửa, mới ngượng ngùng ngược khuôn mặt đỏ bừng lên, ảo não nhanh chóng thay đổi quần áo, chán nản ngồi trên giường.

17. Chương 17

“Ăn sáng thôi.”

Cô nhiều lần cân nhắc, nghĩ mình có nên mở cánh cửa này ra không, sợ vừa đi xuống lầu, cô sẽ xấu hổ đến chết mất, nhưng không được, nghĩ tới hôm nay phải ký hợp đồng, cô lại không thể không đi công ty.

Vậy mà vừa mới đi xuống liền thấy người đàn ông khó ưa kia đang cười câu hồn đứng cạnh cầu thang, vươn tay muốn dắt cô xuống lầu.

Cô đứng ở bậc thang cuối cùng, nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, ác ý không để ý tới hắn, tự đi vào phòng khách, mà cô vừa ngồi lên ghế liền bị thứ gì đó đâm đau khiến cô nghe răng trợn mắt không phát ra được tiếng nào.

“Mẹ, ăn sáng thôi.”

Nghe, thật là ngọt ngào a! Dù là cô trời sinh tính lạnh nhạt cũng bị hắn hòa tan rồi.

“Mẹ không đói.” - Cô đã hoàn toàn tiếp nhận cái thân phận này.

Có thể không tiếp nhận được sao? Sau khi biết được mọi chuyện về con trai, cô còn có thể hung ác quyết tâm cự tuyệt sao? Cô còn chưa tuyệt tình tới mức không để ý tới con trai mình đâu.

“Nhưng ba nói, chờ sau khi mẹ ăn sáng xong, ba sẽ dẫn chúng ta đi chơi.” - Hắn rất là chờ mong đó. – “Mẹ, con rất ít khi đi chơi với ba, nhưng hôm nay con lại được đi chơi với cả ba và mẹ, con rất là cao hứng nha!”

Hắn miễn phí dâng tặng một nụ cười ngọt ngào chết người không đền mạng làm Lan Hâm Ân ngây dại.

“Đi chơi?” - Cô ngược mắt lên thấy Chung Ly Minh Khiết đang cười âm hiểm.

Hắn cố ý?

“Đúng vậy, thế nên mẹ phải nhanh lên, ăn sáng xong chúng ta còn phải lên đường.” - Ai, không nghĩ tới cô gái đầu tiên hợp nhãn lại là mẹ mình, thật sự là việc đời khó liệu, nhưng không sao, hắn nhất định được một người mẹ, cũng là chuyện tốt.

Chỉ là không hiểu mẹ tại sao không ở cùng ba, hôm qua mẹ nói một tràng nhưng hắn nghe không hiểu chút nào, tuy vậy hắn cũng đoán được vấn đề nằm trên người ba hắn.

Nhưng ba nói, ba muốn lừa mẹ về Anh quốc, bằng không cũng sống cùng nhau ở đây, vậy hắn đương nhiên phải hỗ trợ, có phải không?

“Mẹ.” - Cô hôm nay phải ký hợp đồng, hơn nữa còn là hợp đồng rất quan trọng.

“Mau lên đi, mau lên đi!”

Chung Ly Phần nào có quản việc này, lập tức thúc cô, cũng không quản cô có gạt đầu hay không, dù thế nào đi nữa hắn nhất định phải hỗ trợ ba lừa mẹ về Anh quốc, bằng không sau này hắn cũng không có mẹ để mà làm nũng nữa rồi.

Có mẹ thật tốt, mẹ sẽ cười ngọt ngào, còn có thể ôm hắn ngủ, giống ba thì hắn mắc ói luôn, cho nên hắn quyết định, hắn muốn mẹ cùng về, bằng không cũng sẽ sống ở đây.

Cho dù là không thừa thủ đoạn nào, hắn cũng sẽ không tiếc .

* * *

“Này, anh làm cái gì thế hả?”

Sau khi bị buộc phải nuốt hai cái bánh mì, Lan Hâm Ân lại bị áp giải về phòng ngủ.

“Chúng ta muốn đi ra ngoài chơi, đương nhiên phải thay một bộ thoải mái, thuận tiện đem tóc.” - Tay Chung Ly Minh Khiết linh hoạt cởi búi tóc cô ra, mái tóc dài xõa xuống.

“Xõa tóc ra, cảm giác không phải thoải mái hơn sao?”

“Anh.” - Cô là ngại khuôn mặt như em bé của mình mới cố tình búi tóc lên, tên khốn kiếp này lại muốn cô buông xuống! - “Anh đừng có quá đáng.”

Đừng có lấy Tiểu Phần ra bức cô, nhẫn nại của cô cũng có mức độ.

“Anh thích tóc em.” - Chung Ly Minh Khiết căn bản lơ đi uy hiếp như làm nũng này của cô, tự tiến sát lại gần, ngửi hương thơm nhàn nhạt trên tóc cô.

“Đừng có dựa gần vào tôi thế.” - Trái tim như lỡ một nhịp, cô vội vã lùi sang bên cạnh.

Hắn rốt cuộc là muốn làm gì? Tha cho cô đi!

“Mau thay quần áo đi, hay là muốn anh thay giúp em?” - Chung Ly Minh Khiết lấy ra một cái áo phong trắng, cùng một cái quần jeans cũng màu trắng lắc lắc trước mặt cô. - “Bằng không hay là anh đi nói với Tiểu Phần.”

“Đưa đây!” - Lan Hâm Ân oán hận đoạt lấy quần áo trên tay hắn, hỏi cũng không hỏi bộ quần áo này là ở đâu có chính đang đánh giá bộ quần áo, lại thấy hắn nghiêng người tựa bên cánh cửa, tựa hồ không có ý định đi. - “Đi ra ngoài!”

“Anh nghĩ là em cần giúp một tay.” - Hắn miết môi, thoát nhìn rất vô tội.

“Đi ra ngoài!” - Hắn cho là cô phải mặc sườn xám hay là kimono sao hả?

Đừng có khinh người quá đáng thế chứ!

* * *

“Này, tôi đã nói với anh, hôm nay phải cùng xí nghiệp Trường Lưu ký hợp đồng rất quan trọng, chuyện liên quan đến việc buôn bán cuối năm của Bắc Hằng, tôi không thể bỏ qua.”

Cô bị bắt cóc rồi!

Hung thủ chính là tổng giám đốc chân chính Chung Ly Minh Khiết của tập đoàn Bắc Hằng, mà đồng lõa là Chung Ly Phần con cô với hắn, giờ phút này cô đang bị trói trên ghế lái phụ không nhúc nhích nổi, ngay cả điện thoại cũng không có mang làm cô ngay cả việc gọi điện để tri hoãn cũng không có.

“Vậy thì thế nào?” - Chung Ly Minh Khiết nhú mày, căn bản không thèm để ý.

Một bản hợp đồng đáng giá bao nhiêu? Trị giá mười năm tuổi xuân của hắn? Trị giá mười năm để hắn đổi lấy sự cô đơn thôi sao?

“Cái gì mà thế nào?” - Cô quả thật không thể tin được, hắn lại tùy tiện như vậy! - “Anh có biết nếu không kí hợp đồng này, ảnh hưởng tới tiến độ kinh doanh cuối năm thì cũng thôi, nhưng nếu đến lúc đó công ty vì vậy mà lợi ích bị giảm, vậy thì sẽ liên tiếp xảy ra nhiều vấn đề xấu đây? May là anh không có vào đoàn cổ vấn của công ty, bằng không Bắc Hằng sớm muộn sẽ bị anh đùa cho xong luôn.”

“Xong thì xong, dù sao anh cũng không hiểm.” - Nói hoàn toàn là giọng của con nhà giàu.

Một cái công ty còn cướp người trong lòng của hắn còn giữ làm cái gì? Dứt khoát đóng cửa luôn cho nhanh. Nhưng hắn lại sợ, không có công ty đó, vậy không biết cô ấy sẽ trốn đi nơi nào nữa; cho nên muốn tới muốn đi, ít nhất phải khiến cô ở ấy lại một nơi xác định, hắn còn có thể nắm giữ được ở cô ấy.

“Anh-” - Mắt trợn trắng, cô quả thật không còn gì để nói. - “Nếu anh không để ý, vị tổng giám đốc đại diện tôi đây còn nói làm gì nữa? Chỉ là tôi nói trước cho anh biết, cục diện kiểm tra sổ sách rồi rầm lẩn này anh phải chịu trách nhiệm, chuyện không liên quan đến ta, tôi mặc kệ.”

Hắn là hoàng đế còn chưa vội, thái giám đã vội, cô tội gì hành hạ mình?

“Khó được người một nhà cùng ra ngoài, chớ bày tấm mặt thối ra nha, Tiểu Phần đang ở phía sau đây!” - Chung Ly Minh Khiết cười vui vẻ lái xe ra ngoài ô

“Ai là.” - Người một nhà à?

Lan Hâm Ân không dám nói ra miệng, sợ lại tổn thương trái tim con trai, có người mẹ không chịu trách nhiệm như cô, đứa bé đã đủ xui xẻo rồi, nhưng nếu cô lại cùng Chung Ly Minh Khiết cãi nhau, vậy cô với bố mẹ cô có gì khác biệt?

Cô sẽ không để mình phạm phải loại này sai lầm, tuyệt đối không!

Cô liếc con trai ngồi đằng sau, thấy hắn nhìn phong cảnh mới lạ bên ngoài, khẽ lên tiếng - “Này, vậy chúng ta đi đâu đây?” - Ít nhất phải nói cho cô biết mục đích đi!

“Anh không phải ‘Này.’” - Hấn cũng không phải là không có tên.

“Mẹ, ba tên là Minh Khiết.” - Chung Ly Phần tốt bụng nhắc nhở, hấn rất lo lắng mẹ sẽ quên, sợ mẹ cũng giống ba rất hay quên.

“Minh.” - Thật khó nói ra a!

Cô không muốn gọi hấn, nhưng con trai cứ nhìn chăm chăm lại khiến cô không thể không theo.

“Hả?” - Chung Ly Minh Khiết nhú mày cười đến rất tặc.

Hấn bắt đầu cảm tạ con trai cưng rồi.

“Minh. Khiết, chúng ta đi đâu đây?” - Cô mặc kệ rồi đó.

“Đến một nơi không ai quấy rầy chúng ta!” - Cái cách gọi này, hấn cũng không thật hài lòng, chỉ là tất cả vừa mới bắt đầu, hấn sẽ chờ.

Hấn nói rồi, hấn nhất định sẽ chờ cô, trừ phi cô ấy không cần hấn chờ.

18. Chương 18

“Con trai, chơi vui không?”

“Vui lắm ạ!”

Chung Ly Minh Khiết kéo Chung Ly Phần, tay kia tất nhiên là nắm tay Lan Hâm Ân đi về nhà, đúng như hình ảnh của một gia đình ba người hòa thuận vui vẻ, chỉ là, nếu nét mặt cô ấy vui tươi hơn chút nữa thì tốt rồi, như vậy bức tranh gia đình này sẽ càng hoàn mỹ.

“Lần sau còn muốn đi chơi nữa không?” - Hấn hỏi con trai, mắt lại nhìn Lan Hâm Ân vừa mới hất tay hấn ra đang ngồi trên ghế sofa.

“Muốn ạ.”

Âm lượng thật lớn khiến Lan Hâm Ân lập tức nhảy dựng lên.

Còn có lần sau?

“Mẹ, mẹ nói có được hay không?” - Đích ngắm của Chung Ly Phần lại một lần nữa thành công chuyển tới chỗ cô.

“Ách!” - Cái chiêu thức này của hấn có vẻ càng ngày càng thành thực hả? Xem ra cô cần đi mua bảo hiểm trước rồi.

“Mẹ, mẹ, mẹ!” - Công phu làm nũng của Chung Ly Phần đã bày ra, ai dám tranh phong?

Thấy con trai hoàn toàn mặc kệ hiềm khích lúc trước mà làm nũng với cô như trước chưa biết thân phận cô, Lan Hâm Ân dù mệt mỏi cũng cố gượng cười. – “Tiểu Phần.” - Cô mệt chết rồi, tin tưởng chỉ cần để cô nằm lên giường, tuyệt đối lập tức tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm qua cả đêm chưa ngủ, sáng nay lại còn ra ngoài đi chơi mà chỉ toàn là đi xem phong cảnh, khắp nơi phải đi bộ, mệt đến mức cô cũng chẳng muốn tắm nữa.

Nhất định là hấn cố ý sắp xếp, cô khẳng định là như thế.

“Có được không vậy mẹ?”

Lan Hâm Ân nhìn khuôn mặt đáng yêu của con trai, thực là rất khó cự tuyệt yêu cầu của hấn, vấn đề là cô cũng có ý định của mình khiến cô không có biện pháp lập tức đáp ứng hấn.

Cô không hứa hẹn gì cả bởi cô không biết sau này mình có thời gian đi chơi với thằng bé hay không, không phải cô không thích cảm giác gia đình, mà là giữa cô và Chung Ly Minh Khiết tồn tại quá nhiều vấn đề khiến cô lùi bước.

Chung Ly Minh Khiết thấy thế, ngay sau đó tiến nhanh tới. – “Con trai, đi rót mẹ một ly trà đi, con không thấy mẹ mệt rồi sao?”

“Vâng ạ.”

Thấy Chung Ly Phần khéo léo chạy vào phòng ăn châm trà, Chung Ly Minh Khiết đương nhiên tới ngồi cạnh cửa cô.

“Cảm giác như thế nào?” - Hấn đột nhiên hỏi.

“Cảm giác gì như thế nào?” - Hởi không rõ ràng như vậy Lan Hâm Ân liếc xéo hấn, thấy hấn nhờ tương đối gần, cô cố ý kéo dài khoảng cách giữa hai người.

“Nhân vật anh đóng có khiến em vừa lòng không?”

“Nhân vật của anh?” - Hấn càng nói nàng càng mơ hồ. – “Tôi không hiểu ý anh, giờ tôi rất mệt chỉ muốn tranh thủ mà lên giường ngủ một giấc, nếu anh muốn chơi trò bí hiểm với tôi, tôi đây không thể phụng bồi rồi.”

Cô đứng dậy, mệt mỏi nhấc đôi chân nặng như chì lên lầu hai.

“Anh ôm em lên!” - Hấn không nói gì vòng tay qua eo nhấc bổng cô lên.

“Này!” - Đột nhiên bị nhấc lên làm cô theo phản xạ ôm chặt lấy cổ hấn, tránh cho hấn sơ ý một chút hại cô trượt xuống cầu thang. – “Thả tôi xuống, tôi cảnh cáo anh đừng có làm tôi sợ.”

Hấn biết rõ cô có chứng sợ độ cao nên cố ý hù dọa cô hả?

“Anh chỉ sợ em mệt quá nên mới ôm em lên lầu thôi mà.” - Giọng điệu của hấn nghe tới thật vô tội, nhưng vẻ mặt cũng thật cuồng nịnh.

Dù sao con trai giờ cũng không còn gì để hấn lợi dụng nữa, để nó quẩn cô cả ngày đã là cực hạn của hấn rồi. Hiện tại trời càng tối, là thời gian của người lớn, trẻ con thì tự đi ngủ, đừng có không thức thoir mà làm bóng đèn.

“Không cần, tôi có chân.” - Bằng không chân của cô là dùng để trang sức sao? - “Anh đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước, đừng tưởng rằng có hôm nay còn có lần sau.” - Cô cũng không phải mỗi lần đều chịu thua.

“Anh còn rất nhiều kế hoạch ra ngoài đi chơi đấy.” - Hấn nói thật nhẹ nhàng, tự ôm cô lên lầu, không quên ngoái đầu nhìn lại ra hiệu với Chung Ly Phần, muốn hấn thức thoir một chút.

“Anh đừng có mơ, tôi không phải anh, tôi có rất nhiều chuyện phải làm, tôi không có nhiều thời giờ như vậy.” - Cô la hét, rồi lại uất ức không có dũng khí đẩy hấn ra, cho nên không thể làm gì khác hơn là phò trương bằng miệng, ngoan ngoãn chờ hấn bế cô vào trong phòng.

* * *

“Thả tôi xuống, thả tôi xuống!” - Lan Hâm Ân kêu to.

Chung Ly Minh Khiết nhượng mảy, tay vẫn ôm cô, liếc mắt tới chỗ giường, vẫn không để cô xuống.

“Này, anh sẽ sờ cái gì đấy?” - Cô trừng to mắt, nhìn thẳng vào chiếc giường lớn gần trong gang tấc kia.

Cô muốn ngủ rồi, cô rất là mệt; cùng hấn ra ngoài chơi cả ngày, đóng vai thành viên gia đình hoàn mỹ, hấn rốt cuộc còn muốn như thế nào?

Nghĩ đến hôm nay ba người du lịch, cũng bắt chuyện với những người qua đường, ai cũng coi bọn họ như người một nhà. Cô không phải ghét cảm giác đó, chỉ là còn chưa thích ứng, cũng suy đoán không ra vì cái gì mà hấn lừa cô ra ngoài; nếu chỉ là vì ngăn cản cô gặp mặt Lâm Quảng Dĩnh, hấn cũng không cần phải

tồn công tồn sức như thế, thậm chí dọc đường còn rất tốt với cô. Có lẽ không chỉ dùng tốt để hình dung, hẳn là nói ôn nhu đến mức khiến cô lúng ta lúng túng.

Hắn không phải lần đầu ôn nhu với cô, nhưng lần đầu khiến cô thấy quý dị, làm cô cảm thấy không thể lý giải nổi.

“Hâm Ân, em không thích chúng ta ở cùng nhau sao?” - Hắn thản nhiên hỏi, kiên trì không để cô xuống.

“Ah?” - Hắn lại muốn làm gì nữa vậy? - “Anh muốn nghe lời thật lòng, hay là muốn nghe lời nói dối cấp dưới nịnh bợ cấp trên?”

“Anh muốn nghe lời thật lòng.” - Nghe lời nói dối làm gì làm gì? Lừa gạt mình sao? Cũng không phải là chuyện đùa vui gì.

Lan Hâm Ân nghĩ ngợi một lát, nhưng không biết nên nói như thế nào. - “Tôi cảm thấy.... Không thể nào thích, nhưng... cũng không có ghét.”

Dù sao cô cũng không hình dung được cảm giác đó, cô không cảm thấy có cái gì không tốt, nhưng cô cũng không thấy có cái gì tốt.

“Vậy nếu anh cầu hôn em, em cảm thấy như thế nào?” - Cô có lẽ không cảm giác được hô hấp của hắn đã dừng lại, không dám thở mạnh, cố ý đè nén trái tim đang đập mạnh.

Trong trí nhớ, hắn hình như chưa từng khấn trương như thế, thậm chí ngay cả lòng bàn tay cũng bắt đầu đỏ mề hôi.

“Ah?” - Cầu hôn? Lan Hâm Ân không dám tin mở to mắt, chỉ cảm thấy bên tai ong ong, khiến đầu cô hơi đau, nhưng vẫn không rõ hai từ kia trong miệng hắn có ý gì.

Lại là một trò chơi khác sao?

“Có cần kinh ngạc thế không?” - Chung Ly Minh Khiết có chút hậm hực.

Có nghĩ hắn cũng không nghĩ đến ngay lúc cầu hôn với một người con gái thể mà đối phương lại trợn mắt há mồm, nói rằng đang gặp quỷ cũng không quá đáng, chỉ là nếu thật để người khác biết hắn kết hôn, hẳn đoán phản ứng của những người mở độ cũng sẽ không khác cô cho lắm, nhiều khi còn kịch liệt hơn

“Anh muốn cầu hôn với tôi? Anh gặp vấn đề chỗ nào thế? Anh không phải nói anh không muốn kết hôn sao? Anh không phải nói người anh yêu không yêu anh, cho nên anh mới không muốn kết hôn sao? Vậy sao giờ anh lại nói với tôi chuyện này? Anh lúc này lại muốn chơi trò gì nữa hả? Anh cuối cùng tính toán cái gì?”

Tim cô đập rất gấp, rất loạn, hô hấp dồn dập có chút trầm trọng, cảm giác đầu không còn nhạy bén nữa, nói tới nói lui cũng là có chút rối loạn. Nhưng muốn cô phải tỉnh táo thế nào?

Ngay từ đầu là dùng thân thể để đổi lấy lợi ích, rồi sau đó là dùng một đứa bé đổi lấy quyền nắm giữ tập đoàn Bắc Hằng, giờ hắn lại muốn hôn nhân văn vẻ làm cái gì?

“Anh có thể tính toán em cái gì?” - Bình thường đều là cô tính toán hắn đấy chứ. - “Anh chỉ là muốn kết hôn với em cho nên mới cầu hôn em, chuyện ‘thiên kinh địa nghĩa’ (dĩ nhiên) như thế sao em lại bốp méo nó vậy hả? Chẳng lẽ trong mắt em, anh làm chuyện gì cũng đều là mưu đồ bất chính thôi sao?”

19. Chương 19

Ở trong mắt cô hẳn là một người xấu xa đến thế sao? Có lẽ đấy là trước kia, nhưng bây giờ tuyệt đối không phải.

Hiện tại, hắn chỉ muốn chiếm giữ cô ấy thôi. Hắn chỉ khát vọng như thế.

“Chẳng lẽ không đúng?” - Cô khẽ cười, có chút tự giễu. - “Bởi vì anh không quen nhìn Quảng Dĩnh khoe khoang tình yêu trước mặt anh, cho nên anh mới không từ thủ đoạn chiếm lấy tôi, chỉ vì chế giễu cái gọi là tình yêu trong miệng Quảng Dĩnh chẳng qua là ảo tưởng, chẳng lẽ đây không phải là tính toán? Mà anh

vì muốn tôi ở lại bên cạnh anh, không tiếc dùng lợi ích thỏa mãn ham muốn cá nhân của tôi, thậm chí vì muốn chạy trốn hôn nhân mà muốn tôi sinh cho anh một đứa con, nếu đây không phải tính toán, vậy anh nói cho tôi biết - đó là cái gì?”

Chung Ly Minh Khiết không nói gì nhìn cô hồi lâu, lồng ngực phập phồng kịch liệt, đột nhiên ném cô lên giường, sau đó đè cô bên dưới.

“Để anh nói cho em biết đó là cái gì!” - Hấn chợt quát, bàn tay bắt đầu kéo áo trên người cô, công khai dò xét làn da nhẵn nhụi của cô. – “Đây cũng là bởi vì anh yêu em, bởi vì yêu em, anh mới có thể càng lúc càng hoang đường. Em vừa nói những tính toán đó, cũng là bởi vì anh yêu em, anh muốn độc chiếm em, cho nên tính toán để em chỉ có thể dựa vào anh, nhưng cũng bởi muốn đền bù cho em.”

Đừng nói hấn kinh khủng vậy được không, hấn chỉ là hèn mọn muốn giữ cô vĩnh viễn ở bên cạnh mà thôi.

“Anh muốn đền bù cho tôi là vì anh biết anh làm sai, có đúng hay không?” - Khép lại thủy mâu, cô vẫn không dám nhìn hấn, không muốn nghe hấn giải thích, từng câu chữ quá rung động xâm lấn vào cảm xúc của cô.

Hành động xâm lược đột nhiên dừng lại, hai cánh tay hấn rút ra ngoài, khâm hạ mị con mắt. – “Đúng! Anh biết anh sai, cho nên anh dốc hết tất cả đền bù cho em, anh mặc kệ bất cứ giá nào thỏa mãn yêu cầu vĩnh viễn không ngừng của em, chỉ cần em lên tiếng anh đều chấp nhận. Nhưng mà, em biết không? Không có một người đàn ông nào chỉ bởi vì đền bù, bởi vì cảm giác tội ác, mà có thể hao tổn mười năm tuổi trẻ trên người một cô gái, ít nhất anh không phải, nhưng kì lạ anh vì em mà bằng lòng chờ đợi. Hâm Ân, nếu không phải yêu em, anh không có khả năng bỏ ra nhiều như vậy.”

Cô ấy có hiểu không? Hấn phải hiểu rồi chứ.

Hấn thừa nhận, từ đầu hấn chỉ muốn phá hoại tình yêu của Lâm Quảng Dĩnh, nhưng ai cũng không biết được cuối cùng chuyện lại trở thành kết quả này.

Lan Hâm Ân ngây ngốc nhìn hấn, tiếp theo né tránh cái nhìn chăm chú của hấn.

“Đừng tránh anh nữa!” - Hấn chợt quát, dí sát mặt mình vào mặt cô, không để cô lại có cơ hội né tránh hấn. – “Hâm Ân, anh có phóng đảng, hoang đường hơn nữa, cũng sẽ không ngu ngốc đến mức vì đền bù một cô gái mà chấp tay nhường cả sự nghiệp kế thừa của mình cho người khác!”

Đó là sản nghiệp của ba lưu lại cho hấn, hấn không có đạo lý không tự kinh doanh mà ủy thác cho cô, là bởi vì cô muốn nên hấn cho, là bởi vì cô, hấn mới nguyện ý cho.

“Tôi không biết! Tôi cái gì cũng không biết!” - Cô hoảng hốt biện giải.

Hấn bây giờ muốn nói cho cô, tất cả những gì quá khứ hấn làm đều là vì yêu cô sao? Muốn cô bây giờ lập tức liên tin tưởng cũng quá ép buộc người ta rồi, cô còn chưa giải thích được tại sao lúc này hấn lại nói cho cô, thậm chí cầu hôn với cô.

Cô cần ít thời gian để suy nghĩ, cô không có cách nào mặc hấn đem chuyện trong mười năm hóa thành vài ba lời. Chuyện không có đơn giản như vậy, hấn tổn mười năm, cô cũng theo mười năm, ai cũng không có được chỗ tốt; hấn không nên tại đây mà dẫn ra việc này khiến cô khó xử.

Chung Ly Minh Khiết đột nhiên suông sã hôn môi cô, khiêu khích linh hồn cô, mặc sức dụ dỗ cảm giác bướng bỉnh của cô.

“Đừng.” - Cô dùng hết hơi sức cuối cùng kháng cự.

Giống như con thuyền gặp bão táp trong biển rộng lúc chìm lúc nổi, ở trong sóng to gió lớn ném trải hết những cơn sóng kích ngập đầu và cùng vẫy giữa những đợt thở dốc tạm thời.

“Anh sẽ chờ em gặt đầu, chỉ cần em bằng lòng suy nghĩ, anh nguyện ý vẫn luôn chờ đợi!” - Chung Ly Minh Khiết lẩm bẩm, hơi thở nặng nề ở bên tai cô. – “Quên Lâm Quảng Dĩnh đi, có anh ở đây rồi!”

Lan Hâm Ân neoh thủy mâu lại, mơ mơ màng màng chăm chú liếc nhìn người đàn ông từ trước đến nay cuồng ngạo bất tuân, phóng đảng không kềm chế được giống như một đứa bé bướng bỉnh, lòng cô có chút rung động.

Cô sao có thể không rung động được đây?

Nếu cô không có cảm tình gì với hắn, nếu cô muốn báo thù, thủ đoạn của cô sẽ không khác gì như vậy. Có lẽ cô thật sự có thể cân nhắc lời cầu hôn của hắn, cô có thể cân nhắc nhiều hơn.

* * *

Tiếng gì vậy? Tiếng chuông cửa? Đã trễ thế này, là ai tới?

“Có người nhấn chuông cửa.” - Lan Hâm Ân khẽ giùng giàng.

“Vậy thì như thế nào?” - Chung Ly Minh Khiết hơi cúi, hằm hừ.

“Nhưng.” - Cái tiếng này. Chẳng lẽ Tiểu Phần đi mở cửa? - “Đợi chút, Tiểu Phần giống như đi mở cửa, như vậy rất nguy hiểm, trị an cũng không phải là rất tốt.”

Cô giùng giàng muốn đứng dậy, lại bị Chung Ly Minh Khiết đè xuống.

“Nó tự biết xử lý như thế nào.” - Hắn hét lên nói chen vào, cơ hồ sắp bị dục hỏa đốt người đến điên luôn rồi.

Là ông trời chĩnh đất hả? Thế nào mà hết lần này tới lần khác toàn quấy nhiễu hắn?

“Nhưng có tiếng bước chân lên lầu.” - Cô không có bạn bè gì, lúc này không thể nào có người sẽ tới thăm cô, cô đương nhiên phải vội vàng xuống xem thế nào.

“Anh mặc kệ là ai tới, ai tới cũng.” - Chung Ly Minh Khiết nói xong, liền nghe được tiếng mở cửa ở phía sau, tức giận xoay người lại nhìn chằm chằm người tới, lại thoáng chốc sững sờ. - “Em.”

“Minh Khiết, không nghĩ tới anh lại gạt em!” - Cô gái tuôn một tràng tiếng Anh ra, nước mắt nước mũi trào ra tố cáo hắn bạc tình. - “Em cho là anh tới Đài Loan tìm Tiểu Phần, không nghĩ tới anh lại... Thiệt thòi em còn đặc biệt tới đây tìm anh!”

Lan Hâm Ân nhướng mi, đại khái đã biết chuyện gì xảy ra. Giọng nói này cô còn nhớ rõ, xem ra cô đúng là không thức thời ở lại đây.

“Em đi đâu?” - Hắn vội vàng giữ Lan Hâm Ân lại.

“Ra ngoài đi dạo.” - Cô sớm biết lời gã này không thể tin! Cũng may, may là ý chí cô kiên định, bằng không, thật đúng phải nhìn lại rồi. - “Dù sao anh cũng rất bận, vậy anh cứ tiếp tục đi, tôi không quấy rầy anh, nơi này cho anh mượn tùy ý phát huy.”

Đầu óc cô đập mạch mới dao động, cô điên rồi mới có thể động tình, cho nên cô muốn ra ngoài để yên tĩnh một chút; chỉ nghe những hấp dẫn chết người không đền mạng này của hắn, một ngày nào đó cô sẽ không giữ được mình.

“Nếu bây giờ em đi, chúng ta thật sự có lý cũng không nói rõ được nữa.” - Hắn không thể để cô đi.

Hắn thật vất vả mới xử lý được gần như hoàn mỹ cục diện này, nào ngờ đột nhiên nhảy ra cô gái này, cô ta tên là gì ấy nhỉ? Ai đưa cô gái này tới đây?

“Muốn tôi không đi, cũng không phải nói là được.” - Lan Hâm Ân cười lạnh - “Anh không cần chờ tôi nữa, bởi vì tôi không cần anh chờ tôi, mang Tiểu Phần trở về Anh đi. Thuận tiện thì anh viết luôn cái giấy mời quản lý ký mười năm một lần đi, tránh khỏi việc anh cứ một năm lại bay về một lần.”

Cứ như vậy thì cô cũng có thể yên tĩnh được một chút.

Chung Ly Minh Khiết không dám tin tưởng, không hiểu sao cô có thể nói ra những lời dứt khoát như thế, chẳng lẽ cô ấy một chút cũng không để ý tới hắn sao?

“Anh suy nghĩ một chút đi, tôi có điện thoại, tôi không quấy rầy anh nữa.” - Lan Hâm Ân lấy di động trên bàn, ngay sau đó cầm ra ngoài.

“Hâm Ân!” - Chung Ly Minh Khiết cao giọng hét lên, không thể tin được cô lại một lần nữa không thèm chú ý đến hắn.

Chỉ còn kém một bước nữa thôi, tại sao ông trời lại muốn hành hạ hắn đến thế?

20. Chương 20

Dưới ánh đèn mờ, đủ bóng dáng như quỷ mị nhe nanh múa vuốt tung bay.

Đã lâu không vào PUB, Lan Hâm Ân có chút không thích ứng, mang theo lo sợ bất an, ngược mắt tìm người mời cô ra ngoài.

Không bao lâu, liền nhìn thấy một người ngoắc tay với cô, không khỏi khiến cô bối phục ở trong đám người mà hần vẫn tìm thấy cô.

“Có chuyện gì sao?” - Sau khi cô ngồi xuống không khách khí hỏi.

Cô thật không ngờ hần lại mời cô ra ngoài, càng không nghĩ tới mình lại đến nơi hẹn, đến nơi hẹn tám phần là do bị Chung Ly Minh Khiết bắt buộc. Cô không muốn ở trong nhà mà thấy hần cùng cô gái khác anh anh em em.

Khốn kiếp! Thua thiệt một bộ dạng lòng đầy căm phẫn của hần khiến cô suýt bị thuyết phục.

“Đã lâu không gặp, tìm em ra ngoài hàn huyên chút thôi.” - Lâm Quảng Dĩnh khẽ nói, giúp cô gọi một ly nước trái cây. - “Em chắc là vẫn không uống rượu hả.”

“Uống rượu cũng không sao cả.” - Dù sao cô cũng đang buồn bực!

Chỉ là không nghĩ tới một cặp tình nhân khó xử chia tay lại có thể gặp mặt hòa bình sau mười năm như thế, thậm chí là tán gẫu, song nếu cô không nhìn lầm, vẻ mặt của hần có chút cổ quái.

“Em thay đổi rồi, em từ trước đến giờ không có uống rượu.” - Lâm Quảng Dĩnh thoải mái nói.

“Anh cũng thay đổi rồi đấy thôi, nói chuyện với anh từ trước cũng không có dài dòng như vậy.” - Nhấp một ngụm rượu, Lan Hâm Ân cũng không chút khách khí phản bác. - “Quảng Dĩnh, có lời gì cứ nói thẳng đi, em nghĩ anh sẽ không có hứng thú mà tìm em ôn chuyện cũ như thế này có phải không?”

Nếu cô đoán không sai, dụng ý hần tìm cô chủ yếu là muốn bàn bạc việc ký hợp đồng không thành ngày hôm nay, một phần trong hợp đồng tương đối quan trọng với Bắc Hằng, ngược lại cũng quan trọng không kém với xí nghiệp Trường Lưu.

Cô hôm nay vô cớ vắng mặt, lại khiến cán bộ cao cấp trong công ty không tìm được cô, cô có thể đoán sắc mặt của đồng sự Trường Lưu rất dọa người.

“Tìm em dĩ nhiên không phải ôn chuyện, như em nói, anh xác thực là vì việc ký hợp đồng mà đến.” - Hần dừng một chút lại nói - “Anh không nghĩ tới là Chung Ly Minh Khiết kia lại giao Bắc Hằng cho em, càng không nghĩ tới em không chỉ là hư vị (chức vụ trên danh nghĩa), mà còn có quyền tuyệt đối, chỉ vì em, Chung Ly Minh Khiết thật đúng là đại thủ bút, thật là khiến người ta nghi ngờ là do em có kĩ thuật trên giường cao siêu, hay là...”

“Kỹ thuật trên giường cao siêu?” - Cô giễu cợt.

Thì ra tới là vì cái này. Cứ nói đi, giữa cô và hần còn có cái gì mà không dám nữa?

Không phải nói cả đời cũng không muốn gặp lại cô sao? Người rất mau quên, những lời hứa hẹn nghĩa khí hào hùng cũng bởi thời gian mà thay đổi. Trên thế giới này không có cái gì gọi là vĩnh viễn, chỉ có lợi ích nắm trong tay sẽ không phản bội cô.

“Ban đầu em không phải lợi dụng điểm này mà nhảy đến bên cạnh Chung Ly Minh Khiết đó sao? Em là cô gái ái mộ hư vinh còn gì.” - Lâm Quảng Dĩnh mỉm cười.

Lan Hâm Ân nhướn mi, một hớp uống cạn ly rượu.

“Vậy thì như thế nào?” - Mấy năm này cô ở Bắc Hằng cũng không phải là một tổng giám đốc bằng gỗ, sở học của cô cũng không phải sống an nhàn sung sướng, mà là kỹ năng sinh tồn anh lừa tôi gạt, đâm đá nhau trong giới kinh doanh. Dựa vào một chút phê bình như thế của hần cũng chả là gì với cô.

Muốn nghe lời khó nghe, đầy đường còn nhiều mà.

Lâm Quảng Dĩnh sững sờ. – “Hừ! Nếu anh cũng là phụ nữ, tin rằng anh cũng có thể dùng phương thức giống em trèo lên địa vị cao hơn nữa, không như hiện tại làm một đồng sự thấp kém bên cạnh có một thư ký có cũng như không.”

“Khó mà làm được, bởi vì anh không có khuôn mặt xinh đẹp của em.” - Lan Hâm Ân nhếch môi cười lạnh. – “Nếu như nói, cuộc gặp mặt hôm nay của chúng ta chỉ là đàm luận tình hình gần đây, vậy em nghĩ em cũng không cần nhiều lời nữa, tin rằng qua việc hợp tác lần này chúng ta có thể hiểu nhau hơn.”

“Em!” - Lâm Quảng Dĩnh then quá thành giận nhìn chằm chằm cô.

“Nếu như không còn việc gì nữa thì em đi trước.” - Lan Hâm Ân để ly rượu xuống, đứng dậy muốn đi.

Nếu biết tình huống hai người gặp mặt sẽ khó chịu như thế, cô thà đến nơi khác cũng không muốn gặp mặt hần, tránh để cô càng lúc càng thất vọng với hần, hoặc là nên nói càng lúc càng nhận rõ con người hần, cũng như cô biết rõ Chung Ly Minh Khiết là người nói không đi đôi với làm.

Nói hết một đồng những lời ngon tiếng ngọt với cô, sau đó lập tức lại nhảy ra một cô gái tóc vàng. Cuộc sống riêng tư của hần xằng bậy thế nào, cô cũng không phải ngày đầu mới biết, nhưng không có tận mắt nhìn thấy, vĩnh viễn sẽ không biết đau đớn tận sâu trong lòng không thêm chú ý đến rốt cuộc đau đến thế nào

Buồn muốn chết, lòng cô quả thực buồn bực tới cực điểm.

Sau khi uống một ly, tâm tình chẳng những không có chuyển biến tốt lên, ngược lại càng xuống thấp hơn. Cô không muốn về nhà, nhưng cô lại càng không muốn đợi ở đây.

“Thế nào, Chung Ly Minh Khiết giờ đã quay lại, em vội vàng đi về để phục vụ anh ta sao?” - Lâm Quảng Dĩnh lạnh lùng nói - “Hừ! Em cho rằng còn có thể mê hoặc bao lâu, một ngày nào đó em cũng sẽ già đi, tư vị tình yêu xa cách, đến lúc đó xem em có thể ngồi yên ổn trên cái ghế tổng giám đốc Bắc Hằng này được bao lâu.”

Lan Hâm Ân hơi tức giận nhăn đầu lông mày, rồi lại đột nhiên nở nụ cười - “Vậy thì như thế nào? Chỉ sợ anh ngay cả bản lĩnh lấy sắc dụ dỗ cũng không có, muốn cơ hội bị người khác vứt bỏ cũng không có, chỉ biết đổ kị người khác lên chức nhanh chóng thế nào, lại vĩnh viễn cũng không biết muốn dùng sắc dụ dỗ người khác cũng cần có kỹ năng và bản lĩnh. Đi học chút đi!”

Sắc mặt cô bây giờ thật cay nghiệt, cô không hy vọng sẽ có ngày đối mặt với anh ta như thế này nhưng anh ta lại khiến cô không nhịn được mà dứt khoát buông lời trào phúng.

Nhìn thấy cô gái tóc vàng đó cô đã đủ khó chịu rồi, nghĩ đến sau khi về nhà còn phải đối mặt với Chung Ly Minh Khiết và cô gái tóc vàng, cô cảm thấy ngực mình như có một tảng đá nặng nề chặn lại.

Lâm Quảng Dĩnh muốn đâm đầu vào, là hần tự tìm.

“Một ngày nào đó, em sẽ hối hận khi nói những lời này với anh.” - Lâm Quảng Dĩnh thấy cô muốn đi, ngoài miệng vẫn quăng ra lời độc ác.

“Vậy sao?” - Lan Hâm Ân quay đầu lại liếc hần, cười đến cuồng ngạo. – “Em trước giờ chưa từng hối hận, có bản lĩnh thì anh khiến em có cơ hội hối hận một lần đi.” - Đi hai bước, cô giống như nghĩ tới cái gì quay lại nói - “Đúng rồi, em nghĩ sau này chúng ta hẳn không còn cơ hội gặp mặt nữa đâu, cho nên muốn em hối hận, anh còn cần phải cố gắng nhiều hơn mới được.”

Ngụ ý là cô sẽ định chỉ kế hoạch hợp tác hàng đầu này.

Tiến hành kế hoạch này, Trường Lưu là một đối tượng hợp tác tương đối được, cũng không phải duy nhất, nhưng nếu Chung Ly Minh Khiết đã có thể thoải mái đến thế, cô có gì lại không thể?

Dứt lời, cô lưu lại Lâm Quảng Dĩnh với khuôn mặt tức giận rồi bỏ đi, căn bản không có phát giác trong góc có một đôi mắt thâm trầm khóa chặt cô, cùng cô tới lại cùng cô đi.

* * *

“Đi chơi vui chứ?”

Vừa mở cửa liền nghe được giọng nói có chút khàn khàn của Chung Ly Minh Khiết. Lan Hâm Ân giật mình ngược mắt lên, chợt cảm thấy thần sắc của hắn có chút cổ quái.

“Cũng được.”

Lại gần hắn, trên người hắn đầy mùi rượu, không khỏi làm cô hơi nhú mày, thầm nghĩ hắn uống rượu làm cái gì. Có mỹ nữ ở ôm ấp, cô lại thức thời nhường chỗ cho hắn, chẳng lẽ hắn còn cần uống rượu trợ hứng sao?

“Nói chuyện với Quảng Dĩnh vui không?” - Chung Ly Minh Khiết đi theo sau cô tới phòng khách.

Lan Hâm Ân sững sốt, khó hiểu xoay lại nhìn hắn.

“Anh theo dõi tôi?” - Cô nhớ là không nói cho hắn biết cô đi đâu, gặp mặt với ai. Chẳng lẽ chân trước cô ra ngoài, chân sau hắn đã đi theo rồi sao

Cô ấy không quá nguyện ý làm cái phỏng đoán này, cứ nhìn tình huống trước mắt xem ra quả thật đúng như thế.

“Anh chỉ lo cho em, em đã mệt, lại trễ như vậy, em còn một mình ra ngoài, anh không yên tâm.” - Ý vào chút tác dụng của rượu cồn, Chung Ly Minh Khiết dựa vào người cô, đôi tay lướt qua eo và lưng cô.

Mày Lan Hâm Ân nhăn lên, lần này có thể giết được hơn chục con muỗi. – “Cô gái kia đâu?”

Hắn sao lại rảnh rỗi đi theo dõi cô vậy? Cô gái kia đâu rồi?

“Trời mới biết? Dù sao sau khi đẩy cô ta ra ngoài cửa, anh liền lái xe đi tìm em, trời mới biết cô ta giờ đã đi đâu?” - Hắn mới không quan tâm cô gái kia, hắn giờ chỉ muốn biết cô đã nói gì với Lâm Quảng Dĩnh, tại sao cô ấy lại cười vui vẻ như vậy.

“Thật ác độc, người ta từ Anh quốc xa xôi tới tận đây tìm anh, anh cũng không mời người ta uống trà, sao đạo đãi khách cơ bản nhất cũng không có? Huống chi quan hệ giữa cô ta và anh cũng không giống như người bình thường, phương thức xử lý này của anh quá thất lễ rồi.” - Đó có phải cũng là kết quả của cô hay không?

Lâm Quảng Dĩnh nói cũng không sai, một ngày nào đó hắn nhất định sẽ chán ghét cô, mà chán ghét cô thì thế nào? Cô nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Người ta nói vốn đúng là sự thật, chẳng qua là vấn đề về thời gian mà thôi.

21. Chương 21

“Một người phụ nữ mà ngay cả tên anh cũng không nhớ nổi, có gì mà phải chiêu đãi nữa sao?” - Hắn tức giận nói nhưng ngay sau đó lại đè nén lòng đố kỵ đang hung hăng tàn sát cảm xúc của hắn. – “Hâm Ân, em còn chưa nói cho anh biết đáp án, anh muốn biết quyết định của em, hiện tại mau nói cho anh biết đi!”

Quá khứ bảo trì bình thản là bởi vì hắn biết cô không còn qua lại với Lâm Quảng Dĩnh nữa, hiện tại thiếu kiên nhẫn là bởi hắn tận mắt thấy cô ấy nói cười với hắn ta.

Lửa ghen đốt lên, hắn không đè nén được nỗi khổ sở trong lòng

Hắn muốn một câu trả lời để ổn định trái tim sắp không khống chế được.

“Quyết định gì, đáp án gì?” - Cô ấy như thế nào một chút cũng không nhớ rồi hả ?

-“Em quên chuyện anh cầu hôn em rồi sao?” - Vậy mà không quan trọng sao? Khiến cô ấy không thể dễ dàng trong lòng? - “Em căn bản không để chuyện anh cầu hôn vào trong lòng, cho nên em mới cười nói với Lâm Quảng Dĩnh như trước kia chung sống....”

“Đây là hai chuyện khác nhau, cho dù tôi không chấp nhận lời cầu hôn của anh, tôi cũng không dây dưa gì với Lâm Quảng Dĩnh cả, tâm tình của anh có thể thoải mái, không cần suy nghĩ lung tung, nhưng nếu anh

cố ý nghĩ vậy tôi cũng không còn gì để nói nữa, tùy anh phỏng đoán.” - Không đợi hắn nói xong, Lan Hâm Ân bốc mùi thuốc súng lập tức cắt đứt lời hắn.

Nếu cô và Lâm Quảng Đình có kết quả thì đã có ngay từ lúc đầu rồi, căn bản không thể chờ tới bây giờ, về phần hắn, cầu hôn nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cô không có nhàm chán đến mức kích động kết hôn rồi lại vội vàng ly hôn với hắn.

“Ý em nói, em không chấp nhận lời cầu hôn của anh?” - Hắn thật không thể tin được. - “Tại sao em lại không đồng ý? Là bởi vì cuộc sống của anh quá mức hoang đường sao? Nói nhiều hơn nữa đều là lấy cớ, nhưng anh hi vọng em có thể tin anh, anh chán chường bởi anh không có được em.”

Không có bất cứ lý do hay cái cớ nào, hai người chung đụng lâu như vậy, cô ấy cũng đã loại bỏ hết niềm khích trước kia, nhưng vì cái gì cô ấy còn chưa nguyện ý gật đầu?

“Cũng không có lý do gì cả, tôi chỉ cảm thấy độc thân vẫn tốt hơn kết hôn, ít nhất có thể bớt đi một thủ tục ly hôn.” - Chuyện như thế mà còn cần lý do sao? Trong mắt cô không cần lý do nào cả.

“Huống chi tôi hiện giờ vẫn rất tốt, tôi không muốn đẩy mình vào nắm mồ hôn nhân.”

Không gả cho hắn có rất nhiều nguyên nhân, không chỉ là vấn đề từ bản thân hắn, càng là vấn đề từ cô. Dù sao cô cảm thấy một thân một mình vẫn còn tốt hơn.

“Hôn nhân là chuyện tốt đẹp, là kết quả của một tình yêu mỹ lệ, tại sao có thể nói là nắm mồ?” - Hắn cố gắng khuyên lơn, tay vòng qua lưng cô càng ôm chặt hơn, không để cho cô có cơ hội chạy thoát. - “Nhưng nếu hôn nhân thật giống như đào hố chôn mình, cũng không có gì phải sợ cả, cùng lắm là hai người cô tịch thôi. Hâm Ân, gả cho anh đi, mặc kệ em muốn gì, anh đều sẽ cho em.”

Lan Hâm Ân cúi mắt xuống dán vào lồng ngực rắn chắc của hắn, nghe hắn thâm tình tỏ tình, trái tim không nhện được lại có chút dao động, song câu nói cuối cùng kia của hắn lại làm cô thoáng chốc trừng lớn mắt.

“Tôi không đồng ý!” - Cô hết sức đẩy hắn ra. - “Phụ nữ bên cạnh anh cũng không kém tôi, muốn kết hôn anh tùy tiện chọn cũng có một xe, anh không cần phải chấp nhất tôi như thế, tôi cũng không có tốt đến mức đấy. Hơn nữa, tôi vẫn không quên được tổn thương anh dành cho tôi, tôi không thể nào cứ thế mà gả cho anh được, anh đừng nghĩ có thể dùng được bất cứ thứ gì đã động được tôi, thậm chí là mua tôi, cuộc đời tôi đã bán mình quá nhiều rồi, lại tiếp tục bán rẻ bản thân nữa thì chính là tự tác nghiệt không thể sống. Tôi nghĩ tôi còn chưa gốc đến trình độ đó.”

Đừng nghĩ cô rẻ mạt như vậy, tình cảm cô không bán, cuộc đời cô không bán, tư tưởng cô càng là ngàn vàng khó mua, ai cũng đừng nghĩ muốn thay đổi cô.

“Anh không phải ý đó, anh chỉ...” - Rốt cuộc hắn phải nói thế nào? - “Anh chỉ không biết làm sao để thuyết phục em, cho nên.”

“Nếu không được thì đừng nói, tôi sẽ không thay đổi, hiện tại cho dù anh lấy Tiểu Phần uy hiếp tôi, đáp án của tôi vẫn không thay đổi, anh đừng uống phí tâm cơ nữa.” - Cô đau lòng khó chịu như bị lãng trì, cô không muốn đau lòng thêm nữa, cô muốn bỏ cảm giác này, cô muốn có cuộc sống cô từng muốn, cô không chấp nhận bất kỳ ai thay đổi nó.

Chung Ly Minh Khiết sững sờ nhìn cô, trầm mặc một hồi lâu, tay cũng từ từ buông lỏng.

“Đây chính là cuộc sống em muốn sao?”

Lòng cô chợt đau nhức, một cảm giác đau đớn khó nói lên lời đang chậm rãi lan tràn, giống như độc dược không thuốc chữa, nhưng cô lại bình tĩnh nói - “Không sai.” - Cô sẽ không hối hận, một khi quyết định cũng không hối hận.

“Anh không giống em, anh chỉ muốn một người, một người anh yêu, một người mà ngày nào đó khi anh không còn trên thế giới này nữa sẽ khóc vì anh.” - Hắn khàn khàn nói, rồi sau đó cười khổ - “Xem ra thứ chúng ta muốn chênh lệch khá xa, anh ở đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Trái tim không ngừng đập mạnh lên, một cảm giác đau đớn bất an phảng phất như lưỡi rắn đang thăm dò phần lãnh ngạnh nhất trong lòng cô.

Cô không thích cái cảm giác khi hắn nói ra những lời này, nó giống như một lời nhấn nhủ gì đó.

“Ngày mai, anh sẽ viết một giấy mời tổng giám đốc quản lý, có thể một thời gian dài nữa anh không về, em cũng không cần qua lại, anh sợ Tiểu Phần sau khi gặp em sẽ không chịu đi.” - Chung giờ lại tràn đầy xót xa.

Nếu tiền cược của hắn ‘được ăn cả ngã về không’, vậy không cần nhiều lời nữa.

Ông trời nếu cố ý để hắn sống như vậy, hắn trừ thuận theo mệnh trời thì còn thể nào được? Lại đây đưa nữa cũng chỉ là kéo dài thống khổ mà thôi.

* * *

“Về việc kết hợp điện tử khoa học kỹ thuật của sản phẩm điện dân dụng, trên phương tiện dây chuyền sản xuất...”

Hội nghị thảo luận sản phẩm mới nhất của quý một, vậy mà tinh thần Lan Hâm Ân lại không có đặt trên đây, lòng cô không biết đã bay đi đâu chính cô cũng không rõ.

Hôm nay hắn phải rời khỏi Đài Loan, giấy mời tổng giám đốc viết tới 20 năm, quả thật khiến cô khó có thể tin.

Diễn biến thành kết quả như thế, hắn là cô thấy vui nhất, tại sao cô không cảm thấy vui chút nào, ngược lại tảng đá đè ở ngực cơ hồ làm cô không thở nổi?

Trái tim rất bất an nhảy lên, một cảm giác lo lắng không cách nào hình dung thách thức với thần kinh luôn bình tĩnh trầm ổn của cô, làm cô căn bản không thể tĩnh tâm mà họp.

Vì sao kết quả lại thành như vậy?

Phải nên vui vẻ rồi lại không vui, ngược lại lật ngược mỗi câu cô nói, lật ngược phản bác lại ý nghĩ trước kia của cô. Cô biết mình tương đối mâu thuẫn, đã từng thương hắn, rồi lại không dám lao quá sâu vào tình cảm; hiện tại ngẫm nghĩ, phát giác nguyên nhân chính là ở chỗ cô yếu đuối và không tin nhiệm vào tình cảm bản thân.

Sai lầm của cha mẹ là thủ phạm, phương thức bày tỏ tình yêu sai lầm của Chung Ly Minh Khiết làm cô sợ đối mặt với tình cảm, rồi lại khát vọng tình cảm, trong quá trình đó, làm tổn thương hắn cũng làm tổn thương mình, nhưng cô lại không biết mình nên làm thế nào.

Có lẽ là sợ, cũng có lẽ là bởi tính cách không được tự nhiên của cô.

Quá nhiều khả năng rồi, nhưng nguyên nhân sau lưng bởi cô lùi bước; muốn có được rồi lại không muốn trả giá, muốn có được rồi lại không dám khát vọng.

Suy nghĩ của cô chưa từng rối loạn, thậm chí khó có thể dọn dẹp.

Khát vọng gặp lại hắn một lần, mặc dù không biết sẽ nói gì với hắn, nhưng cô bây giờ, thật sự rất nhớ hắn, năm đó hắn đi Anh quốc, cô cũng không nhớ hắn như vậy, không biết lúc này mình vì sao lại nhớ hắn, hi vọng hắn lập tức xuất hiện trước mắt cô

Dường như có chuyện gì đó khiến cô đứng ngồi không yên, giống như cô đã quên mất một chuyện rất quan trọng.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc?”

Thư ký khẽ gọi mấy tiếng, khiến Lan Hâm Ân hoàn hồn, ngược mắt nhìn thư ký, cô lập tức nói - “Bảo tài xế lái xe ra ngoài, tôi muốn tới sân bay ngay.”

Cô không biết chuyến bay của hắn cất cánh lúc mấy giờ, nhưng... coi như là thử vận may của cô đi.

Cô muốn nói cho hắn biết, cô chưa thể nghĩ ra đáp án của mình, không biết hắn có nguyện ý cho cô thêm chút thời gian suy nghĩ thật kỹ hay không.

Cô còn muốn nói cho hắn biết, thật ra cô cũng không hận hắn, cũng không ghét hắn, cô chỉ là rất khó mở miệng nói cho hắn biết, cô đã sớm tha thứ hắn.

Song, ở sân bay đang đợi cô lại là một tai nạn máy bay.

Quả cầu lửa nổ tung trong phút chốc làm đóng băng máu cô, khiến cô không kịp chuẩn bị đã ngã xuống đất, bên tai chỉ còn những tiếng ồn ào ong ong tác động, còn cả tiếng trái tim vỡ nát. . . .

22. Chương 22: Kết Thúc

Giải mộng

“Mẹ. . . .”

“A — —”

Lan Hâm Ân bất ngờ mở to mắt, tỉnh dậy từ trong mộng, toàn thân cô thấm đẫm mồ hôi lạnh đến run, hai tròng mắt vô thần nhìn thẳng trần nhà với trang trí quen thuộc trong phòng.

“Tiểu Phần?” - Giọng cô run run.

Cô không dám gọi quá lớn tiếng, sợ một khi quá lớn tiếng, sẽ phát hiện bản thân giờ mới thực đặt mình vào mộng cảnh.

Cô thấy cảnh tai nạn máy bay, cô biết bọn họ ngồi trên chiếc máy bay tử vong kia, cô biết rõ rành rành sẽ xảy ra chuyện nhưng đến cuối cùng cô mới nghĩ tới thì đã không kịp nữa. Cô còn chưa kịp nói cho bọn họ thì bọn họ đã ngồi lên chuyến bay kia rồi.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Sao mẹ lại chảy nhiều mồ hôi vậy?” - Chung Ly Phần cầm giấy đến nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh cùng nước mắt chảy xuống cho cô. — “Có phải mẹ gặp ác mộng không?”

“Ác mộng?” - Lan Hâm Ân mở to mắt, trong giọng nói là e sợ và không dám chắc nói không lên lời.

Cô gặp ác mộng? Rốt cuộc đâu là ác mộng? Là ở đây hay là vừa rồi? Cô cũng không rõ ràng nữa rồi.

“Thế nào rồi?” - Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Lan Hâm Ân dè dặt cẩn trọng ngược mắt lên nhìn người con trai cao lớn anh tuấn bên cạnh cô.

“Minh Khiết?” - Cô không xác định được có phải hắn hay không.

Cô rất muốn dơ tay chạm vào mặt hắn, nhưng lại sợ khi chạm vào được rồi hắn sẽ như bọt biển tan biến mất không còn gì nữa.

Cô cực kỳ sợ cảm giác đó!

“Em gặp ác mộng gì mà khiến cho cô gái không sợ trời không sợ đất hôm nay bị dọa thành như thế?” - Chung Ly Minh Khiết cười, dịu dàng kéo cô vào trong lòng.

Lan Hâm Ân nghe tiếng trống ngực của hắn, cảm giác cơ thể ấm áp của hắn từ từ sưởi ấm hai gò má từ trước tới giờ luôn lạnh lẽo của cô, đôi tay cùng lồng ngực, cảm giác trống ngực hắn đều đặn chậm rãi an ủi sự sợ hãi của cô, lòng cô cuối cùng cũng được yên ổn. — “Em mơ thấy tan nạn máy bay, em lại không ngăn cản được.”

May mắn đó chỉ là mộng.

“Em. . . .” - Chung Ly Minh Khiết đột nhiên cất tiếng cười to.

“Sao, làm sao vậy?” - Cô nói sai sao?

Chung Ly Minh Khiết cười ra nước mắt, nhưng khóe mắt, khóe môi lại là sự thỏa mãn vô cùng.

“Rốt cuộc thế nào?”

Lan Hâm Ân cảm giác là lạ chỗ nào đó, nhưng cô mới dậy còn chưa tỉnh táo, cô không rõ rốt cuộc có vấn đề chỗ nào.

“Em ngủ đến mơ hồ luôn rồi sao? Khi đó...”

* * *

“Khônggggg...”

Tiếng kêu thê lương đến chói tai vang lên như muốn xe toạc bầu trời... đến nỗi khiến ọi người tuy đang ở đại sảnh sân bay ồn ào nhưng vẫn phải ngoảnh nhìn qua.

Tại sao có thể như vậy?

Cô không muốn như thế, cho tới tận bây giờ... thật lòng cô không muốn như thế... mà cả “vở kịch” này lại là do cô làm ‘đạo diễn’.

Vì sao cô không cách nào làm ngơ? Vì sao cô không cách nào đối mặt với tình cảm của mình? Cô biết rõ, chỉ cần cô vươn tay ra là có thể giữ chặt hắn... chỉ cần cô gọi tên hắn, hắn sẽ có mặt ngay bên cạnh cô. Thế nhưng tại sao... tại sao tay cô đã không đuổi nổi mà ngay cả tiếng gọi cô cũng không phát ra được?

Vì sao cái ‘tiết mục’ phải trở mắt nhìn người xa cách tận chân trời này lại diễn ra trước mắt cô?

Cái tình tiết cũ rích nhàm chán này sao lại tàn nhẫn xảy ra với cô như thế? Cô chỉ là không nói lên lời mà thôi, cần gì phải đối xử với cô như thế chứ?

Tuy là cô chưa từng nói ra, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không thích hắn. Chỉ cần có thể cùng hắn sống dưới bầu trời này là cô đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Vì sao ngay cả hạnh phúc nhỏ nhoi này mà ông trời cũng keo kiệt với cô như thế chứ?

Đứa con trai cô chưa từng hòa nhã - cô không phải không thích thằng bé, cô chỉ là chột dạ. Cô chưa từng tự tay dẫn dắt thằng bé nhìn đến thế giới này... thế nên cô hổ thẹn, không dám cho con biết thân phận thật của cô.

Hãy cho cô một cơ hội nữa, để cô có thể làm lại từ đầu. Hãy cho cô một cơ hội bù đắp, đừng để cô phải ôm hận cả đời... Cô không cần công việc này, trả người cô yêu và con trai lại cho cô!

“Trả bọn họ lại cho tôi, cái gì tôi cũng không cần nữa...”

“Thật vậy sao?”

Lan Hâm Ân khó khăn ngẩng đầu, nhưng chỉ thấy cả sân bay là một biển lửa, bên tai cô chỉ ngập đầy tiếng vù vù và tiếng bước chân lẫn lộn.

Không có người nào bên cạnh nhưng sao cô lại nghe được một giọng nói rất rõ ràng như thế?

“Em thật sự muốn làm lại từ đầu sao?”

“Là ai?” - Cô thì thào hỏi.

Có phải cô bị điên rồi không? Vì sao bên cạnh không có ai nhưng cô lại nghe thấy có người đang nói với mình?

Điên rồi cũng tốt, để cô quên mọi chuyện đi... nói không chừng có thể tốt hơn...

“Bây giờ em muốn quên hết mọi chuyện... hay là bắt đầu lại từ đầu?”

Lan Hâm Ân không còn hy vọng, cô giương đôi mắt ngập đầy nước nhìn xa xăm. Trái tim cô đập vô hồn, nước mắt cứ thế... lặng lẽ chạy dọc theo gò má.

“Nếu có thể... tôi muốn mọi thứ quay lại, tôi muốn thay đổi kết thúc này...”

“Bởi vì em hi vọng người đó còn sống?”

“...Ừ...”

“Vậy em yêu người đó?”

“Chỉ tiếc tôi còn chưa kịp nói cho anh ấy biết...” - Đối với cô bây giờ, việc này mới chính là việc khiến cô hối hận nhất cả đời.

Chủ nhân của giọng nói này là thần cũng được, là ma cũng được... hoặc là ảo giác của cô cũng không sao cả, chỉ cần có thể khiến cô quay lại đủ để thay đổi giờ khai trương chi nhánh mới, cô có thể trả giá hết thấy.

“Vậy thì sẽ như ý nguyện của em!”

Lan Hâm Ân nặng nề khép lại đôi mắt ngập nước, mặc cho nước mắt gột rửa khuôn mặt, cố gắng chờ đợi giọng nói chỉ dẫn cô quay lại lúc trước.

Chỉ chốc lát sau, cô cảm thấy có người chạm vào người mình, có một đôi cánh tay có lực kéo cô, một lồng ngực rộng lớn rắn chắc cho cô dựa vào, cô muốn mở mắt nhưng không có sức, chỉ có thể tùy ý người nọ ôm chặt cô.

“Hâm Ân, chúng ta về nhà đi!”

Lan Hâm Ân bỗng chốc mở to hai mắt, thủy mâu nhìn thẳng khuôn mặt phóng đại tươi cười trước mặt cô....

Thật sự là hắn? Cô thực sự trở lại giờ mở rộng chi nhánh thật sao?

“Mẹ, con với ba đều nghe được đó!” - Chung Ly Phần chợt nhảy ra, lúc cười rộ lên giống hệt ba hắn.

Lan Hâm Ân kinh ngạc không dứt, trong khoảng thời gian ngắn không thể giải thích vì sao, chỉ là mở to hai mắt, mặc cho nước mắt chảy xuống.

“Xin lỗi em (mẹ)!” - Hai bố con không hẹn mà cùng lên tiếng, Chung Ly Minh Khiết vội vàng giải thích - “Bố con anh căn bản không có ngồi chuyến bay đó, do Tiểu Phần liên tục âm ỉ muốn tìm em, cho nên anh vòng qua công ty trước. Sau khi phát hiện em không ở công ty, vốn đã chết tâm muốn quay về Anh quốc, nào biết vừa đến bên ngoài, liền nghe có người nói tay nạn máy bay, anh mang Tiểu Phần chạy tới xem thì vừa hay nhìn thấy em...”

Lan Hâm Ân ngật ngốc liếm mắt, lại chậm rãi mở ra, run giọng hỏi - “Còn giọng nói vừa rồi?”

“Là giọng của anh.” - Phải là rất xin lỗi, nhưng hắn lại không nhận được nợ nần cười. - “Anh thật không ngờ em lại yêu anh đến thế.”

Hắn nói xong, cười đến rất dịu dàng.

“Thì ra là như vậy!” - Cô hắn phải tức giận, hắn phải thẹn quá thành giận, nhưng nước mắt lại không dừng lại, thân thể càng không có chút sức lực, không thể làm gì khác hơn là mặc hắn ôm cô vào lòng, nghe tiếng tim đập của hắn vỗ về tinh thần sắp phải ‘thôi việc’ của cô. - “Chỉ cần hai bố con không có việc gì là tốt rồi.”

Hắn đã thấy tất cả rồi, cô còn khó chịu nữa cũng không có ý nghĩa gì. Cô giờ chỉ muốn ôm chặt lấy hắn, ôm con trai, dùng đôi tay này của cô ôm chặt lấy hạnh phúc vốn thuộc về mình.

* * *

“Nghĩ tới chưa?” - Chung Ly Minh Khiết hôn trộm một cái trên môi cô.

Lan Hâm Ân hoảng hốt hết sức, từ từ lấy lại tâm trí tán loạn của mình, từ từ hiểu ra trước đó là ảo cảnh, thật chỉ là một giấc mộng, chỉ là đang ám chỉ cô, ngàn vạn lần đừng đẩy hạnh phúc để như trở bàn tay đó ra xa nữa.

Những lời buồn nôn cô không nói ra được, nhưng cô có thể thay bằng một nụ hôn nhiệt tình.

Chung Ly Minh Khiết có chút ‘thụ sủng nhược kinh’, nhưng vẫn vực hưởng thụ nụ hôn của cô, hưởng thụ sự ngưỡng ngừng rồi lại dụ dỗ câu hồn này như ngày xưa của cô.

“Ba mẹ sẽ không lại quên con nữa rồi chứ?” - Chung Ly Phần thập phần không vui quay đầu, nhìn chăm chăm ba mẹ đang chìm đắm trong nhiệt tình, rất không thức thời làm Trình Giảo Kim.

“Tí nữa nói sau.” - Khó được Hâm Ân chủ động như vậy, hắn có thể nào bỏ qua cơ hội như thế?

“Con mặc kệ đấy, chính ba mẹ nói muốn dẫn con đi chơi, thế nào mà sau khi mẹ ngủ ở đây xong là ba mẹ lại càng quên con thế hả?” - Chung Ly Phần như địa cầu bốc lửa gào hét, thấy hai người không có ý định để ý tới hắn, càng không chịu cô đơn chạy tới phá đám hai người thân thiết.

Nào ngờ hắn cứ như vậy bị ném ra ngoài cửa.

Không thể nào? Chung Ly Phần trừng mắt nhìn cánh cửa, không nhìn được làm ầm ĩ - “Con nói cho ba mẹ biết, ba mẹ tốt nhất nên mở cửa, bằng không... con đi bụi!”

Đây là thủ đoạn duy nhất của hắn, mặc dù ba không mắc mưu, nhưng mẹ dù sao cũng phải có chút phản ứng chứ?

Tiếc nuôi chính là, hắn chờ thật lâu thật lâu, lại chỉ nghe được mấy tiếng mơ hồ, rồi lại có tiếng khiến hắn mặt hồng tim đập, tức giận đến giậm chân.

Thực cho rằng hắn không dám đi bụi sao? Ba mẹ sẽ phải hối hận, nhất định sẽ hối hận!

Hắn chỉ biết bọn họ nhất định không thương hắn, sự ra đời của hắn căn bản không được chúc phúc. Hắn cũng chỉ là thể đánh bạc sau khi ba mẹ tham hoan rồi dùng để thương lượng, hắn chỉ là trứng bị lợi dụng thụ tinh, bọn họ căn bản cũng không phải là thật lòng muốn hắn, hu hu!

Hắn lau nước mắt sắp tràn mi, oán hận đi xuống lầu. Thôi, bọn họ không cần hắn, hắn cũng không tin trên thế giới này không có người nào cần hắn.

Chung Ly Phần nhắc hành lý lên, để lại một tờ giấy trong phòng khách rồi đẩy cửa bỏ đi.

* * *

Đi tới đi lui, ông trời lại bắt đầu mưa, Chung Ly Phần không nhìn được trừng mắt nhìn bầu trời bị ô nhiễm thành màu xám, bắt đầu phẫn hận cái thế giới này.

Quyết định rồi, hắn không chỉ muốn đi bụi, hắn còn phải làm một đứa bé hư, hắn nhất định phải làm cho bọn họ hối hận!

Chung Ly Phần càng đi càng nhanh, nhẫn nhẫn không để cho nước mắt uất ức rơi xuống, trong lòng càng quyết định, quyết định chí hướng lớn nhất của bản thân trong tương lai — làm người xấu!

Hắn muốn bọn họ đau lòng, để bọn họ khổ sở, để bọn họ hối hận!

“Em trai, em có cần một cây dù không?”

Chung Ly Phần cảm giác bóng râm phủ xuống, không vui ngược lên trừng mắt nhìn đối phương, trong phút chốc con mắt trợn ngược.

“Em muốn đi đâu, có muốn chị dẫn em về không?” - Cô gái có gương mặt mảnh khảnh cùng ngũ quan thanh tú.

Hắn vội vã lau khô nước mắt, tóc đã sớm bị mưa xối ướt hết, cười lịch thiệp. - “Xin lỗi, nhưng chị muốn đi đâu đây? Để em đưa chị về.”

Cô gái cười, chỉ vào đường mà hắn vừa mới đi qua. - “Chỉ ở trên.”

“Thật là trùng hợp, em cũng thế!”

“Thật sao?”

“Vâng, vậy chúng ta đi thôi!” - Chung Ly Phần không nói hai lời dẫn theo cô gái đi về.

Người xấu? Chí hướng?

Chờ hắn thất tình đã rồi hãy nói!

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kheo-du-nu-tong-giam-doc>